

BRANDON SANDERSON

ŞAFAKPARESİ

FIRTINAİŞİĞİ ARŞİVİ'NDEN

New York Times Çok Satanlar Listesi'nin gediklişi Brandon Sanderson'dan!

Mürettebatı olmayan bir hayalet geminin keşfedilmesiyle gözler fırtınaların koruması altındaki Akinah'ya çevrilir. Adanın düşman eline geçmediğinden emin olmak isteyen Navani Kholin, Akinah'ya bir keşif ekibi göndermek zorundadır. Fırtınaya yakın uçan Parlayan Şövalyeler, fırtına ışıklarının bir anda tükendiğini görürler... Akinah'ya ulaşmanın yegâne yolu denizden gitmektir.

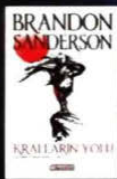
Rysn Ftori bacaklarını kullanma yetisini kaybetmiş ancak bir zamanlar soyu tükendiği düşünülen bir larkinin dostluğunu kazanmış bir gemi sahibidir. Son zamanlarda larkin hastalanmıştır ve iyileşmesini sağlayacak yegâne şeyin türün anavatanı Akinah'da olması muhtemeldir. Bu koşullar altında, Rysn Navani'nin teklifini kabul edip o güne kadar kimsenin canlı dönemediği fırtınaya doğru yelken açmaya karar verir.

Rysn ve ekibi, saklı ada şehrinin gizemini şehrin kadim muhafızlarının gazabı üzerlerine çekmeden önce gün yüzüne çıkarmak zorunda. Roshar ve tüm Kozmer'in kaderi buna bağlı olabilir!

Şafakparesi, her sayfası heyecanla dolu bir Fırtınaışığı Arşivi romanı...

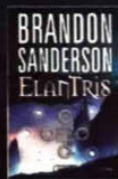
Sisoylu (7 Kitap)

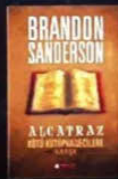
Fırtınaışığı Arşivi
(4 Kitap)

Savaşkıran

Elantris

Alcatraz Kötü
Kütüphanelere
Karşı (5 Kitap)

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdf'lere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.

<https://t.me/ayisigikitap>

Ayışığı Kitaplığı

AKILÇELEN KİTAPLAR

Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara

Tel: +90-312 396 01 11 Faks: +90-312 396 01 41

www.akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

Matbaa Sertifika No: 13256

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: Dawnshard, Brandon Sanderson

© 2020 Dragonsteel Entertainment LLC. Mistborn, The Stormlight, Reckoners, Cosmere ve Brandon Sanderson, ABD ve diğer ülkelerde Dragonsteel Entertainment LLC'nin tescilli markalarıdır. Tüm hakları saklıdır.

İç görseller: Ben McSweeney

Ankara, 2022

2. Baskı

Çeviri : Berna Ersoy
Redaktör : Selcan Yıldız, Can Sevinç
Yayına Hazırlık: Boğaç Erkan
Sayfa Düzeni : Özlem Çiçek Öksüz
Baskı : Ankamat Matbaacılık Sanayi Ltd. Şti.
1333. Cadde 1344. Sokak No: 60
İvedik OSB. Yenimahalle/Ankara

Kapak ve Genel Tasarım:

Kathleen Dorsey Sanderson'a
Tanıdıklarım içinde kendi larkinini en çok hak eden insan.
(Şimdilik kedilerle idare etmek durumunda.)

TEŞEKKÜRLER

Doğrudan doğruya okuyucular tarafından desteklenen bu kitap için kendimi özellikle minnettar hissediyorum. Bilmeyenler için, bu kitap deri ciltli *Kralların Yolu*'na ait başarılı Kickstarter projesinin sonucu olarak ortaya çıktı. Yani, ilk teşekkür hepinize! En başından beri çok tuhaf ve popüler olamayacak kadar ihtişamlı olacağını düşündüğüm bu seriye karşı beslediğiniz tutku için teşekkür ederim.

Şafakparesi'ni hızlı bir şekilde ortaya çıkarırken pek çok kişiden ciddi miktarda yardım aldık. Bunların en başında şirketimin editöryel direktörü ve bu cildin baş editörü, yorulmak bilmez Peter Ahlstrom geliyor. Bunun yanında, süreklilik editörü Karen Ahlstrom, bu kitabın zaman çizelgesinin detaylarına destek olan pek çok harika iş çıkardı. Bu kitabın editörü Kristina Kugler'di ve her zamanki gibi muhteşemdi.

Kapak çizimi ve tasarımı Ben McSweeney ve Isaac Stewart tarafından yapıldı. Isaac Stewart sanat yönetmeni olarak görev yaparken Ben ise bölümlerin başlarındaki

simgeler de dâhil olmak üzere illüstrasyonları yaptı.

Kitabın yazı grubu, Kaylynn ZoBell, Ben Oldsen, Alan Layton, Ethan Skarstedt, Kathleen Dorsey Sanderson, Eric James Stone, Darci Stone, Peter Ahlstrom ve Karen Ahlstrom'dan oluşuyor.

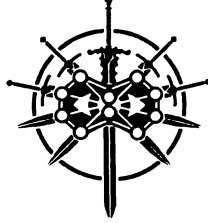
Bu kitap için özel bir not olarak, bana muhteşem geri bildirimler yapan ve böylelikle kitabı sadece uzmanlık alanları çerçevesinde değil tümüyle daha cazip ve ilgi çekici hâle getiren bir grup erişilebilirlik ve omurilik felçlisi uzmanıyla çalıştığımızı belirtmem gerekir. Bu kişiler arasında Eliza Stauffer, Chana Oshira Block, Whitney Sivill, Sam Lytal ve Toby Cole yer alıyor.

Beta okuma ekibimiz Alice Arneson, Richard Fife, Darci Cole, Christina Goodman, Deana Whitney, Ravi Persaud, Paige Vest, Trae Cooper, Drew McCaffrey, Bao Pham, Lyndsey "Lyn" Luther, Eric Lake, Brian T. Hill, Nikki Ramsay, Paige Phillips, Leah Zine, Sam Lytal, Jessica Ashcraft, Ian McNatt, Mark Lindberg, Jessie Bell, David Behrens, Whitney Sivill, Chana Oshira Block, Nathan Goodrich, Marnie Peterson, Eliza Stauffer ve Toby Cole'dan oluşuyordu.

Gama okuma ekibine ise, beta okuma ekibinden çok sayıda kişiye ilaveten şu isimler dâhildi: Bao Pham, Aaron Ford, Frankie Jerome, Shannon Nelson, Linnea Lindstrom, Sam Baskin, Ross Newberry, Evgeni "Argent" Kirilov, Jennifer Neal, Tim Challener, Ted Herman, Chris McGrath, Glen Vogelaar, Poonam Desai, Todd H. Singer, Suzanne Musin, Gary Singer, Christopher Cottingham, Joshua Harkey, Dand Lingting "Botanica" Xu.

Bu isimlerden pek çoğunun işi zamanında bitirebilmek için *Savaş Ritmi*'nin beta ya da gama okumalarını bitirdikten sonra doğrudan bu kitaba başladıklarını da söylemek gerek. Bilgelikleri, nazik geri bildirimleri ve çabaları için içtenlikle teşekkür ediyorum.

ÖNDEYİŞ

Hiçbir şey havada, geminin armasından metrelerce yukarıda salınmanın, taze deniz havası yüzüne vururken parıldayan sonsuz mavi suyun yüzeyini seyretmenin deneyimi ile boy ölçüşemezdi. Uçsuz bucaksız okyanus, sonsuz bir yoldu. Kişisel bir keşif davetiyesiydi.

İnsanlar denizden korkardı ama Yalb bunu oldum olası anlayamamıştı. Deniz çok açık, çok davetkârdı. Ona birazcık saygı gösterirseniz sizi istediğiniz yere götürürdü. Hatta sizi yol boyunca besler ve geceleri söylediği şarkılarla uykuya dalmanızı sağlardı.

Derin, dolu dolu bir nefes çekip dans ederek geçen rüzgârsprenini izlerken tuzun tadına vardı ve neredeyse ağız yırtılırcasına sırttı. Evet, bu anlarla hiçbir şey boy ölçüşemezdi. Ama yeni elemandan birkaç küre kazanma fırsatı... Evet, artık çok yakındı.

Dok, halatlara düşmeyeceğini bilen birinin gevşek tutu-

şuyla değil, düşmek istemeyen birinin sıkı kavrayışıyla tutunmuştu. Bu adam, bir Alethi için becerikliydi. Pek çoğu görece büyük gölleri geçmek dışında gemilere adım atmamıştı. Ama bu adam sadece sancakla iskeleyi birbirinden ayırabilmekle kalmıyor, borina halatını çekmeyi ve kendini asmadan yelkenleri bağlamayı da becerebiliyordu.

Yine çok sıkı tutunuyordu. Gemi sallandığında küpeşteyi kavradı. Üçüncü gün de deniz tutmuştu. Dok gerçek bir denizci olmaya *yakın* olsa da daha çok yolu vardı. Ve Yalb bu günlerde özellikle gözünü yeni denizcilerin üzerinde tuttuğu için, Dok'u iyi bir oyuna getirmek de ona düşüyordu. Eğer Alethi kraliçesi halkından daha çok kişinin Taylen denizcilik geleneklerini öğrenmesini istiyorsa, bu kısmı da öğrenmeleri gerekiyordu. Tamamen *eğitim* amaçlıydı.

"İşte!" dedi rüzgâr eşliğinde sallanırken bir eliyle işaret eden Yalb. "Görüyor musun?"

"Nerede?" Dok, ufku tararken daha yükseğe tırmandı.

"İşte orada!" Yalb yeniden işaret etti. "Gün ışığının yansıdığı yerde büyük bir spren sudan çıkıyor."

"Hayır," dedi Dok.

"Hah. *Tam şurada* Dok. Devasa denizcispreni. Sanırım sen..."

"Bekle!" Dok elleriyle gözlerine siper yaptı. "Görüyorum!"

"Gerçekten mi?" dedi Yalb. "Neye benziyor?"

"Devasa boyutta, sarı bir spren mi?" dedi Dok. "Sudan çıkıyor. Havada savrulan büyük dokunaçları var. Ve... sırtında parlak, kırmızı bir çizgi.

Yalb, "Tamam, beni güverteden at ve bana artık balık

de,” dedi. “Eğer onu görebiliyorsan sanırım artık *gerçek* bir denizcisin! Bu durumda bahsi sen kazandın.”

Tabii ki sözüm ona ‘denizcisprenleri’ hakkında fısıldaşırken Dok’un onları duyabilmesini sağlamışlardı, böylece Dok nasıl bir tarif yapacağını biliyordu. Yalb, cebinden birkaç çentik çıkarttı ve Dok’a uzattı. Böylesi kolay ve erken zaferler Dok’un oyunda daha fazla kalmasını sağlayacaktı. Denizcisprenlerinin emarelerini, masada bir tanesini yakalayabileceğine dair yüklü bir bahse girene ve denizcispreni diye bir şey olmadığı itiraf edildikten sonra herkes kahkahalara boğulana dek her yerde görecekti.

Yalb’a göre, eğer bu eleman bu oyuna kanacak kadar safsa tüm kürelerini eninde sonunda kaybedecekti. Madem kaybedecekti, neden arkadaşları kazanmasındı ki? Bunun yanında, küreleri, kara izninde Dok dâhil herkese içki ısmarlamak üzere saklayacaklardı. Nihayetinde, ancak arkadaşlarını sarhoş ettiğin zaman *gerçek* bir denizci olurdun. Ayrıca yeterince sarhoş olduklarında *hepsi birden* dokunaçlı bir grup parlak, sarı spren görebilirdi.

Dok, halatlara yerleşti. “Bir keresinde battığın doğru mu Yalb?”

“Gemi battı,” dedi Yalb. “Ben sadece üzerindeydim.”

“Ben öyle duymadım,” dedi Dok. Sesi Alethi aksanıyla hafifçe renklenmişti. “Herkese fırtına kapası geminin ayağının altından kaybolduğunu söylemedin mi?”

“Yani, evet, biri beni sudan çıkartmadan okyanus suyunun yarısını yutmuştum,” dedi Yalb. “O noktada pek de güvenilir bir tanık olamam, değil mi?”

Bu hikâyeyi tekrar tekrar anlatan denizciyi bulacak ve

hamağını dikip kapatacaktı. Yalb'ın *Rüzgârın Keyfi*'nin battığı gece hakkında konuşmaktan hoşlanmadığını bilirlerdi. İyi bir gemiydi, mürettebatı daha iyiydi. İçlerinden sadece üçü kurtulmuştu.

Diğer ikisi de aynı korkunç hikâyeyi Yalb'ın hatıralarındaki gibi anlatmışlardı. Karanlıkta suikastçılar baskın yapmışlardı, isyandan daha kötüsüydü. Sonra... tüm gemi *kaybolmuştu*. Aylar boyunca delirdiğini düşündü. Sonra, Yokelçilerin dönüşü, ters bir fırtına ve topyekûn savaşla tüm dünya delirdi.

Şimdi de gemisinde Alethiler vardı. Güvende olmak için gözü yeni gelen herkesin üzerindeydi. Yine de Dok iyi biri gibi görünüyordu, yani Yalb ona iyi davranacaktı... ona kötü davranarak.

Yalb, ruh hâlini biraz toparlayabilmek için öne doğru eğildi. "Artık denizcisprenini gördüğüne göre..." Kaşlarını çattı. Neydi o? Sonsuz mavi güzelliği bozan.

"Ne?" diye sordu Dok heyecanla. "Ben de ne Yalb?"

Yalb, nöbet tutan Brekv'e el sallamak üzere gözcü yerine tırmanırken, "Şşş," dedi. "İskele pruvasında üç yönünde!"

Brekv hızla döndü ve dürbününü kaldırarak o yönü taramaya başladı. Sonra hafifçe küfretti.

"Ne?" dedi Yalb.

"Gemi. Dur bir dakika. Ufuk çizgisinde beliriyor... Evet, yelkenleri parçalanmış bir gemi. İskele tarafına yatık. Onu nasıl fark ettin?"

"Bayrağı nereye ait?"

Dürbününü indiren Brekv, "Bayrağı yok," dedi.

Bu kötüye işaretti. Orada tek başına, üstelik savaş zamanında ne işi vardı? Yalb'ın kendi gemisi seri bir keşif gemisiydi, yani tek başına yol almak ona mantıklı geliyordu. Ama bir ticaret gemisi bugünlerde koruma isterdi.

Yalb gemiye odaklandı. Güvertede mürettebat yoktu. Fırtınalar adına. Dürbünü geri verdi.

"Bildirmek istiyor musun?" diye sordu Brekv.

Yalb başını salladı ve aşağı doğru kayarken ona şaşkın gözlerle bakan Dok'un yanından geçti. Yalb halattan atladı ve koşar adım güverteye indi. Sonra sıçrayarak attığı üç adımla kaptan köşküne ulaştı.

"Ne?" dedi Kaptan Smta. Kaşları, aynı saçları gibi kıvrık olan uzun boylu bir kadındı.

"Gemi," dedi Yalb. "Güvertesinde mürettebat yok. İşkele pruvasında üç yönünde."

Kaptan dümenciye baktı, ardından başını salladı. Halatlardaki adamlara emirler yağdı. Gemi, yeni gördükleri tekneye doğru yöneldi.

"Gemiye çıkmak için bir ekip hazırla Yalb," dedi Kaptan. "Özel deneyimlerine ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı..."

Özel deneyim. Rivayetler doğru değildi ama herkes buna inanmıştı ve Yalb'ın yıllar boyunca bir hayalet gemiyle yelken açtığını fısıldaşıp duruyorlardı; bu yüzden sonunda bir anda ortadan kaybolmuştu. Kimsenin kurtulan üç kişiyi aynı anda işe almamasının bir sebebi vardı ve üçlü kendi yollarına gitmek zorunda kalmıştı.

Gördüğü muameleden şikâyetçi değildi. Kaptan onu yanına alarak iyilik yapmıştı. Bu sebeple, ona bir emir verirse, yerine getirirdi. Gerçekten de rütbesiz, sıradan bir

gemici olmasına rağmen, garip gemiye yanaştıklarında ikinci kaptan bile talimat almak için ona bakıyordu. Yelkenlerin tümü lime lime olmuştu. Hayaletlerin bile terk ettiği güvertesiyle, suda yan yatmış hâlde duruyordu.

Gemiye adım attıklarında, ayaklarının altından kaybolmadı. Bir saat süren aramadan elleri boş döndüler. Ne seyir defterinden ne de ölü ya da diri herhangi bir mürettebattan eser vardı. Sadece bir isim vardı. *İlk Düşler*, ikinci kaptanın adının kulağına çalındığını anımsadığı özel bir gemi. Beş ay önce, gizemli bir yolculuk esnasında ortadan kaybolmuştu.

Yalb, ne yapacaklarını konuşmak üzere kaptan ve diğerlerini beklerken küpeşteye yaslandı ve perişan bir hâlde sünüklenen talihsiz gemiyi inceledi. Bu gemiyi *bulması* kader miydi? Gemisi ortadan kaybolan adam şimdi mürettebatı ortadan kaybolan gemiyle mi buluşuyordu? Kaptan, yedek yelkenlerden birini kullanarak gemiyi götürmek isteyecekti. Yalb bundan emindi. Savaş sırasında her gemiye ihtiyaçları vardı.

Yalb'ı bu gemiye koyacaklardı. Bunu biliyordu. Büyük ihtimalle bizzat fırtına kapasıca kraliçe de bunu emrederdi.

Deniz gerçekten de garip bir efendiydi. Açık. Kucaklayıcı. Davetkâr.

Ama bazen biraz fazla davetkâr oluyordu.

Bazı insanlar, bir ticaret seferine katılmanın sıkıcı olduğunu düşünebilirdi. Rysn'e göre ise bu heyecan verici bir kovalamacaydı. Evet, işini evrak yığınlarıyla dolu bir odada yapıyordu ama kendini her yönden bir avcı gibi hissediyordu.

Bu raporların içinde çok sayıda ilginç bilgi saklıydı. Satılacak ürünlere ilişkin detaylar; limanların, savaş yüzünden tedarik güçlüğü yaşanan ihtiyaçlarına dair söylentiler. Tüm bu ayrıntıların içinde bir yerlerde mürettebatı için mükemmel bir fırsat yatıyordu. Evraklara, çalıların arasında sessiz ve dikkatlice sürünen, mükemmel saldırı pozisyonunu arayan bir öncü gibi daldı.

Üstelik, bu kadar ayrıntılı bir işe girişmek onu diğer sıkıntılarından da uzaklaştırıyordu. Maalesef Rysn, aklına bu geldiği anda kendini Chiri-Chiri'ye bakmaktan alıkoyamadı. Kabuğuyla kaplı vücudu ve geniş, zar benzeri kanatlarıyla bu larkin, normalde günlerini yemek yiyebilmek için Rysn'i rahatsız ederek ya da başını belaya sokarak geçirirdi. Ama larkin bugün, tıpkı son zamanlarda çok sık olduğu

gibi kıvrılmış ve uzun masanın öbür ucunda, Rysn'in Shinovar'dan getirdiği çim saksısının yanında uyuyordu.

Chiri-Chiri burnundan kuyruğuna kadar yaklaşık otuz santimetre uzunluğa ulaşmıştı; kuyruğu da kırk santimetre kadardı. Büyümüşü ve Rysn onu taşıyabilmek için artık iki eline ihtiyaç duyuyordu. Larkin'in sivri çenesi ve yırtıcı gözleriyle etkileyici bir profili vardı. Ama bugünlerde, normalde kahverengi-menekşe rengi olan kabuğu beyazlaşmış, tebeşir gibi olmuştu. Fazla beyazdı; basit bir deri değiştirme süreci değildi. Yanlış giden bir şeyler vardı.

Rysn oturduğu sıra boyunca kaydı. Eskiden, diğerlerinden ayrı kalabileceği küçük bir ofisi tercih ederdi. Şimdiyse bunu içten içe başkalarından saklanmak istediği için yaptığını fark ediyordu.

Artık buna gerek yoktu. Şimdi, pek çok mobilyasını değiştirdiği büyük bir ofisi vardı. İki yıl önce geçirdiği bir kazanın ardından bacaklarını kullanma yetisini kaybetmiş olsa da sakatlığı yazıştığı insanlara söylediği gibi omuriliğine kadar uzanmıyordu. Rysn kendi başına oturabiliyordu, gerçi bu hareket dayanabileceği bir sırtlığı olmadığı durumlarda kaslarını zorluyordu. Yine de bu durumu oturma pratiği yapmak ve kaslarını güçlendirmek için faydalı buluyordu.

Sandalye –daha doğrusu bir dizi sandalye– yerine arkalı ve üzerlerinde kayarak hareket edebileceği uzun sıraları tercih ediyordu. Çok sayıda büyük penceresi olan ofisteki çeşitli uzun masaların etrafına yerleştirilmek üzere yapılmalarını istemişti. Artık daha açık ve özgürdü, önceden çok daha küçük ve karanlık yerleri tercih ettiğine şaşıyordu.

Sıranın sonuna, Chiri-Chiri'nin battaniyelerden oluşan yuvasına ulaştı. Rysn kalemını bıraktı ve yakındaki bir kadehten elmas bir küre olarak Chiri-Chiri'yi dürttü. Larkini Fırtınası'ğı'nı emmeye davet eden küre ışıltıyla parıladı.

Chiri-Chiri gümüş rengi gözlerinden sadece birini araladı ve hafifçe kıpırdandı. Rysn'in etrafında, kıvrılıp bükülen siyah saçlara benzeyen birkaç kaygıspreni belirdi. Fırtınalar adına. Hayvan doktorlarının pek bir yardımı olmamıştı; bir hastalığı olduğunu tahmin etmişlerdi ama bu hastalıkların her tür için farklı olduğunu söylemişlerdi. Ve Chiri-Chiri de kendi türünün, herhangi birinin rastladığı tek örneğiydi.

Rysn, hissettiği endişenin altında ezilmemeye gayret ederek küreyi Chiri-Chiri'nin ağzının yakınında bıraktı ve avına geri döndü. Chiri-Chiri'ye yardım edebileceğini düşündüğü birine uzaklem aracılığıyla çoktan ricada bulunmuştu. Rysn'in cevap gelene dek yapabileceği bir şey yoktu. Bu sebeple sırasında geri kayarak çalışmaya devam etti. Sonra, kalemını diğer tarafta bıraktığını fark etti. Kalemı almak için yine hareketlendi.

Tam o anda Nikli kapının yakınındaki yerinden fırlayıp kalemı almak için atıldı. Aşırı hevesli adam, Rysn ulaşamadan önce kalemı ona uzattı.

Rysn iç çekti. Nikli onun yeni baş hamalıydı; ihtiyacı olduğunda onu bir yerden diğerine taşıyan adamdı. Batı Makabaki bölgesinden bir yerlerdendi ve iyi seviyede Taylence bilmesine rağmen iş bulmakta zorlanmıştı. Yüzü ile kolları beyaz dövmelele kaplıydı ve göze çarpıyordu.

İşini kaybetmemeye kararlıydı ve Rysn kendi başına ha-

rekete geçmesini takdir ediyor olsa da... "Teşekkürler Nikli," dedi Rysn kalemi alarak. "Ama lütfen harekete geçmeden önce yardım istememi bekle."

"Ah!" dedi adam. Eğildi. "Özür dilerim."

Odanın diğer tarafındaki yerine gitmesi için elini sallayarak, "Sorun yok," dedi Rysn. Adamın tavrı alışılmadık değildi. Ofisi için istediği sıraları tarif ettiğinde de adamın ilk tepkisi şaşkınlık olmuştu. Marangoz kalfası, "Ama neden?" diye sormuştu.

Ah, 'ama neden'lerden kurtulmak ne güzel olurdu...

Rysn'in hareketleri herkese garip geliyordu. Kendi gemisi ve mürettebatı olan önemli bir tüccardı. İsteddiği herhangi bir şeyi getirmeleri için hizmetkârlarına talimat verebilirdi. Üstelik arada bir yardıma da ihtiyacı oluyordu.

Ama her zaman yardıma ihtiyacı yoktu. Bu, zor yoldan öğrenmek zorunda kaldığı bir dersti ve Nikli'yi bu hatasından ötürü suçlayamazdı. Rysn, bu ufak kızgınlığı üzerinden attı ve heyecanını yeniden yakalayabilme gayretiyle işine odaklandı.

Bu, onun bir gemi sahibi olarak çıkacağı ikinci sefer olacaktı. İki hafta önce tamamlanan ilk seferi, kendisinin ve mürettebatın birbirlerine alışmasını sağlayan doğrudan bir getir-götür ticareti işiydi. İyi... gitmişti. Ah, kârlıydı da ve mürettebat bundan memnun olmuştu. Pazarlığını yaptığı anlaşmalar onların geçim kaynağıydı.

Yine de denizciler ve kaptanları hakkında Rysn'in henüz anlamadığı bir şey vardı. Onunla ilişki kurmakla ilgili bazı tereddütler yaşıyorlardı. Belki de Rysn'e değil, Vstim'e alışmışlardı, zira tarzı babskınkinden biraz farklıydı.

Ya da belki böylesi basit bir seyahatten daha ilgi çekici, daha mükâfatlandırıcı bir yolculuk istiyorlardı.

Özellikle üç anlaşma teklifine odaklanarak, seçeneklerine göz gezdirdi. Üçünün de getirisi yüksek olabilirdi ama hangisini seçmeliydi? Bir süre düşündü, sonra Vstim'in ona öğrettiği gibi, her anlaşmanın artı ve eksilerinin bir listesini çıkarttı.

Kaşlarındaki mücevherlerin hafifçe şingırdamasına neden olarak şakaklarını ovuşturdu ve nihai kararını vermek için kendine birkaç dakika daha tanınmanın iyi olacağına kanaat getirdi. Sonra, yakın zamanda gerçekleşen bazı uzakalem mesajlarına erişti; dünyanın dört bir yanından gelen ve kendi gibi bacaklarını kullanma yetisini kaybetmiş kadınlardan gelen mesajlara.

Onlarla konuşmak heyecan verici ve canlandırıcıydı. Rysn'in hissettiği şeylerin pek çoğunu onlar da hissetmişlerdi ve yaşadıklarını onunla paylaşmak için heveslilerdi. Azish bir kadın olan Mura, harika bir yaratıcılık sergileyerek gündelik hayatı kolaylaştıracak birkaç ilginç araç tasarlamıştı. Kullanana kolayca erişim sağlayacak, mandallarında birtakım eşyalar asılı olan zincir ve halkalar. Kendi kendine giyinmesini kolaylaştıracak çemberler, teller ve kavisli çubuklar.

Son mektupları okudukça cesaretlendi. Bir zamanlar kendini dışlanmış hissediyordu. Şimdi ise dünyanın çoğunluğu için garip bir şekilde görünmez oldukları hâlde onunla aynı zorluklara katlanan çok sayıda insan olduğunun farkına varmıştı. Kadınların hikâyeleri Rysn'i harekete geçirdi ve aldığı önerilerle gemisinde yapılacak değişiklik-

ler için emirler verdi. Kıç güvertesinde, dümenin yakınında sabitlenmiş bir koltuk ve güneşlik. Kamarasında hareket etmesini ve giyinmesini kolaylaştıracak değişiklikler.

Geminin limanda geçirdiği zaman boyunca marangozlar isteklerini yerine getirmek için çalışıp durdular. Bütün bunlar olup biterken çok sayıda şaşkın bakışa da maruz kaldı. Bir de aynı berbat soruya.

"Ama neden?"

Neden arka planda kalıp yüz yüze görüşmeleri bir çalışana yaptırmıyordu? Nihai sözleşme için uzakalem üzerinden pazarlık edebilirdi. Seyahatini kamarasında konforlu bir şekilde geçirmektense, kıç güvertesinde bir yer istemesi nedendi? Onu taşıyabilecek hamalları varken, kendini kıç güvertesinden yukarı aşağı indirip çıkartmak için neden bir makara sistemi istemişti?

Neden, neden, neden? Neden yaşamak istiyorsun Rysn? Neden durumunu iyileştirmek istiyorsun? Mura'nın ona gönderdiği çizimlere göz attı. Jah Keved'de bir ardent tarafından yapılan yeni ve farklı bir tekerlekli sandalye tasarımıydı. Rysn, arka ayaklarında küçük tekerlekleri olan alışıldık modeli kullanıyordu. Bu modeli kullanmak için sandalyeyi arkaya yatırarak ve onu –sanki ters bir el arabasındaymış gibi– istediği yere götürecek bir hamala ihtiyacı vardı. Bu tasarım yüzyıllardır kullanılıyordu.

Ama artık yeni bir seçenek daha vardı. Büyük tekerlekleri olan ve kendi ellerinle hareket edebileceğin bir sandalyeydi bu. Bunlardan bir tane yaptırmalıydı. Gemide –ve hem engebeli hem de çok basamaklı olan Thaylen Şehri'nin sokaklarında– fazla işe yaramazdı ama kendi evinde

bir odadan diğetine tek başına gidebilmesi hayatında büyük bir değişiklik anlamına gelecekti.

Mura'ya cevap yazdı ve önündeki üç yolculuk seçeneğini değerlendirmeye geri döndü. Balık yağı, kilim veya su fıçısı sevkiyatı. Üçü de çok sıradan, herhangi bir heyecan vadetmeyen işlerdi. Gemisi, *Wandersail*, daha büyük işler için yapılmıştı. Ama savaş yüzünden basit seyahatler bile artık tehlikeliydi. Ama o, hiç kimsenin ulaşamayacağı fırsatları yakalayabilmesi için, bu mesleğin en iyileri tarafından eğitilmişti.

İhtiyacı ara, diye tembihlemişti Vstim her zaman. Fırsat çıktıkça para peşinde koşan bir yılışık olma Rysn. Karşılanmamış ihtiyacı bul...

En baştan başlamaya karar verdi ama kapısından gelen hafif bir tıklama onu böldü. Şaşkın bir şekilde bakışlarını kaldırdı, misafir beklemiyordu. Rysn'den bakışlarıyla onay alan Nikli kalktı ve bekleme odasına giderek kapıyı açtı.

Bir saniye sonra ofisine gülümseyen bir adam girmişti. Rysn şaşkınlık içinde elindeki kâğıtları düşürdü.

Reshi adamın koyu yanık bir teni vardı, saçları omuzlarının üzerinden dökülen iki uzun örgü hâlindeydi. Talik'in üzerinde göğsünü açıkta bırakan geleneksel bir Reshi peştamalı ile püsküllü bir üst vardı. İki yıllık yazışmalar sayesinde, seyahat ederken genellikle birkaç güzel Taylen takımından birini giydiğini biliyordu Rysn. Geleneksel kıyafetlerini giydiğinde ise insanlara bilinçli bir şekilde nereli olduğunu hatırlatmak istiyordu.

Talik'i görmek afallamasına neden olmuştu. Rysn'den

binlerce kilometre ötede yaşıyordu. Buraya nasıl gelmişti? Ne söyleyeceğini bilemeyerek kekeleydi.

“Ah, demek ki artık nüfuzlu bir gemi sahibisin,” dedi Talik. “Benim gibi biriyle işin olmaz mı bundan sonra? Öyleyse gideyim ben...” Bunu yüzünde koskocaman bir gülümsemeyle söylemişti.

Rysn, masanın kâğıtlarla dolu olmayan uzak ucuna doğru kayarken, “İçeri gir de otur,” dedi ve uzun masanın karşısındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. “Nasıl bu kadar çabuk gelebildin? Sana yazalı sadece üç gün oldu!”

“Zaten Azimîr’deydik,” diye cevapladı Talik. “Kral Dalinar Kholin’le görüşmek ve şu Parlayan Şövalyeler’i bizzat görmek istedi.”

“Kral, Reluna’dan ayrıldı mı?” diye sordu Rysn. Ağzı açık kalmıştı.

Talik, “Garip bir dönemdeyiz,” dedi. “Dünyada kâbuslar yürürken ve Vorin halkları tek bir bayrak altında –hem de bir Alethi bayrağı– birleşmeye başlamışken, artık zamanı gelmişti.”

“Onlar... Biz Alethi bayrağı altında değiliz,” dedi Rysn. “Bir ittifakız. Dur, sana çay koyayım.”

Tutma çubuğunu aldı ve demliğı sapından yakalayarak masanın üzerinden kendilerine doğru çekti. İlk tanıştıklarında oldukça katı davranan Talik, yardım etmek için ayağa fırladı. Demliğı aldı ve iki fincanı doldurdu.

Rysn minnettar olmuştu. Kızgındı da. Yürüyememek can sıkıcıydı ve insanlar bu duyguyu anlıyor gibiydi. Ancak hissetmemesi gerektiğini bildiği hâlde hissettiği utanıcı, yük olma fikrini pek az kişi anlıyordu. İnsanların ona

gösterdiği alakadan memnun olsa da kendi başına bir şeyler yapabilmek için çok çabalıyordu. İnsanlar farkına varmadan bunu vurguladığında, yalan söyleyen iç sesini görmezden gelmesi daha da zorlaşıyordu. Bazı konularda diğer insanlardan daha yetersiz olduğu için genel anlamda daha değersiz olduğunu söyleyen sesi.

Son zamanlarda bu konuda daha iyi durumdaydı. Bugünlerde etrafında utançsprenleri belirmiyordu ama yine de kendini şımartılması gereken bir çocuk olmadığı konusunda ikna etmenin daha iyi bir yolunu bulmak istiyordu.

Talik ona bir fincan uzatırken, “Uzaktaki ve yakındaki tanrılar adına,” dedi. “Zamanın nasıl geçtiğine inanamıyorum. Bizi ilk ziyaretinin üzerinden... iki yıl geçti değil mi? Kazanın üzerinden. Sanki birkaç ay önce olmuş gibi geliyor.”

“Bana sonsuzluk gibi geldi,” dedi Rysn, bir eliyle çayını yudumlarken diğer elini Chiri-Chiri'ye uzatarak. Normalde Rysn bunu yaptığında larkin sıçrar ve elini koklardı. Bugünse birazcık kıpırdanmış ve hafifçe ötmüştü.

“Sanırım hasret gidermeyi daha sonraya bırakabiliriz,” dedi Talik. “Şimdi, ona bakabilir miyim?”

Rysn başını salladı, çayını kenara koydu ve larkini almak için yana kaydı. Chiri-Chiri birkaç kez kanat çırpı ve sonra duruldu. Yanına oturmak için sandalyesini masanın öbür yanına çeken Talik'in onu görebilmesi için Rysn hayvanı kaldırdı.

“Onu çok sayıda hayvan doktoruna gösterdim,” dedi Rysn. “Hepsi de şaşırp kaldı. Daha önce larkinleri duymuş olanlar bile soylarının tükendiğini düşünüyormuş.”

Talik, Chiri-Chiri'nin başına dokunmak için dikkatlice uzandı. "Çok büyük..." diye fısıldadı. "Fark etmemiştim."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Rysn.

"Aimia düştüğünde, Reshilerin kocakabuk tanrılarından bir aile olan Na-Alind son larkinleri aldı," diye başladı Talik. "Kocakabuklar ne insanlar gibi düşünür ne de davranır ve tannlarımızın huyları da gariptir. Ama anlayabildiğimiz kadanyla birbirlerine verdikleri bir söz vardı. Bu kuzenlerini korumak."

Bundan başka sadece iki larkin gördüm. İkisi de onlarca yıl yaşamışlardı ve küçüklerdi; bir elden büyük değillerdi."

"Chiri-Chiri yemeyi çok seviyor," dedi Rysn. "Hem de çok. En azından eskiden..."

"Antik zamanlarda larkinler daha büyük boyutlara ulaşırlarmış," dedi Talik. "Bugünlerde küçük kalıyorlarmış. Gizleniyorlarmış. İnsanlar onları yine avlamasın diye."

"Peki ne yapabilirim?" diye sordu Rysn. "Ona nasıl yardım edebilirim?"

Talik, "Üç gün önce, mektubunu alır almaz adadakilere yazdım," dedi. "Kralın eşi Reluna'ya sordu. Cevap basit Rysn ama kolay değil. Hem de hiç."

"Ne?"

Talik gözlerine baktı. "Adadakiler onu evine götürmemizi söyledi."

"Reshi Adaları'na mı? Sanırım oraya uğrayabilirim. İşgal altındaki bölgeyi nasıl geçtiniz? Doğudan, uzun yoldan mı? Biz..." Rysn, adamın yüzündeki sert ifadeyi görünce sustu. "Ah. 'Evi' derken Aimia'yı kastettin. Eh, bu imkân-

sız değil. Kraliyet Donanması ana adada birkaç üs kurdu.”

“Aimia’nın ana adası değil Rysn,” dedi Talik. “Onu Akinah’ya götürmen gerekiyor. Kayıp şehre.” Başını salladı. “Bu, imkânsız bir seyahat. Nesillerdir hiç kimse o adaya ayak basmadı.”

Rysn, bir yandan Chiri-Chiri’yi severken bir yandan da aklını toparlamaya çalıştı ve kaşlarını çattı. Akinah. Bu ismi bir yerlerde daha yeni okumamış mıydı? Talik’e baktı, Chiri-Chiri’yi bıraktı ve kâğıtlarının arasına geri döndü.

Aradığı şeyi birkaç dakika sonra bulmuştu. “İşte,” dedi ve adamın yanında eğilip okuyabilmesi için kâğıdı tuttu. Vorinlerin bu konudaki yasaklarına aldırmazdı. Rysn de bugünlerde şikâyet etmeden eldiven takıyor olmasına rağmen umursamıyordu.

Yaklaşık iki ay kadar önce, bir Thaylen askerî gemisi tarafından bir hayalet gemi bulunmuştu. Yetkililer, geminin rotasını yarı efsanevi Akinah’ya kadar tersten takip etmişlerdi. Urithiru Kraliçesi Navani Kholin, başka bir geminin daha Aimia’ya giderek bu bölgeyi araması talimatını vermişti. Akinah’nın kalıntılarının bulunduğu rivayet edilen yerde bir fırtına yaşanmıştı.

Kraliçe Navani gönüllü olanlara bir ödül vadetmişti ama görevi şimdiye dek üstlenen olmamıştı. Rysn, cesaret verici bir şekilde başını sallayan Talik’e baktı.

Görünüşe göre Rysn’in Urithiru’ya kısa bir ziyaret yapması gerekecekti.

2

Rysn, Urithiru'da ona rehberlik edecek bir başhizmetkâr ile dört hamal tarafından karşılandı: Bu, Berrakhanım Navani'nin gönderdiği bir heyetti ve Rysn'in hem beklendiğini hem de ziyaretinden memnun olduğunu göstermeyi amaçlıyordu. Hamallar, yere koydukları tek kişilik bir tahtirevanın başındaydılar. Rysn'in tekerlekli sandalyesini incelediler.

"Berrakhanım Rysn," dedi sandalyenin arkasında duran Nikli, "bir yerden bir yere gitmek için kendi sandalyesini kullanmayı tercih eder."

Bu doğru olsa da, o kadar uğraşmasına rağmen Nikli yine yanlış anlamıştı. "Karşılama heyeti beni onurlandırdı," dedi Rysn. "Nikli, bu insanlar Urithiru'yu bizden çok daha iyi biliyorlar. Sanırım en iyisi beni taşımalarına izin vermek. Ancak daha sonra ihtiyaç duyulursa diye sandalyeyi de getirirseniz memnun olurum."

"Elbette Berrakhanım," dedi Nikli, utanmış gibi görünerek. Rysn birilerini düzeltmekten nefret ederdi ama bu adamlar ona hizmet etmeyi kişisel bir görev olarak kabul

ediyorlardı. Rysn, ticaret görüşmelerinde gösterilen konuksever davranışları kabullenmenin önemini öğrenmişti.

Tahtirevana onu Nikli aktardı. Tahtirevana konulduğunda, bir çuval lavis tahılı gibi taşınmak yüzünden hissettiği güvensizlik ve değersizlik duygularını bastırdı.

Kendine acımak yok, diye düşündü, kendini zorlayarak. Onun kotasını aylar önce doldurdun.

Rysn yerleşince larkini alabilmesi için Chiri-Chiri'nin sepetinin kapağını açtı Nikli. Ara sıra yaptığı yanlışlara rağmen, Nikli onun ihtiyaçlarını sezme konusunda takdire şayan bir iş çıkarıyordu. Yanında geçirdiği vakit artıkça detaylara hâkim oluyordu.

"Teşekkürler Nikli," dedi Rysn.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen arkanızda olacağız Berrakhanım."

Hamallar Yeminkapısı rampasını çıkarken tahtirevanın perdeleri aralandı ve Rysn etrafı inceleme fırsatı buldu. Parlayan Şövalyeler'in güçlü kule şehri Urithiru'nun önünde her biri Yeminkapısı aracılığıyla dünyanın farklı bir şehrine bağlanan on platform vardı. Ama asıl mucize kulenin kendisiydi: Dağların içine inşa edilmiş, güneşe doğru yükselen on katman. Yaklaşık iki yüz kat yüksekliğinde olduğu söylenirdi. Alt katlar nasıl oluyordu da bu yükün altında çökmüyordu?

Tuhaf bir şekilde, bu şehrin tüm harikaları antik değildi. Rysn, Vstim'in ona anlattığı gizli Alethi projesini dikkatle arıyordu. Aradığını, on Yeminkapısı rampasını birbirine bağlayan platoya doğru taşınırken gördü. Platonun her iki yanında mühendislerin iki büyük ahşap platform inşa ettiği dik uçurumlar vardı.

Resmî açıklamalara göre bu devasa bir asansör olacaktı. Navani Kholin tarafından tasarlanan yeni bir yöntemle, çiftlenimli fabriallar kullanılarak bir taraf alçaldığında diğerinin yükselmesi sağlanacaktı. Thaylen Ticaret Bakanı olan babskıyla ayrıcalıklı ilişkisi sayesinde, Rysn bu platformların gizli amacıyla ilgili *son derece* ilginç söylentiler duymuştu.

Eğer duydukları doğruysa... Bu fabriallar, Kraliçe Navani'nin iddia ettiği şeyleri yapabilirlerse...

Chiri-Chiri kolları arasında kıpırdandı ve ince, kabuklu kafasını pencereden uzatıp meraklı bir tıkırdama sesi çıkardı.

"İlginç mi buldun?" diye sordu Rysn ümitle.

Chiri-Chiri öttü.

"Bu kulede bir sürü fabrial var," dedi Rysn. "Eğer geçen seferki gibi onları yemeye başlarsan seni yine kilitlemek zorunda kalırım. Nazikçe uyarıyorum."

Rysn, Chiri-Chiri'nin ne kadar anladığından emin değildi. Küçük yaratık, Rysn'in ses tonundan anlıyor gibiydi ve bazen de buna uygun yanıt verirdi; tabii bu haylazlığının ne kadar üstünde olduğuyla da ilgiliydi. Bugünse, tepki olarak sadece sırt üstü yatmış ve uykusuna geri dönmüştü. Çok uyuşuktu. Rysn'in kalbi kırılıyordu.

Dikkatini dağıtmak için Chiri-Chiri'yi bir yastığa koydu, sonra da Urithiru'da gördükleriyle ilgili notlar almaya başladı. Görüntü, son ziyaretiyle neredeyse aynıydı: Kalabalık koridorlarda birbirine karışan, çeşitli etnik kökenden insanlar. Rehberi yürürken soruları yanıtladı ve mimariyi anlattı, bir süre sonra devasa cam penceresi donmuş bir

araziyi betimleyen kulenin avlusuna ulaştılar. Rysn, bu yerin ardında yatan gerçekleri merak etmeden yapamıyordu. Yeni bir krallık her gün kurulmuyordu, özellikle de Parlayan şvallyeler'in efsanevi şehrinin üzerinde.

Tahtirevanı koridorlarda ilerleyebilecek kadar küçüktü, böylelikle hamalları ile birlikte muhteşem fabrial asansörlerden birine sığabildi. Onlarca kat yukarı ıktılar. Tepeye ulaştıklarında, Rysn'in hamalları onu Urithiru'nun kısa süre önce ta giyen kraliçesi Navani Kholin'in toplantılarını yaptığı küçük bir odaya taşıdılar. Kraliçe, Alethi boyu, parlak safirlerle süslenmiş siyah ve gri saçlarının karmaşık örgüsüyle göz korkutucu bir kadındı.

Rysn'in meslektaşlarının çoğu tartışmalara, "Bu işten ne kopartabilirim?" diyerek girerdi. Rysn ise eğitiminin erken dönemlerinde bu fikirden arındırılmıştı. Babskı ona dünyayı farklı bir şekilde algılamayı, "Hangi ihtiyaç karşılayabilirim?" diye sormayı öğretmişti.

Bir tüccarın gerçek amacı buydu. Karşılıklı ihtiyaçları bulmak ve ardından bunları herkesin fayda sağlayabileceği bir köprü kurarak buluşturmak. Bir tüccarı başarılı yapan şey, *insanlardan* ne kazanabileceği değil, *onlar için* neler yapabileceğiydi.

Herkesin ihtiyaçları vardı. Kralielerin bile.

Hamallar Rysn'i indirdi ve o da Chiri-Chiri'yi tahtirevan-
da bırakarak Nikli'nin onu Navani'nin masasının önündeki sandalyeye taşımasını bekledi. Tekerlekli sandalyesi odanın arkasına dikkatli bir şekilde yerleştirilmiş olmasına rağmen, bu durumlarda kendisine sunulan koltukları kullanmayı tercih ederdi.

Hamallar ve rehber huzurdan çekilirken Nikli, Rysn'den gelebilecek istekleri karşılamak için kapının hemen iç kısmında beklemeye devam etti. Genç bir kadın yakındaki bir yazı masasında durmuş tutanakları kaleme alıyor ve iki muhafız kapıyı izliyordu. Bu kişiler sayılmazsa, Rysn bu inanılmaz derecede asil kadının bakışları karşısında neredeyse tek başınaydı.

Rysn'in güvensizlik hissini neredeyse tamamen atmış olması iyi bir şeydi. Aksi hâlde, mevcut durum biraz değişik, oldukça korkutucu olabilirdi. Navani, Rysn'i bir geminin planlarını okur gibi inceledi. Sorgulayan gözleri sanki ruhunu okuyordu.

"Evet..." dedi kraliçe Thaylence. "İsminiz neydi?"

"Berrakhanım." dedi Rysn. "Ee, ben Rysn Ftori. Bah-Vs-tim. Talebinize cevaben buradayım."

"Ah, doğru," dedi Navani. "Hayalet gemi." Navani avucunu açtı, yardımcısı ise ona notlarını vermek için aceleyle hareketlendi. Rysn beklerken, kraliçe ayağa kalktı ve notları okurken volta atmaya başladı.

Kraliçe sonunda durdu, odanın arka kısmındaki sandalyeye odaklandı, ardından sandalyesini çekip Rysn'in önünde oturdu. Bu, küçük bir jest olmasına rağmen memnuniyet vericiydi. Rysn, insanların onun karşısında ayakta kalmasına aldırış etmiyordu ama Navani'nin görüşmeyi göz hizasında gerçekleştirebilmeleri için sergilediği davranış çok incedi.

"Kraliçe Fen gemiyi bizzat teftiş ettiğinizi söylüyor," dedi Navani.

"Evet Berrakhanım," dedi Rysn. "Dün, isteğinizi kabul

etmeye karar verdikten sonra ziyaret ettim. Limana haftalar önce getirildi ve onarım süreci devam ediyor. Gözüme garip bir şey çarpabilir diye gemiyi bizzat gezdim.”

Navani’nin gözleri tekerlekli sandalyeye kaydı.

Rysn, “Beni buraya taşıdılar Berrakhanım,” dedi. “Hammallarım sayesinde son derece hareketli olduğum konusunda sizi temin ederim.”

“Biliyorsunuz,” dedi Navani, “Filizlenme olarak adlandırılan bir konuda uzmanlaşmış Parlayanlarımız var...”

“Yaram iyileştirilmek için fazla eski Berrakhanım,” dedi Rysn. Ağzından çıkan kelimeler midesini buruyordu. “Onlardan haberdar olduğum anda yeteneklerinden faydalanmaya çalıştım.”

“Elbette,” dedi Navani. “Üzgünüm.”

“Bana yardım teklif ettiğiniz için özür dilemenize gerek yok Berrakhanım,” dedi Rysn. *Aslında fark ettiğiniz için memnun oldum. Çünkü benim için yapabileceğiniz başka bir şey var.* Ancak bunu pazarlık etme zamanı henüz gelmemişti.

Rysn’in bir ihtiyacı vardı. Birden fazla. En iyisi, dansa başlamadan önce Navani’nin neye ve neden ihtiyaç duyduğunu öğrenmekti. “Konumuza dönecek olursak Majesteleri...”

“Evet,” dedi Navani. “Bu gemi. Çok merak uyandırıcı. İncelemeniz sonucunda ilginç bir şey buldunuz mu?”

“Gemiyi sürüklenmeye terk eden her kimse onu batırmaya çalışmış,” dedi Rysn. “Fakat modern Taylen gemilerinin gövdelerinde açılacak bir iki delikle kolayca batmayacağını farkında değillermiş. Kesinlikle art niyet var Berrakhanım. Seyir defterleri de alınmış.”

“Güvertede kan yok mu?” diye sordu Navani.

“Biz bulamadık Berrakhanım.”

“Peki... kayıp Ruhdökümcü?” diye sordu Navani.

Bu istihbarat kırıntısı Rysn’e daha yeni aktarılmıştı: Ha-yalet gemi *İlk Düşler*, yolcu olarak kaçak bir Ruhdökümcü taşı-mıştı. Bir Parlayan Şövalye değildi, maddeleri başka maddelere dönüştürebilen antik cihazlardan birinin kulla-nımı konusunda eğitilmiş bir kadındı.

“Ruhdökümcüyü bulamadık,” dedi Rysn. “Ne kadın ne de cihaz vardı. Görünüşe göre birileri geminin bir kaçağı taşıdığını biliyormuş ve Ruhdökümcüyü ele geçirebilmek için saldırarak mürettebatı öldürmüş.”

Bu cihazlar nadir ve son derece güçlüydü. Çoğu kral-lığın, yalnızca bir avuç Ruhdökümcüye erişimi vardı; o da kaldıysa. Thaylenah’daki pek çok kişi Alethilerin savaş ba-şarılarının üstün askerî birliklerinden ziyade birlikleri bes-ledikleri Ruhdökümcülerin sayısından kaynaklandığını dü-şünüyordu.

Bu, insanın müttefikine söyleyeceği türden bir şey de-ğildi. Özellikle de Yok’tan gelen antik canavarlara karşı bü-yük bir savaşın ortasındaiken.

“Evet... olabilir,” dedi notlarını karıştıran ve kâğıtları yu-muşak bir edayla bir elinden diğerine geçiren Navani. “Li-afor prensi ile konuştum, Ruhdökümcü’nün Aimia Ruhdö-kümcülerin antik vatani olduğu için onu iyileştirebilecek bazı sırları barındırabileceğine inandığını söyledi. Dahası, geminin kaptanı, Vazrmeb isimli bir adam, Aimia’nın kayıp başkentü Akinah’nın efsanevi zenginliklerine kafasını tak-mış biriymiş.”

İlginçti. Bunlar Vstim'in bildiğinden daha fazlasıydı. Kraliçe, ününü hak edecek kadar becerikli görünüyordu.

"Aimia bomboş," dedi Rysn dikkatli bir şekilde. "Her yanı keşfedildi ve gözlerini zenginlik hırsı bürümüş yüzlerce kaptan adada gizemli hazineler bulmaya çalıştı. Hepsi de geriye elleri boş döndü."

"Büyük adadan, evet," dedi Navani. "Peki ya onu çevreleyen daha küçük adalar? Peki ya gizem ve fırtınaların ardında gizlenmiş olan ada?"

"Sırlar Kayası," dedi Rysn. "Efsanevi Akinah. Bazıları bunun sadece bir efsane olduğunu söylüyor."

"Aynısını Urithuri için de söylüyorlardı," dedi Navani. "Bazı âlimler, başka bölgelerde buldukları kalıntıların bu şehrin kalıntıları olduğunu düşünüyorlar, ancak kanıtları zayıf. Rüzgârkoşucularımız, okyanusta belirli bir bölgeyi, tam da hayalet geminin batmadan önce geçtiği söylenen yeri çevreleyen garip bir atmosfer olayı olduğunu rapor ediyor."

Akinah'nın o garip bölgenin içinde *olduğuna* eminim. Her hâlükârda, araştırmamız gerekiyor. Kocam, rüzgârların bir düşman üssünü saklamasından endişeleniyor."

"Rüzgârkoşucularınız size bölgeyle ilgili raporlar mı getirdi?" dedi Rysn. "Öyleyse... neden oraya uçmalarını ve araştırmalarını istemediniz?" Bu, kraliçenin isteğini düşündüğünde aklını en çok karıştıran şey, onu bizzat sormak için Urithiru'ya getiren şeydi. Parlayan Şövalyeler neden sıradan bir deniz taşıtının yardımına ihtiyaç duyuyorlardı?

"O adada... bir şey var," dedi Navani. "Parlayan Şövalyeler'in güçlerini etkisiz hâle getiren bir şey. Askerlerim,

bulutların arasından uçuşan küçük gölge sürüleri gördüklerini rapor ettiler. Aimia hakkındaki efsaneler de Fırtınaışığı ile beslenen mitolojik yaratıklardan bahseder."

Rysn, refleks olarak geriye, tahtirevana ve içindeki Chiri-Chiri'ye baktı. Navani onu sakın bir şekilde izledi, dudakları hafifçe yana kıvrıldı. Biliyordu. Elbette biliyordu. Rysn, Chiri-Chiri'yi saklamaya çalışmamıştı; ayrıca bunu deneseydi bile larkin ona izin vermezdi.

"Yaratığı görebilir miyim?" diye sordu Navani. "Sizden almayı denemeyeceğime söz veriyorum."

Rysn, bu konuşmayı yönlendirmesinin kolay olmayacağını baştan beri biliyordu. Her zaman güçlü bir konumdan müzakere edemezdin. Nikli'ye Chiri-Chiri'yi alıp getirmesi için işaret etti.

Rysn, aylar geçtikçe Fırtınaışığı'nın hem fabrialları hem de Parlayan Şövalyeler için bir yakıt olarak sahip olduğu stratejik önemi gerçekten kavramaya başlamıştı. Bunun yanında, düşmanın sahip olduğu -Kaynaşık olarak bilinen- ve Yok'un kendi ışık'ını kullanan yaratıklar vardı. Chiri-Chiri, onu da neredeyse Fırtınaışığı kadar kolayca emip tüketiyordu.

Evcil hayvan olarak beslediği bu garip yaratık, hiç düşünmediği kadar tehlikeli ve kıymetli bir şey miydi? Rysn, ayağa kalkın ve kanatlarını kaldıran Chiri-Chiri'yi aldı. Minik ama heybetli bir canavardı; soluk kabuğuna rağmen, herhangi bir kocakabuk kadar görkemliydi. Chiri-Chiri önceye nazaran daha enerjik görünüyordu. Belki de daha iyi hissediyordu.

Navani ona doğru eğilirken çevresinde mavi duman

halkaları gibi birkaç huşuspreni belirdi. "Muhteşem," diye fısıldadı. "Peki gerçekten de..."

Chiri-Chiri, cevap verircesine tıkırdadı ve kanatlarını hızla çırparak uçtu. Odanın öbür ucuna uçarak duvarda asılı duran lambayı kavradı. Chiri-Chiri, tek bir utanç tıktısı dahi göstermeden aydınlatmadaki Fırtınaişığı'nı emip odayı karartırken Rysn eliyle yüzünü kapattı.

"Özür dilerim Berrakhanım," dedi Rysn. "Lambaların içindeki ışıkları yememesi için onu eğitmeye çalışıyoruz. Ancak son zamanlarda kendini hasta hissediyor ve öğrendiklerini unutuyor."

Navani kocaman açılmış gözlerle olanları izliyordu. Birkaç elmas çentik çıkardı ve masasına serpti. Neyse ki, Chiri-Chiri bunları daha kolay birer av olarak gördü ve ışıklarını emmek için hızla masaya kondu. Birkaç tanesini tükettikten sonra, kürelerden birini ağzına aldı ve oynamaya başladı; yuvarlıyor, sonra da zıplayıp atılarak masadan düşmeden önce tekrar yakalıyordu.

"Sır bu mu?" diye fısıldadı Navani. "Thaylen artifabrianların Fırtınaişığı'nı o kadar hassasiyetle kullanma yöntemi bu mu? Halkınız bu hayvanların düzinelercesini mi saklıyor?"

"Ne?" dedi Rysn. "Hayır Berrakhanım. Chiri-Chiri bana Reshi Adaları'na yaptığım bir ticaret ziyaretinde verildi. O, türünün gördüğüm tek örneği ve gizli bir silah değil, bir istisna."

"Yine de bunlardan birini inceleme şansını elde etmeyi çok isterim," dedi Navani.

Rysn, bir refleksle Chiri-Chiri'ye uzandı. Rysn kendine

de bir şey isteyebilir misiniz? Bu görevin öneminin farkında olduğunu söylediniz. Kendi kraliçemizden denizcilerime gelecek kişisel bir talebin onlar için büyük anlamı olacaktır. Bu, yolculuğumuzu sıradan bir iş olmaktan çıkarıp bir kraliyet görevine dönüştürecektir."

Dahası, Rysn'in gemideki otoritesini de güçlendirecekti. Normalde buna ihtiyacı olmamalıydı ama ilk yolculuğunda gördüğü tuhaf muameleden sonra... Kraliçenin ona destek veren bir emri olsa kesinlikle faydalı olurdu.

"Olur," dedi Navani. "Kraliçe Fen ile bir süredir böyle bir keşif görevi hakkında konuşuyorduk, bu yüzden denizcilerine hitaben bir şeyler yazmak isteyeceğine eminim." Navani gözlerini kıstı. "Peki ya siz Kaptan? Sunduğum görev oldukça zor. Teklif ettiğim ödeme yeterli mi? Kendi gemisine sahip ve efsanevi bir yarattığı evcil hayvanı olarak besleyen bir kadına önerebileceğim başka bir şey var mı?"

Rysn, oynamaktan çoktan sıkılmış ve küreyi çiğnemek yerine sessizce yuvarlayan Chiri-Chiri'ye baktı. Larkin, Rysn'i fark etti, havalandı ve dinlenmek için tahtırevana uçu. İhtiyaçlar. Ve bağlantılar.

"Dürüst olmalıyım Berrakhanım," dedi Rysn. "Chiri-Chiri... iyi değil. Bu görevle ona da yardım edebileceğimi düşünüyorum, bu sebeple görevi almak için hevesliyim. Özel bir ödeme istemiyorum. Yine de dinlemek isterseniz size sormak istediğim bir şey var."

"Sorabilirsiniz," dedi Navani.

Chiri-Chiri'nin uçuşu... Böylesine özgür olmak nasıl bir histi? Zincirsiz bir şekilde. "Gökyüzüne yükselebilen platformlar geliştirdiğiniz doğru mu?" dedi Rysn.

“Evet,” dedi Navani. “Savaş alanlarında okçu mevzileri olarak kullanıyoruz.”

“Ama yapmak istediğiniz şey bundan daha fazlası değil mi? Tıpkı dışarıdaki inşaatlarda yer alan sözde asansörler gibi.”

“Planlarımı Kraliçe Fen ile paylaştım,” dedi Navani. “Benden ne istediğinden emin olamadım...” Belki de Rysn’in Chiri-Chiri’den başka bir şeye, tekerlekli sandalyesine bakmak için döndüğünü fark ederek sustu.

Bu araç ona bir miktar özgürlük sağlıyordu ama yine de birinin Rysn’i itmesi gerekiyordu. Kendi başına hareket ettirebileceği büyük tekerlekli modeli almak için sabırsızlanıyordu. Yeni tasarım harika olmasına rağmen çok hantaldı. Üstelik, mevcut yollardan pek azı tekerlekli sandalye ile geçiş için uygun bir zemine sahipti. Kendi kendine hareket edebilse bile etrafta dolaşma yeteneği ciddi şekilde sınırlı olacaktı.

Bunun yerine, yerden yükselmenin bir yolu var mıydı? Hiçbir zaman Chiri-Chiri kadar bağımsız olamayabilirdi ama buna azıcık benzeyen bir şey bile sandalyeye kıyasla büyük bir gelişme olurdu. Sandalyesi özgürlük kaynağıydı ama aynı zamanda dünyanın onun gibi insanları dikkate almadığının da daimi bir hatırlatıcısıydı.

Navani, “İlginizi çekebilecek birtakım tasarımlar üzerinde çalışan âlimlerim var,” dedi. “Bu göreve bir kâtip de göndereceğime göre, gelecek kişinin yeni fabrial tasarımlarımıza hâkim olan biri olmasını sağlayabilirim. Gemide benim için bazı deneyler yapar ve belki size bu teknolojiyle neler yapılabileceğini gösterir.”

"Bunu kabul edebilirim Berrakhanım," dedi Rysn. "Ve diğer şartlarınız da oldukça cömert, onları da kabul ediyorum. Anlaşmaya vardık diyebiliriz. *Wandersail*, emrinize amade."

3

L open, dünyada bu kadar farklı insan türü olduğunu bilmiyordu.

Fazla olduğunu tahmin ediyordu. Ama bu kadarı... Urithiru'da hepsini görebilirdiniz; nasıl giyindiklerini, nasıl konuştuklarını, nasıl yediklerini. O gün, Steen'den sakallarını sosisler gibi uzatan iplere sarılı adamların arasından hızla geçmişti. Rengârenk örtülerle sarmalanmış Tashikk kadınlar. Sanki damarlarında kan yerine safır akıyormuş gibi mavi tenleriyle Yeni Natananlı tüccarlar.

Hepsi birbirinden o kadar farklıydı ki. O anda insanları dağlara benzetti. Uzaktayken tüm dağlar aynı görünürdü. Yükseklerden uçtuğunuzda aceleyle üzerlerinden geçip ayrıntıları kaçırabilirdiniz. Sivri. Karla kaplı. Dağ. Tamam.

Yakından uçtuğunuzda ise her birinin kendine has şekillerini görebilirdiniz. Bir keresinde, sıcak hava yayılan bacaların yakınlarında çiçeklerin yetiştiği bir tanesini bile bulmuştu. İnsanların sorunu, herkesin ülkeleri uzaktan görmesiydi. Büyük dağlık yığınlar gibi görünüyordardı. Yabancıları. Garipçilerdi. Tamam.

Ama yakinken, insanları böyle görmek zordu. Her biri diğlerinden çok farklıydı. Kimsenin isminin aynı olmaması gerekirdi aslında.

Spreni Rua, ilerideki koridordan fırladı, heyecan içinde dönmeye başladı. Lopen'in o gün buluşması gereken Reshileri bulmuş gibi görünüyordu. Harikal Lopen, Çivileme yaparak hızını arttırdı, koridordaki insanların kafalarının birkaç metre üzerinden süzülerek geçti. İçlerinden bazıları şaşkın ifadelerle sindiler. Aslında onlara iyilik yapıyordu zira tepelerinden uçarak geçen Rüzgârkoşuculara alışmaları gerekiyordu. Rüzgârkoşucuların ne yapmasını bekliyorlardı? Yürümesini mi?

Rua, en sevdiği şekillerden birine –büyük kanatlı uçan bir chula– dönüştü ve Lopen'in yanında ilerlemeye başladı. Bir sonraki kavşakta Rua onu sola yönlendirdi. Avluya çıktılar: Üst üste onlarca balkonlu kat ile büyük bir pencerenin olduğu, çatısı yokmuş gibi görünen büyük bir açıklık.

Lopen Reshi'den gelen ziyaretçilerini nihayet bulmuştu. Fırtınalar adına! Bu kadar kısa sürede bu kadar içeriye nasıl gelebilmişlerdi? Rua'ya, "İyi iş çıkardın naco," dedi ve kendini Çivileyerek ziyaretçilerin yanına indi.

Kollarını açarak onlara doğru ilerledi. "Merhaba! Ben de Lopen, Rüzgârkoşucu, şair ve mütevazi kulunuz. Siz, Kral Ral-na olmalısınız!"

Cübbe giyenin kral olacağı konusunda uyarılmıştı. Kısa boylu bir adamdı, saçları kırışmıştı; gerçi cübbesi sıkı göğüs kaslarını göstermek için üst kısımdan açık duruyordu. Ona, ellerinde mızraklar olan, şallarla kuşanmış bir grup sert adam eşlik ediyordu.

İçlerinden biri, oldukça iyi bir Alethçe kullanarak, "Kral adına konuşuyorum," dedi. Uzun adam saçlarını iki uzun örgü hâlinde toplamıştı. "Bana Talik diyebilirsiniz."

"Tamam Talik!" dedi Lopen. "Uçmayı sever misiniz?"

"Bilmem ki," diye yanıtladı Talik. "Siz şu..."

"Bunu sonra konuşuruz," dedi Lopen. Talik'i kolundan tuttu, ışık'la doldurdu, diğerlerine el salladı, sonra hızla havaya yükseldi.

Pencere boyunca yükseldiler ve katları hızla geçtiler. Lopen sıkı sıkı tutuyordu. Bu Talik önemli bir görevli filandı ve onu düşürmek hoş olmazdı. Etrafı, soluk sarı, üçgen şeklinde şoksprenleriyle çevriliydi. Yani bu yolculuğun tadını çıkarıyor olmalıydı.

"Şimdi, okyanusta büyük bir yengecin üzerinde yaşadığını anlıyorum, doğru mu?" dedi Lopen uçarlarken. "Hem de en büyüklerinden biri. Bir kasabadan daha büyük olan cinsinden.

Bir zamanlar, bir chul melezi yengeci olduğuna yemin edebilecek bir kuzenim vardı, hayvan dizlerime kadar geliyordu ama yine de inanmam derdim. Neyse, o fırtına kapası yenge harbi büyüktü. Yine de sırtına bir ev yapamazdık. Bu, *çılgın işi* velo. Dev bir yengecin sırtında yaşadığın için *saygı*yı hak ediyorsun. Kim bir yengecin üzerinde yaşar ki? Sıradan biri değil kesinlikle. Ancak *senin* gibi insanlar."

Lopen, tepeye yaklaştıklarında ve avlunun nihayet sonlarına geldiklerinde yavaşladı, zeminin neredeyse üç yüz metre üstündeydiler. Pencerenin ötesindeki manzarayı en iyi görebilecekleri yer burasıydı: Zirveleri karla kaplı dağların olduğu muazzam bir arazi. Lopen, buradan bakınca

hepsinin nasıl da aynı göründüğünü anlayabiliyordu. Aynı olmadıklarını elbette unutmamak gerekirdi ancak mesafenin yarattığı bir bakış açısı farkı vardı ve yakın görüşten oldukça farklıydı.

Yakından bakınca farklılıklar rahatsız edici olabilirdi. Ama uzaktan bakıldığında herkesin aynı göründüğünü anımsarsanız... yani bu da önemliydi.

"Nedir bu?" diye sordu Talik. "Gözümü mü korkutmaya çalışıyorsun?"

"Korkutmak mı?" dedi bakışlarını kendine altı tane kol yapan ve bu fikrin aptallığı karşısında alınına şaplak atmak için hepsini birden kullanan Rua'ya çeviren Lopen. "Velo," dedi Talik'e, "dev bir yengecin sırtında çok yüksekte yaşıyorsun. Yüksekte olmayı seveceğini düşündüm."

"Yükseklik beni korkutmaz," dedi kollarını kavuşturan Talik.

"Hah, güzel. Baksana. Manzara harika değil mi? Daha önce görmediğin türden. Reshi Denizi'ni biliyorum; kuzenim kıyısında yaşıyordu ve oranın ne kadar sıcak olduğundan bahsettiğini anımsıyorum. Kar bile yokmuş."

İkili havada asılı dururken Talik ona baktı. Sonra döndü ve pencereden dışarı bakarak, güzel dağ manzarasını inceledi. "Bu... oldukça göz alıcı."

"Gördün mü?" dedi Lopen. "Kaladin'e 'Bu Reshileri yükseğe uçuracağım' dedim. Kaladin de 'Bence bu pek iyi bir,' diye başladı ama sözünü bitirmesine izin vermedim çünkü tek yapacağı şey homurdanmak olacaktı, bu yüzden de 'Hayır, gancho, o işi bana bırak. Buna bayılacaklar' dedim. Sen de bayıldın."

"Ben... sana ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi Talik.

"Hayır velo, biliyorsun. Bana, bizim Lopen derler." Kendini gösterdi. Rua, Talik'e göründü ve altı koluyla ona işaret etti, sonra etkiyi artırmak için iki kol daha çıkarttı. "Ne düşünüyorsun? Kralınızı da buraya uçurayım mı? Aslında ben de krallık yaptım ama sadece birkaç saatliğine. O yüzden kralların nelerden hoşlanacağını pek bilmem."

"Sen... kral mıydın?"

"İki saatliğine," dedi Lopen. "Uzun hikâye. O zaman kolum daha yeni geri çıkmıştı ve bir kolum bir süreliğine kral oldu. Kral olmadığı bir zaman olmamıştı yani. Havalı değil mi?"

Talik aşağı baktı ve ayaklarını salladı. "Ne kadar..."

"Ah, güvendesin," dedi Lopen. "Seni düşürsem zeminde çarpman epey uzun sürer. O zamana kadar da seni yakalarım."

"Pek de iyi bir haber sayılmaz..." dedi Talik. Derin bir nefes aldı ve Lopen'i incelemeye başladı. "Normalde, beni buraya bu şekilde getiren birinin, görüşmelerimiz sırasında beni huzursuz etmek için böyle yaptığını düşünürdüm. Ama sen... bu yüzden yapmadın değil mi?"

"İstersen yere inebiliriz," dedi Lopen. "Ben sadece... Yani, sevdin değil mi?"

"Evet," dedi Talik ve gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki... Parlayan Şövalyeler arasında bir Herdazlının varlığı beni memnun etti. Halkınızın arasında birkaç yıl yaşadım Rüzgârkoşucu. Sana bir soru sorayım. Sence bizi gerçekten önemsiyorlar mı? Alethiler, Vedenler, Azishler? Yüzlerce yıl boyunca adalarda bizi görmezden geldiler. Şimdi, bir

savaşın ortasında bize haber gönderip kralımızla görüşmek mi istiyorlar?

Biz gururlu bir halkız Lopen, ama küçük ve önemsiziz. Dış halklar bize özgünlüğümüz ya da bizi sömürebilecekleri şeyler sebebiyle ilgi gösterdi. Ben Thaylenah'da eğitim aldım. Bizi nasıl gördüklerini biliyorum. Size de tarih boyunca aynı şekilde davrandıklarını da biliyorum. İşte bu yüzden bana Roshar'daki en büyük kralların neden birdenbire bize ilgi gösterdiklerini söyleyebilir misin?"

"Ah şu mesele," dedi Lopen. "Evet, belki de düşmanın doğuda Jah Keved'i işgal etmek için birliklerini denizden geçirerek çıkartma yapacağını tahmin ediyorlardır. Bu yüzden de Dalinar ile Jasnah, sizinle aynı tarafta olmanın iyi olacağını düşünüyorlar."

"Yani konu sadece politik," dedi Talik.

"Sadece mi?" Lopen omuz silkti, Rua da aynısını yaptı. "İyi olmaya çalışıyorlar velo. Ama biliyorsun, onlar Alethi. Orayı burayı fethetmek kültürlerinin temel taşı. Olayları başka bir şekilde görmeyi öğrenmeleri biraz zaman alıyor; ama dinliyorlar. Reshi Adaları'nın Herdaz'a bu kadar yakın olması sebebiyle teorik olarak kuzen olduğumuzu açıkladıktan sonra seninle görüşmeme izin verdiler."

Talik başını salladı.

"Size haber göndermelerini tavsiye edenlerden biri de bendim," dedi Lopen. "Yani, halklarımızın çoğu küçük; Herdazlılar, Reshiler hatta nispeten Thaylenler bile. Ama sadece büyük yerler değil, tüm dünya işgal altında. Hem çok sayıda küçük halk, büyük sayı olur velo. Bu yüzden önce seninle konuşmayı, Alethilerin söylediklerini dinlemenizi istedim."

"Krala tavsiyenizi kabul etmesini önereceğim Lopen," dedi Talik, sonra elini uzattı. "İçtenliğine minnettarım. Bu şehirde bulmayı umduğum bir şey değildi."

Lopen eli kabul etti.

"Beni aşağı indirmeden," dedi Talik, "Sana... hassas bir sorum olacak. Aynı zamanda ailemin de bir ferdi olan kralımız son zamanlarda bazı olağan dışı fiziksel değişiklikler yaşadı. Bu süreçte ciddi dönüşümler geçirdi ve ilk başta bunun tanımımızın bir armağanı olduğunu düşündük. Ama şimdi bu dönüşümün bir süredir gördüğü sprenle ilgili olduğunu fark ediyoruz. Bu uzun yolculuğa çıkmayı da bu sebeple kabul etti."

"Kralınız bir Parlayan!" dedi Lopen. "Hangi tür?"

"Havanın kendisinin yanmasını sağlayabiliyormuş gibi görünüyor," dedi Talik. "Ve cisimlerin içinde tuhaf, ağaca benzeyen desenleriyle yanan bir spren görüyor."

"Tozelçi," dedi Lopen. "Onlardan birkaç tane daha bulmayı *umuyorduk*. Bak, bu harika. Ama bunu diğer Tozelçilerimizle konuşmayın, tamam mı? Karmaşık iş ama halkınızın başkasının müdahalesi olmadan kendi yollarını bulmalarını isteriz."

"Anlamıyorum."

"Açıkçası ben de," dedi Lopen. "Kralın bu konuyu Dalinar'la konuşsun tamam mı? Ama başka kimseye *söylemesin*. Politika. Rahatsız edici cinsinden hem de."

"Başka türleri de mi var?"

Lopen sırttı. "Seni sevdim velo." Talik'i kolundan tuttu ve birkaç arkadaşının Dalinar'ın askerlerinden bazılarıyla yüksek sesle tartıştığı yere indirdi. Hepsinin etrafı havayı

işaret eden öfkesprenleriyle doluydu. Zavallılar. Muhtemelen uçamadıkları için kızmışlardı.

Kaladin gelmişti ve Lopen Talik'i yanına çekerek takdim etti. "Bu, kuzenim Talik," dedi Lopen adamı işaret ederek. "Kralın oğlu. Onu hoş tutun gancho."

"Denerim," dedi Kaladin kuru bir sesle. "Umarım Lopen'in kule turu faydalı olmuştur."

"Tur mu?" dedi Talik, çaktırmadan susması yönünde işaretler yapan Lopen'e bakarak. Öğle yemeğinde çok uzun zaman geçirmesi ve geldiklerinde Reshileri karşılamayı başaramaması Lopen'in suçu değildi. Şerit'in aşçılığı suçluyordu. "Evet..." diye devam etti Talik. "Oldukça faydalıydı."

"Mükemmel," dedi Kaladin. "Kralınız için bu kulenin hükümdarları Dalinar ve Navani Kholin ile bir toplantı ayarladım. Gerçi belki de önce şurada olup bitenlerle ilgilenmeliyiz..." Reshi kralının tartıştığı askerleri gösterdi. Talik onları sakinleştirmek için hızla hareketlenirken, Kaladin Lopen ile oyalanıyordu.

"Huio nerede?" diye sordu Kaladin.

"Meşguldü. Bu yüzden kendi başıma geldim."

Kaladin ona uzun ve bezgin bir bakış attı. Huio ve Lopen onu, Reshilerin en iyi tepkiyi Herdazlılara vereceği konusunda ikna etmişti ve bu doğrudu da. Peki sorun neydi?

"Huio'nun seni biraz dizginleyeceğini ummuştum Lopen," dedi Kaladin. "Aptalca bir şey yapmadın değil mi? Onu uçurmadan önce sordun, değil mi?"

"Eee..."

"Lopen," dedi Kaladin yumuşak bir edayla. "Yapacakların ve söyleyeceklerin üzerinde daha fazla düşünmeye başlamalısın. Lütfen. Daha dikkatli ol."

"Olacağım," dedi Lopen hızlıca. "Bak, her şey yoluna girdi gancho! Şu Talikli arkadaş, iyi biri. Ona iyi bak. Şu Reshilerin ilgini çekebilecek bazı sırları var ve nazik davranırsan sana söyleyebilirler."

"Ne? Bana niye sen söylemiyorsun?"

"Söyleyemem gancho," dedi Lopen. "Bana güvendikleri için söylediler."

"Lopen," dedi Kaladin bir tane daha uzun, bütün dünyanın sorumlusu benim havalı iç çekişiyle. "Bu grubu incelemek üzere özellikle görevlendirildin."

"Öyle, inceledim de. Ama sırlarına ihanet edemem. Onlar benim kuzenim gon."

"Kuzenin değiller."

"Reshi Herdaz'ın yanında. O yüzden kuzeniz."

"Alethkar da Herdaz'ın yanında," dedi Kaladin. "Yani o insanlar ne kadar kuzeninse, ben de o kadar kuzeninim."

Lopen Kaladin'in omzuna vurdu ve göz kırptı. "Nihayet anlamaya başlıyorsun gancho. Aferin."

"Sanırım bu konumuzun dışında. Sana bir şey sormak istiyorum. Kraliçe bir görev için birkaç Rüzgârkoşucu göndermemi..."

"Hah!" dedi Lopen. "Beni seç. Ben istiyorum."

"Görevin ne olduğunu bile bilmiyorsun Lopen."

"Yine de gönüllüyüm," dedi Lopen. "Kulağa özel bir şeymiş gibi geliyor."

"Akinah'ya bir sefer daha düzenliyoruz."

"Leyten'in okyanusa düştüğü yer mi?" Lyn ve Sigzil, bir şeyler Fırtınasığı'nı emdikten sonra Leyten'i kurtarmayı güç bela başarmışlardı.

"Evet," dedi Kaladin. "Şu anda ayıracak çok fazla kaynağımız yok, ancak Navani o adada önemli bir şeyin saklandığına inanıyor. Biz de bir keşif ekibini gemiyle gönderiyoruz. Her ihtimale karşı yüzme bilen Rüzgârkoşuculardan göndermeyi önerdim. Yani sen ve Huio'yu."

"Beni seç!"

"Daha şimdi seçtiğimi söyledim ya."

"Biliyorum. Eski zamanların hatırına söyledim."

"Navani bir de kâtip gönderiyor," diye devam etti Kaladin, "Onun tavsiyelerine kulak vermelisin. Ayrıca Kaya'yı da göndermenin iyi olacağını düşünüyordum. Köprü Dört'ün yüzme bilen tek diğer üyesi ve Leyten raporunda bulutlarda garip sprenler gördüğünü söylüyor. Bu sprenler Fırtınasığı'nın emilmesiyle ilişkili olabilir. Yokspremler varsa görebilmesi için Kaya'yı götürmek iyi bir fikir olabilir."

"Kaya gitmeyecek," dedi Lopen. "Haftaya evlilik yıldönümü. Şerit'i alabiliriz. O da sprenleri görebiliyor ve aynı zamanda dünyayı gezmek istiyor. Ayrıca Rua onu seviyor."

Kaladin, yerde baltatazısı şekline bürünmüş, zıplayan şerefsprenine baktı. "Lopen. Bu görev hakkında endişelerim var. Bir sorun var gibi. Kendim giderdim ama..."

Lopen anlamıştı. Kaladin, zamanını zaten Güney Alet-hkar ve Azir cephelerine ayırmıştı. Ayrıca ittifak filolarını gökyüzünden kollayan devriyeleri ayarlamalı ve kuledeki eğitim faaliyetlerini yönetmeliydi. Artık asıl ekibin üyeleri

kendi silahtarlarını bulmaya başladığı için Rüzgârkoşucu sayısı artıyordu.

Bunu tek kişinin takip etmesi zordu. Kaladin'in her ekibin yanında gidip durumu bizzat kontrol edebileceği noktayı çoktan aşmışlardı. Yine de her işi kendi yapmamak onu içten içe parçalıyor gibiydi.

"Hey gancho," dedi Lopen, eli Kaladin'in omzunda. "Herkesin sağ salim geri dönmesini sağlayacağım, tamam mı? Endişelenme."

"Kendini de geri getir," dedi Kaladin. "Gidip Huio ve Şerit ile konuş, gönüllüler miymiş öğren. Sonra da eşlik edeceğiniz ardent Rushu'ya bilgi ver. Görevle ilgili ve ortalık yerde konuşmak istemediğim bazı gizli detayları biliyor. Sonra da takımınla birlikte Yeminkapısı'nı kullanarak Thaylen Şehri'ne geç ve sabah limanda hazır olun. Ve dikkatli ol."

"Gancho, ben her zaman dikkatliyim."

"Öyle misin?"

"Elbette," dedi kendini işaret ederek. "Ne yani? *Bunun* kazara mı olduğunu düşünüyorsun?" Sırıttı, eliyle Rua'yı çağırdı, sonra özel bir göreve gönderileceğini söyleyerek Huio'ya sataşmaya gitti, Huio'nun da onunla geleceğini söylemeden önce elbette.

Rysn, Thaylen donanma *geleneklerini* Thaylen donanma *kurallarıyla* karıştırmaması konusunda uyarılmıştı. Nihayetinde kurallar yazılıydı ve bu nedenle çok daha kolay değiştirilebiliyorlardı. Nikli ve yardımcısı onu *Wandersail'e* getirdiklerinde bunu düşünüyordu. Bu, onun gemisiydi. Ve aynı zamanda da değildi. Aynı anda.

İnanılmaz bir işçilik söz konusuydu. Tam donanımlıydı, hız için tasarlanmış, hafif ama güçlü Ruhdökülmüş ahşaptan imal edilmişti. Düşman gemilerini ateşe vermek için ocaklı balistaları vardı ve aynı tehlikeyle karşı karşıya kaldığında yelkenlerini hızla indirerek küreklele manevra yapabiliirdi. Savaşta cüretkâr, ticarette seriydi. Rysn'in içinden bir parçası bu gemiye sahip olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Ama olmuştu. Thaylen ticaret gemilerinin mülkiyeti konusu karmaşık olabilse de Rysn geminin sahibiydi. Arkadaşı ve öğretmeni Vstim geminin inşa talimatını vermiş ancak finansmanı için farklı kaynaklardan destek almıştı. Şimdi artık Ticaret Bakanı olduğu için de geminin birinci yatırımcısı konumunun elinde tutmuş ama mülkiyetini Rysn'e vermişti.

Geminin elde ettiği kârın büyük kısmı Vstim ve varisleri dâhil olmak üzere yatırımcılara gidiyordu ama Vstim, Rysn'e geminin mülkiyet belgesinin yanında Rysn'in bayrağını asması için sembolik kaptan kordonunu da vermişti. Mülkiyetin en katı tanımı buydu ve buna kimse itiraz edemezdi.

Yine de geminin dümenine bir kez olsun dokunmamıştı. Gemiye tek başına yüzdürebileceğini düşünecek kadar naif değildi ama beraber seyahat ettikleri zamanlarda, Vstim yolculuğun başlarında ve kısa sürelerle sınırlı kalmak koşuluyla dümenin başına geçmesini sıklıkla teklif etmişti. Sembolik bir hareketti ama bunu her yaptığında Vstim'in keyfi yerine gelirdi.

Rysn aynı ayrıcalığı geçen ayki ilk seyahatinde de istemişti. Babskının bu ayrıcalığı gemilerinin mürettebatını yıllarca koruyup kollayarak kazandığını ise fark etmemişti. Kaptan, aradaki farkı Rysn'e açıkça anlatırken aynı cümle içinde bir daha böyle bir talepte bulunmayı da yasaklamıştı.

Rysn, geminin gideceğı yere dair emirler verebilir ancak dümenini tutamazdı. Bu, asla anlayamadığı bir ayrımdı. Ve bu da evraklar iddia ettiğinin aksine geminin Rysn'in olmadığı anlamına geliyordu. Mülkiyeti onundu. Komuta ondaydı. Ama denizcilik gelenekleri gereğince gemi onun değildi.

Gelenekler. Ruhdökülmüş ahşaptan daha güçlüydü. Gemiler ahşap yerine 'gelenekten' yapılabilseydi ne rüzgâr ne de dalgalar onlarla boy ölçüşebilirdi.

Kaptan Drlwan sivri burunlu, alışılmadık tonda sarı saç-

lı ve kısa boylu bir kadındı. Rysn, diğer ülke donanmalarında kadın subay olmasının tuhaf bir şey olduğunu yakın bir zamana kadar fark etmemişti. Thaylen donanmasında, mürettebatın büyük kısmı erkek olmasına rağmen –ki balista kullanımı ve halat işleri için eğitilmişlerdi– kadın kaptanlar yaygındı. Ayrıca hem serdümen hem de seyrüsefercinin kadın olması gelenektir.

Wandersail'de askerleri, geminin süvarisi ve kaptanın kardeşi Kstled yönetiyordu. Rysn güverteye taşınırken hem kaptan hem de süvari onu resmî şekilde selamladılar. Nikli ve yardımcısı, onu tekerlekli sandalyesinde yeni yerine taşıdılar: Güverteye sabitlenmiş, güneşlikli ve yüksek bir koltuk. Burası dümen yekesinden uzaktaydı ama hem ana güverteyi hem de okyanusu mükemmel bir şekilde görmesini sağlayacaktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Nikli'ye.

"Harika görünüyor Berrakhanım," dedi çenesini kaşıyan adam. "Yan tarafa bir masa isteyebilirsiniz, şöyle üstü düz ve kilitli çekmeceleri olan bir şey."

"İyi fikir," dedi Rysn.

"Kamaranızdaki komodinlerden birini buraya getirebiliriz isterseniz," dedi. "Basit birkaç marangoz dokunuşu iş görecektir. Kurarken sizi rahatsız etmemeye çalışırız."

Rysn teşekkür mahiyetinde başını salladı ve kendini tekerlekli sandalyeden hemen yakında bağlanabileceği bir yer bulunan yeni yerine yerleştirdi. Koltukta onu tutacak bir kemer vardı. Bu ilave destek, okyanusun güçlü dalgaları karşısında faydalı olacaktı. Normal seyir sırasında kullanmayı düşünmese de çok dalgalı günlerde bacaklarını

sabitleyecek kayışlar da bulunduğu için minnettardı.

Rysn kemerini bağlarken Nikli koltuğu tuttu. İri yarı hama hiçbir şey söylemedi ama kaptan geçerken ona baktı. Bu konuda hiçbir şey söylememiş olsa da Rysn'e gemide yapılan muameleden hoşlanmadığı belliydi.

Rysn'e unvanıyla seslenen kaptan, "Rebsk," dedi. Bu, 'gemi efendisi' ya da 'geminin sahibi' demektir. "Size resmî olarak gemiye hoş geldiniz diyorum."

"Teşekkür ederim," dedi Rysn.

"Şimdi de limanda kalmanızı önermek zorundayım," dedi Drıwan. "Bu görevde yer almanıza gerek yok."

Rysn ani bir hüsrana patlaması yaşadı. "Neden böyle düşündünüz Kaptan?"

"Sizin göreviniz ticari müzakerelerde bulunmak," dedi Drıwan. "Bu yolculukta böyle bir gereklilik bulunmuyor. Bu, bir keşif görevi. Tehlikeli olabilir ve böyle bir durumda limanda güvende kalmanız mantıklı olacaktır. Deneyimlerimizi size uzakalem aracılığıyla iletebiliriz."

Ses tonunu kontrol altında tutmaya çalışan Rysn, "Sağlığım için duyduğunuz endişe takdire şayan," dedi. "Ama bu görev bana verildi ve ben de yerine getireceğim."

"Pekâlâ," dedi kaptan. Görev yerine dönmek üzere hareketlendi, geleneklere göre Rysn'den izin almasına gerek yoktu. Ve izin verilmesi için de asla beklememişti.

Nikli bir adım atarak uyuklayan Chiri-Chiri'yi Rysn'e verdi. "Sağlığınızın kaptanın umurunda olduğunu sanmıyorum Berrakhanım," dedi nazikçe. "Sizi sevmiyor, o kadar."

"Katılıyorum," dedi Chiri-Chiri'nin çenesini okşayan ve bir yandan da kaptanın süvariyle konuşmasını izleyen Rysn.

"Bunun... durumunuzla ilgili olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Belki," dedi Rysn. "Ama insanlar benim gibilerle karşılaştıklarında genellikle ya rahatsız olur ya da tepeden baklar; açık bir düşmanlık göstermezler. İnsanların benimle olan etkileşimlerindeki her şey durumumla ilgili değil."

Peki, mürettebatın çoğunun ona içerlemesinin sebebi neydi? Tüm gözlerin üzerinde olduğu bir seyahati daha kaldırbileceğinden emin değildi.

"Bundan bahsetmek için iyi bir zaman değil," dedi Nikli. "Ama belki de yolculuğu erteleyip mürettebatı değiştirmeyi düşünmek iyi olabilir. Masa montajı için de bize zaman kazandırır."

Rysn başını salladı. "Bu mürettebatla çalışmayı öğrenmem gerek. Bu grup, babskımın en güvendiği ve en yetenekli denizcilerden oluşuyor. Ayrıca, bu gemide eğitim aldılar. Gemi resmen hizmete alınmadan önce deneme seyirlerini bu mürettebat yapıyordu."

Nikli başını salladı ve verebileceği talimatları beklemek üzere basamaklara doğru çekildi. Rysn derin düşünceler içinde Chiri-Chiri'yi okşamaya devam etti. Aşağıda, Kraliçe Navani'nin ekibi gelmişti: İki Rüzgârkoşucu, heyecanlı bir ardent kâtip ve Rysn'in hizmetkârları olduğunu düşündüğü, yirmi yaşına henüz gelmemiş ya da ancak kısa süre önce geride bırakmış genç bir Boynuzuylu kadın. Denizciler onları selamladı, birkaçı ise alkışladı.

"Garip bir tepki," diye mırıldandı Rysn. Koltuğu yüksek olmasına karşın, geminin ortasındaki küpeşte hâlâ görünün bir kısmını engelliyordu. Bu, onun için talihsiz ve alı-

şıldık bir deneyimdi. "Alkış beklemiyordum zaten."

"Yakınlarda bir iki Rüzgârkoşucu olması her zaman iyidir Rebsk," dedi süvari, yanından geçerken. "Onlardan birinin gemide olması teklifini asla geri çevirmem."

Bu savaş, gemilerin uçabilen düşmanlara karşı ne kadar savunmasız olduğunu kanıtlamıştı. Çok yükseklerden atılan büyük kayalar en güçlü gemileri bile batırabilirdi. Ama bu tepki, mürettebattaki bu heyecan... bir şeyin mi üzerini örtüyordu? Rysn, ticaret anlaşmaları sırasında heyecanını kontrol altında tutmak üzere eğitilmişti. Bazen insanlar bir ürünü veya fikri satmak için çok fazla uğraşırdı. Denizcilerin tavrı, ona bunu anımsatmıştı.

"Kaptan." dedi Drlwan'a seslenen Rysn. "Ne oldu? Denizciler neden bu kadar gergin?"

"Bir şey... yok Rebsk," dedi kaptan.

Rysn gözlerini kıstı. Kaptan gösterişi seven bir kadın olmadığı için ilk başta dikkatini çekmemiş olsa da Drlwan o gün resmî üniformasını giymişti. Madalyalarla parıldayan bembeyaz bir üniformaydı bu. Ayrıca tehditkâr görünen üç köşeli bir şapka takıyordu, kıvrık kaşları şapkanın altından sarkıyordu. Ordudaki görevinden emekli olmasına rağmen askerî ve ticari filolar aslında aynı kartın iki yüzüydü; rütbeler ve ödüller ikisi arasında paylaşıldı.

O gün, bu üniforma bir güç gösterisiydi. Bir simgeydi.

"Yine de söyle," dedi Rysn.

Drlwan iç çekti. "Geminin evcil hayvanı bu sabah ölü bulundu."

Geminin evcil hayvanı bir gökyılanıydı ve fareleri avlama konusunda oldukça başarılıydı. Rysn önceki yolculu-

ğundan mürettebatın çoğunun onu sevdiğini biliyordu.

"Uğursuzluk," diye mırıldandı Kstled arkadan.

Bu DrIwan'ın ona delici bir bakış atmasına neden oldu. Modern Taylenler ataları kadar batıl inanç sahibi değillerdi, en azından öyle olmamaları bekleniyordu. Bugünlerde dindar Vorinlerdi. Ve âdetleri ile ibadetleri Taylenlerin Tutkulan'na rahatsız edici derecede yakın görünen Yokelçilerin gelişi de eski dinlerini kimsenin gözünde yüceltmemişti. Rysn, inançları konusunda daha temkinli olmaya çalışarak bu tür düşünme biçimlerinden uzaklaşmaya gayret etmişti.

Her hâlükârda, Taylenler alametleri resmî olarak görmezden geliyordu. Bu tip şeylerin saçmalık olduğunun kurallarda yazdığı söylenebilirdi. Yine de gelenekler hâlâ güçlüydü ve özellikle denize açılmışken mantıksprenleri gerçekten çok uzaklarda olurdu.

"Gemide bir Rüzgârkoşucu," dedi Rysn. "Uğur getirir mi?"

Kstled başını salladı; kaşları düzgündü ve kulaklarının arkasına tutturulmuştu. "Buna... ölü gökyılanının yenisi diyebilirsiniz. Bu sabahki alametin zıt alameti."

"Bunların hepsi saçmalık," dedi kaptan. "Mürettebata böylesi konuşmalara katlanamayacağımı defalarca söyledim.

"Mantıklı bir hareket," dedi Rysn. "Söyler misiniz, mürettebat istikametimiz hakkında bilgilendirildi mi?"

"Evet."

"Endişesini dile getiren herhangi biri oldu mu?"

Kaptan burnunu çekti. "Bilgi verilmeden önce mürette-

bata herhangi bir soru ya da homurdanma olmayacağı yönünde talimat verilmişti. Kraliçe Fen, bu görevi bizzat desteklediğini ifade eden bir yazı gönderdi. Bu sebeple görevi yerine getirmek için hazırız.”

“Anlıyorum,” dedi Rysn. “Buyruğumu mürettebata duyurun. Onlara deyin ki, eğer gideceğimiz yer hakkında endişesi olanlar varsa, herhangi bir cezalandırma olmadan limanda kalabilir ve döndüğümüzde mürettebata tekrar katılabilirler.”

DrIwan dudaklarını büzdü. Yetkisi olmasına rağmen Rysn’in mürettebata emir vermesi hoşuna gitmemişti. “Pekâlâ Rebsk,” dedi kardeşine dönüp başını sallayan DrIwan. Adam Rysn’i selamladı ve bu talimatı mürettebata iletme üzere uzaklaştı.

“Görevin gecikmesine yol açabilir,” dedi kaptan.

“Öyle olsun o zaman,” dedi Rysn. “Tecrübe eksikliğimi düşünürsek mürettebatın beni takip etme konusunda karsız olduğunu biliyorum.”

“Vstim tarafından bizzat seçildiniz ve takdirinin simgesi olarak gemi size verildi. Hiçbir denizci aleyhinizde konuşamaz.”

Bu, söylediklerimle çelişen bir şey değil, değil mi Kaptan?

O anda aklına bir düşünce takılmıştı. Tüm bu olaya, Vstim’in gemiyi ona vermesine, rebsk olmasına kendi açısından bakıyordu. Ama ona etkileşimlere farklı bir gözle bakması öğretilmişti. Kaptan ne istiyordu? Neden memnun değildi?

Cevabı biraz önce aklından geçirdin, dedi Rysn kendi

kendine. *Gemi, sana verilmeden çok önce suya indirilmişti. Bu mürettebat ile aylarca yelken açtı. Sonra...*

"Kaptan," dedi Rysn, "Vstim'in emekli olacağını biliyor muydun?"

"Bana... biraz bahsetmişti. Ayrıca hizmetinde bulunan diğerlerine de."

"Ama yine de yeni bir gemi yaptırdı. Hem de filosunun mücevheri olacak, pahalı bir gemi. Bugüne kadar herhangi bir denizde yüzmüş en iyi gemi. Sana mürettebatı eğitmeni ve bu gemiyle denize açılmayı iyice tecrübe etmeni söyledi."

"Ve?"

"Gemiye sana vereceğini düşündün, değil mi?" dedi ses tonunu yumuşatan Rysn. "Gemiye bana vermeyi planladığını fark etmedin."

Kaptan burnunu çekti. "Hiçbir denizci, Vstim gibi bir adamın bir gemiyi öylece başkasına vereceğini düşünmez."

"Ama bunu bir yatırım olarak gördüğünden bahsetmişti, değil mi?" dedi Rysn. "Kraliçenin onu görevledireceğini biliyordu ve sefere çıkmaya devam edemeyecekti. Bu yüzden hepinizi önceden hazırladı. Çalıştırdığı insanları her zaman kollar."

Rysn'le göz göze gelmeyen kaptan belli belirsiz başını salladı.

Fırtınalar adına, işte buydu. Sebep buydu. Rysn'in aniden değişen konumu ve yeni sahibi olarak gemiye geliş tüm mürettebatı şaşkına çevirmiş olmalıydı. Vstim, Rysn'in bunu kabul edeceğinden emin olmadan onları bu duruma hazırlayamazdı.

Rysn, tüm gün boyunca geminin aslında onun olmadığı düşünüp durmuştu. Drlwan da önceki seferin tamamını aynı şeyi düşünerek geçirmiş olmalıydı.

"Benden başka bir isteğiniz var mı Rebsk?" diye sordu kaptan.

"Hayır," dedi Rysn. "Teşekkür ederim."

Kaptan, kardeşinin Rysn'in mesajını iletmek için mürettebatı toplayışını izlemek üzere uzaklaştı. Her zaman yardımcı olmaya çalışan Nikli, Rysn'e bir kadeh turuncu şarap getirdi, sarhoş etmezdi.

"Duydun mu?" dedi Rysn.

"Şımarık çocuklar olduklarını mı? Üstlerine biri atandığı için öfkelenmiş olduklarını mı?"

"Bu dar bir bakış açısı Nikli," dedi şarabından bir yudum alan Rysn.

"Ben... özür dilerim Berrakhanım. Sadece size destek olmaya çalışıyorum."

"Bana başkalarını kötülemeden de destek olabilirsin," dedi Rysn. "Bunun yerine ne hissettiklerini düşün. Benim için çalışmaya daha yeni başladın, bu yüzden namımı duymamış olabilirsin."

"Sıkıntılı bir çırak olduğunuzu duydum."

"Sıkıntılı mı?" dedi gülümseyen Rysn. "Şımarık çocuk olan bendim Nikli. Ülkedeki en meşhur tüccarlardan biri olan ustam bana mümkün olan en iyi tavrı göstermesine rağmen çıktığım her yolculuktan şikâyet ederdim. Vstim'e hizmet eden denizciler, o zamanki hâlimi bizzat görmüşlerdir. Buradakilerin hiçbiri görmemiş olsa bile duymuşlardır."

“Gençken herkes biraz şımarıklık yapar.”

“Doğru,” dedi Rysn. “Ama yine de sana verileceğini düşündüğün gemi, o şımarık gence verildiğinde mutlu olmazsın.” Chiri-Chiri’nin boynunun altını biraz daha sevdi ve karşılığında, birkaç sessiz, hâlimden memnun ötüş aldı.

“O zaman... ne yapacağız?” diye sordu Nikli.

“Vstim’in yaptığını yapacağım,” dedi Rysn. “Hayatımı, çevremdeki insanların güvenini kazanmaya adayacağım. Kaptan muhtemelen tüccarbaşının işini yapabileceğini düşünüyordur ama pazarlığın tahmin ettiğinden çok daha zor olduğunu görecektir. Vstim’in bana güvenmesinin bir sebebi var. Yapmam gereken yegâne şey, mürettebata onun güveninin boş yere olmadığını göstermek.”

“Bilemiyorum Berrakhanım,” dedi Nikli. Bakışlarını onlara yüksek sesle hitap eden süvarinin etrafında toplanan mürettebata çevirdi. “Bence onlara fazla iyi gözle bakıyorsunuz. Bu denizcilerin önceki seyahatimizde bana nasıl davrandıklarını unutmadım. Benden hoşlanmıyorlar. Garip dövmelerim var ve bir yabancıyım. Onlarla konuşmayı nedim ama...”

“Gemi mürettebatı aile gibidir,” dedi Rysn. “Yabancılarla karşı düşmanca davranabilirler. Bunu ben de hissettim. Ama gerçekten onlardan biri gibi hissetmek istiyorsan, Flend’e –gözcü yuvasında gündüz vardiyasını tutan adama– daha önce bir denizcispreni görüp görmediğini sor.”

“Bu ne işe yarayacak?” diye sordu kaşlarını çatan Nikli.

“Yeni denizcilere sık sık yaptıkları küçük bir kabul törenini tetikleyecektir. Yeni gelenlere bu eski eşek şakasını yapmaya bayılırlar.”

"Kabul töreni," dedi Nikli. "Berrakhanım... Bu fikir hoşuma gitmedi. Böylesi bir davranışı desteklemememiz gerekir."

"Olabilir," dedi Rysn. "İlk başta bunu ben de zalimce bulmuştum. Sonra *eski* kabul törenlerini öğrendim. Bazıları aşağılayıcı, bazıları ise tehlikeliydi. Babskımla konuştuktan sonra bazı şeyleri daha iyi anladım. Bazen istemediğin anlaşmaları diğer seçeneklerden daha iyi oldukları için kabul edersin."

Mükemmel bir dünyada kimsenin oyuna getirilmesine gerek olmaz. Ancak ordunun bunu ortadan kaldırma girişimlerini okuduğumda, bu hareketin daha fazla soruna yol açtığını öğrendim. Geleneğin yasaklanması, denizcilerin yakalanmaktan korkmasına neden oldu ama onları daha tehlikeli hâle getirecek şekilde, sinsî sinsî hareket etmelerini engellemedi. Bu nedenle, subaylar göz yumarak bunu teşvik ettiler."

"Ahlaki bir taviz," dedi Nikli.

"Mükemmel olmayan bir dünya için mükemmel olmayan bir çözüm," dedi Rysn. "Seni zorlamayacağım elbette. Ama diğerlerini tanımak istiyorsan önerimi bir dene. Oyunlarına kan. Maaşını da senden yoldukları kadar arttıracam; fazla bir şey olmayacaktır. Fazla ileri gitmemeyi bilirler."

Kstled kış güvertesine dönerken Nikli düşünceli bir şekilde geri çekildi. Adam Rysn'e bilgi verirken kaptan da onlara katıldı.

"Sadece üç tayfa teklifinizi kabul etti Rebsk," dedi. "Ve sanırım onlarsız da yelken açabiliriz. Bu günlerde saldırı

ihtimaline karşı gemiye daha fazla adam alıyoruz ama bu iki Parlayan, üç kayıp kılıcı fazlasıyla telafi edecektir. Öte yandan, Aşçı Nlan da ayrılmaya karar verenler arasındaydı.”

“Önemli bir sorun,” dedi DrIwan.

“Aynı kanıdayım,” dedi Kstled. “Ama Parlayanlar, ekip-lerinden birinin mükemmel bir aşçı olduğunu söyledi. On-
dan faydalanabiliriz.”

“Bence makul,” dedi Rysn. “Kaptan?”

“Mürettebat hazır Rebsk. Talimatınızı bekliyoruz.”

“Öyleyse yelken açalım.”

En iyi rüzgârların yakalandığı koşullarda bile Thaylenah'dan Aimia'ya yolculuk haftalar alırdı. Neyse ki, Rysn'in onu meşgul edecek çok şeyi vardı. Yakında yapılması muhtemel ticaret anlaşmalarının temelleri atılıyordu ve dünyanın dört bir yanındaki felçli insanlardan gelen mesajları cevaplaması gerekiyordu. Rysn bu dostane mektup arkadaşlarıyla bir gün yüz yüze tanışacağını içtenlikle umuyordu.

Geminin Yücefırtına ve Dinmez fırtınalardan korunmak için koylara sığınması, Rysn'in kısa süreli de olsa karaya çıkmasına ve mektuplarını uzakalem aracılığıyla göndermesine imkân tanıyordu. *Wandersail* fırtınalara dayanabilecek şekilde inşa edilmiş olsa da fırtınalarda yol almak sadece acıl durumlar söz konusu olduğunda yapacakları bir şeydi.

Günler geçerken mürettebat onunla muhatap olmaya gönülsüz olsa da Rysn gemideki insanlar hakkında daha fazla bilgi sahibi olmaya çabaladı. Tavırlarının, geminin sahibi olması gerektiğini düşündükleri kaptanlarına karşı

besledikleri empatinin bir yansıması olduğunu artık anlıyordu. Bu durumu anlamamış olsa bile onlarla konuşması garip kaçardı. Rysn onların rebskiydi; amirlerinden daha da uzak biriydi. Ne zaman onlarla konuşmayı denese, belirsiz bir şekilde yanıt veriyor ya da sessizleşiyorlardı.

Lopen'de bu sorun yoktu.

Bu adam büyüleyiciydi. Parlayanları hayal etmiş ve onları uzaktan görmüştü ama daha önce hiçbirleriyle tanışmamıştı. En fazla tanıdığı Parlayan, bacaklarının iyileşip iyileşmeyeceğini anlamak için ziyaret ettiği ciddi, sessiz bir adamdı. Ona birkaç aydan eski yaraları iyileştiremeyeceğini açıklamıştı. Durumuna duyduğu bariz şefkate rağmen mesafeliydi.

Rüzgârkoşucularının tepelerinden hızla uçmalarını izlemiş ve onları güçlü savaşçılar olarak hayal etmişti. Cesur, kahramanca hareketlere ilham kaynağı olan, savaş meydanının efsaneleri olmalıydı. Mitolojik figürler olacaktı. Sanki taştan kesilmiş, Thaylen Şehri'nde yer alan Elçi tapınaklarındaki heykeller gibi şekillendirilmiş olsalar gerekti.

"Şimdi," dedi sandalyesinin etrafında elleri ve dizleri üzerinde daireler çizen Lopen, "doğru düzgün emeklemek için iki elin olmalı. Elbette, tek elim varken kendi versiyonumu geliştirmiştım. Ama daha çok bir sürünmeydi denebilir. Gördün mü?" Bir eli arkasındayken, tek elle emeklemeye başladı.

"Bu... bana fazlasıyla aynı geldi Parlayan Lopen," dedi Rysn.

"Ama farklı," dedi Lopen. "Harbiden bak, bunu yapabilmeyi özledim."

"Emeklemeyi mi özledin?"

"Elbette. Yatağıma uzanıp düşüncelere daldığımda kendi kendime 'Lopen sen ne *harika* bir emekleyiciydin. Bu serseriler neye sahip olduklarını, istedikleri zaman emekleyebilmenin ne demek olduğunu bilmiyorlar,' derim."

"Bacaklarımı tekrar kullanabilseydim, emeklemek gibi saçma bir şey yapmak isteyeceğimi hayal dahi edemiyordum."

Sandalyesinin yanında yere yattı, yuvarlandı ve yukarı baktı Lopen. "Evet, belki. Ama insanların sana kontrol edemediğin şeyler yüzünden değil de yaptığın bir şey için gülmesi güzel. Anlıyorsun ya?"

"Ben... Evet. Sanırım anlıyorum."

Gemi bir dalganın üzerinden geçti. Deniz bugün orta seviyede dalgalıydı, ama beklenen bir fırtına yoktu. Dalgasprentleri, yelken direklerinin beyaza boyalı tepelerinde parıldayan mavi ışıklar saçarak dans ediyordu. Rysn, kış güvertede, en arkada, her zamanki yerine oturmuş, güneşliğinin altındaki köşeye yerleşmiş ve kendini sıkıca bağlamıştı. Nikli sözünü tutmuştu ve şimdi hemen sağında, güverteye tutturulmuş, kitap ve yazı malzemelerini koyabileceği kilitli bir dolabı vardı.

Kaptan her geçişinde koltuğa bir bakış atıyordu ve Rysn onun ne düşündüğünü hissedebiliyordu. Koltuk ne kadar da kullanışsız bir yerdeydi. Rysn, burada otururken rüzgâra ve dalgalardan yükselen deniz suyuna maruz kalıyordu. DrIwan'ın teklif ettiği gibi niye kamarasında kalmıyordu ki?

İnsanlar böyle şeyleri düz bir ifadeyle, rüzgâra ve deniz suyuna maruz kalırken, ikiye bölünmüşlüklerini fark etmeden söy-

lerlerdi. Rysn, kendisinin görülebileceği, aynı zamanda ufkı da izleyebileceği bir yerde olmak istiyordu. Denizin seslerini, dalgaların çarpış ve yükselişlerini, denizcilerin çalışırken birbirlerine seslenmelerini duymak istiyordu.

Hemen yanında, Kraliçe Navani'nin kâtibi bir kutunun yanında diz çökmüş, fabriallarla uğraşıyordu. Rushu adında bir ardentti. Yolculuğa birkaç gün önce çıkmış olmalarına rağmen, ona vadedilen sunumu henüz görmemişti; gerçi bugün olacağını umuyordu.

"Eee..." dedi Rysn'in koltuğunun yanında sırtüstü yatıp bulutları izleyen Lopen, Alethçe. "Hiç bacağı olmayan Thaylenlilerle ilgili şöyle sağlam şakalar var mı bildiğin?"

"Hiçbiri paylaşmaya değmez."

"Tek bacak şakaları daha kolay görünüyor," dedi Lopen. "Tek bacaklı bir Thaylen'e ne denir? Sıska mı? Yok ya, bu gerçek bir isme yeterince benzemiyor. Hmm..."

Rushu çalışırken, "Lopen," dedi, "gêvezeliğinle Berrakhanım Rysn'e işkence etme."

Lopen hafifçe başını sallayıp gözlerini kocaman açtı. "Ah! Bacaklarını kaybeden bir Thaylen neden mutlu olmuş? Çünkü Thay-akları yerden kesilmiş. Ha! Hey Huio şunu dinle."

Geniş, yuvarlak yüzlü ve etli kolları olan bodur, kel Lopen Herdazca fıkrayı kuzenine anlatırken gülümsemeden edemedi Rysn. Herdazca hakkındaki sınırlı bilgisine dayanarak, Lopen'in daha sonra şakayı tamamen bozarak kelime oyununu açıklamak zorunda kaldığını anladı. Yine de Lopen'in konuşma şekli –böylesi bir coşku içinde, fark edilmek ve görmezden gelinmemek konusundaki ısrarı–

onu rahatlatmış, hatta ona cesaret de vermişti.

Kuzeni, Lopen'in aksine sessiz bir adamdı. Parlayan Huio, ilginç bir şekilde, seyahatleri başladığından bu yana vaktinin çoğunu gemideki çeşitli işlere yardım ederek geçirmişti. Sanki hayata gözlerini bir gemide açmış gibi düğüm atabiliyor ve teçhizatları çalıştırabiliyordu. Adam, Lopen'in şakasına hoş bir şekilde başını salladı ve çözdüğü ip üzerinde çalışmaya devam etti. Genellikle geç saatlere kadar uyuyan bir denizciye verilen alelaide bir görevdi ama Parlayan Şövalye bunu kimse istemedi yapıyordu.

"Lopen," dedi Rushu, "bu şaka hoş *değildi*."

Rysn, "Sorun yok Ardent Rushu," dedi.

Ardent, "Böyle şeylere maruz kalmak zorunda değilsiniz Berrakhanım," diye cevap verdi. "Durumunuzu alaya alması yakışıksız."

"Yakışıksız olan," dedi Lopen, "insanların bazen bize nasıl davrandığı. Rysn, olayın nasıl olduğunu hiç sordular mı? Sonra da sen anlatmak istemediğinde sinirlendiler mi?"

"Her zaman," dedi Rysn. "Ash'in gözleri aşkına, sanki sadece onları eğlendirmek için var olan bir şakaymışım gibi beni dürtüyorlar. Diğer insanlar çevremde sessizleşiyor ve garipleşiyor."

"Evet. İnsanların her an kırılacakmışım gibi davranmasından nefret ederim."

"Sanki üzüldüğünde raftan düşecek narin bir vazo gibi. Beni göremiyorlar. Sandalyeyi görüyorlar."

Lopen, "Çok rahatsız edici davranıyorlar," diye devam etti. "Bakmak ve konuyu öne çıkarmak istemiyorlar ama

bu çaba, diyalogun üzerinde fırtına kapası bir spren gibi dolanıyor. Ama doğru şakayı yapabilirsen..."

"Berrakhanım Rysn, öz güvenleri eksik olan diğer insanlar rahat ettirmek için kendini konu alan şakalar yapmak zorunda kalmamalı."

"Evet, doğru," dedi Lopen. "Kalmamalı."

Rushu, tartışmayı kazanmış gibi sertçe başını salladı. Ama Rysn, Lopen'in ses tonundaki mesajı almıştı. Böyle şeyler yapmak zorunda kalmamalıydı ama hayat adil değildi ve bu yüzden durumu olabildiğince kontrol altında tutmak gerekiyordu. İlk başta aptal bulduğu birinde böyle si bir bilgeliği keşfetmek ilginçti. Adam güvertede yatarken Rysn onu inceledi ve Lopen de bir birliktelik işareti olarak yumruğunu kaldırdı.

"Parlayan Lopen," dedi Rysn, "... hmm, yürüyemeyen bir Thaylen'e ne dersin?"

"Bilmiyorum gancha.

"Ne istersen. Ama uzaktan."

Lopen genişçe sırttı.

"Tabii ki," diye ekledi Rysn, "bana böyle bir şey yapsalar kalkıp giderim."

Lopen gülmekten ölüyordu. Şakayı tercüme etmek için yine kuzenine seslendi. Huio bu kez kıkırdadı.

Bir kutu dolusu mücevher ve tel kafesler taşıyan Rushu poflayarak Rysn'e yaklaştı. "Pekâlâ Berrakhanım. Bir sunum yapmak için yeterince hazırlandım."

"Eğer seni tanıyorsam sella," dedi Lopen, "dün, ondan önceki gün ve ondan önceki gün de çoktan hazırydın. Ne oldu? Balıkların nasıl nefes aldığını düşünmeye mi daldın?"

“Balıkların nasıl nefes aldıklarını biliyoruz Lopen,” dedi eşyalarını Rysn’in masasına koyan Rushu. Sonra yüzü kızardı. “Dikkatim... bir alevspreni ile bir mantıkspreni arasında gerçekleşen ilginç bir etkileşim hakkında yazılan bir raporu okurken dağıldı. Çok ilginç şeyler keşfedilmiş. Özür dilerim Berrakhanım. Zaman zaman kendimi günlerin akışına kaptırveriyorum. Ama işte, hazırım.”

Rysn’e tepesine parlayan bir yarım yakut takılmış gümüş rengi bir halka verdi. “Kolunuzu dümdüz uzatıp bunu önünüzde tutun. Harika, aynen öyle.”

Rushu biraz geri çekildi ve aynı halkadan bir tane de kendi eline aldı. “Şimdi, çiftlenimlemek için taşın yuvasını çevirin.”

Rysn söyleneni yaptı. Rushu çemberini bıraktı ve çember havada asılı kaldı. Rysn’in elindeki halka, çiftlendikten sonra biraz ağırlaşmıştı.

Rushu, güneşliğin altına adımını atarak, “Yakutların bu uygulamasına muhtemelen aşinasınızdır,” dedi. “Uzakalemleri böyle yapıyoruz. Aynı sprenin iki yarısını içeren iki yarım yakut birlikte hareket edecek şekilde birleştirilebilir.

Ama pek çok kişi, mücevherlerin hareketlerinin birbirinin *tersi yönünde* olacak şekilde çiftlenebileceğinin farkında değil. Geleneksel olarak bunun için ametist kullanırız, ancak yakutlar da işe yarıyor ve Harap Ovalar’ın çiftlikleri sayesinde bunlardan ziyadesiyle var. Şimdi halkanızı hareket ettirin ama dikkatli olun çünkü çiftlenimli taş beklediğinizden farklı şekilde hareket edebilir.”

Gerçekten de Rysn halkayı aşağı indirdiğinde havada duran diğer halka yukarı çıktı. Elindeki halkayı sola çeker-

se diğeri sağa gidiyordu. Mükemmel bir aktarım gibi görünüyordu.

"Bunu bir süredir biliyorduk," dedi Rushu. "Son zamanlardaki çalışmalarımızın birer icattan ziyade uygulama olduğunu söylemem lazım. Mücevherlere gereksiz yük bindirmeyecek fabrial yuvaları geliştirmek için aylarımızı harcadık ve çok sayıda taşın birlikte çalışmasını sağlayan kafesler yaratmaya başladık.

Uçan platformları bu şekilde yapmıştık. Hepsinin uygun bir yere konuşlandırılan başka bir kafese yapışık bir yakut kafesi var; mesela hemen kıyısında sarp bir uçurum bulunan bir plato gibi. Yamaçtaki kafesleri indirerek uzak bir savaş alanında kafesleri yükseltebilir ve gözcü ya da okçuların kullanabileceği bir platform sağlayabiliriz."

Rysn, halkasını hareket ettirip diğer yarısının tepkisini izleyerek, "Ama uzakalemler yelken açan gemilerde çalışmıyor," dedi. "Neden?"

"Uzakalemlerle ilgili sorun, geminin her zaman sallanıp hareket etmesi," diye açıkladı Rushu. "Bir kalemi tutuyorsanız ve yazıyorsanız, sabit durduğunuzu hissedebilirsiniz; ancak gemi bir bütün olarak çok fazla hareket ettiğinden, diğer taraftaki kalem sallanacak ve yukarı ve aşağı dalgalanacaktır. Uzakalemin doğru çalışmamasının sebebini çok fazla harekete bağlıyoruz. Ancak şu anda bu çemberlerin ikisi de aynı gemide. Beraber sallanıyor ve hareket ediyorlar."

"Ama gemi aşağı gittiğinde," dedi Rysn, diğer halkayı göstererek, "diğerinin yukarı çıkması gerekmez mi?"

"Teorik olarak evet," dedi Rushu. "Ama öyle olmuyor.

Sadece sizin hareketlerinizin etkisi var. Bunun, halkayı hareket ettiren kişiye uygulanan referans çerçevesi ile ilgili olduğuna inanıyoruz. Spremlerin onları ve hareketlerini algılama şeklimizle ilginç bir ilişkisi olduğunu belirtmek gerek. Siz bu iki halkayı da aynı referans çerçevesinden görüyorsunuz ve bu sebeple beraber hareket ettiklerini algılıyorsunuz. Bu yüzden gezegenin hareketi ve eğimi uzakalemleri etkilemiyor.

Gemide uzakalemi olan birinin, kendisini iletişim hâlinde olduğu kişiyle aynı referans çerçevesinde görmesi ise imkânsız. Belki kendimizi eğitmenin bir yolu vardır ama bunu kimse keşfedemedi. Hatta, geminin büyüklüğü bile bu durumu etkileyebilir. Örneğin bu deneyi bir kayıkta yapsanız sonuçlar farklı olabilir.”

Bu... Rysn’e pek mantıklı gelmemişti. Yine de geminin hareketinin bu iki çemberi etkilemediği açıktı. İkisi de gemiyle birlikte hareket ediyordu; gemi ilerlerken ne biri arkada kalıyor ne de yüzlerce metre öteye savruluyordu.

Fabrialar. Babskı onlara hep hayranlık beslemişti. Belki de bu, Rysn’in de öğrenmesi gereken bir şeydi.

“Peki bunun ne faydası olacak?” dedi Lopen, Rysn’in koltuğunun yanına oturarak. “Ah! Bunları bacaklarına tutturacağız ve sonra başka birisini etrafta dolaştıracamız, böylelikle o da yürüyormuş gibi görünebilecek!”

“Eee..” dedi Rushu, “biz daha çok sandalyesinin havada durmasını sağlamayı düşünüyorduk.”

“Ha,” dedi Lopen. “O daha mantıklı.” Yine de hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Rysn başını salladı. “Berrakhanım Navani’nin bir vaat-

te bulunmaktan neden kaçındığını şimdi anlıyorum. Eğer benim için bir sandalyeyi *uçurabilseydik* bunun bana pek de faydası dokunmayacaktı, değil mi? Bunun için sandalyenin bir mücevher kafesine bağlanması lazım ve ilerlemek istediğimde diğer kafesin de hareket ettirilmesi gerekecek. Bu yüzden yine hamal ve taşıyıcılara ihtiyacım olacak.”

“Maalesef evet Berrakhanım,” dedi Rushu.

Rysn, hayal kırıklığının yüzüne yansımaması için çabaladı. Dünya artık mucizelerle doluydu; insanlar havada uçuyor, gemiler direklerinde paratonerlerle inşa ediliyordu. Bazen her şey çılgın bir hızla ilerliyormuş gibi geliyordu.

Yine de hiçbirinin ona faydası dokunmayacak gibi görünüyordu. Filizlenme inanılmaz bir şeydi... ama yaranız tazeyse. Fabrialları akıl almazdı... ama onları kullanmak için insan gücünüz varsa. Oysa o bir top yelken bezi gibi sağa sola taşınmaya gerek duymadan, kendi iradesiyle yönlendirileceği, havada süzülen bir sandalye hayal etmişti.

Dikkatli ol, diye geçirdi aklından. Kayıtsızlığın uyusukluğuna yeniden gömülme. Hayat onun için artık daha güzeldi. Çevresini ihtiyaçlarına göre değiştirmeyi öğrenmişti. Her sabah kancaları kullanarak tek başına kolaylıkla giyinebiliyordu. Üstelik kendi gemisi vardı! Eh, bir geminin mülkiyeti ondaydı. Her hâlükârda, bu sıkıcı bir odada oturup hesap yapmaktan daha iyiydi.

“Sunum için teşekkür ederim Ardent Rushu,” dedi. “Uygulama ihtiyaçlarıma uygun olmasa bile teknoloji büyüyücü.”

"Berrakhanım Navani bana tamamlamam için bir test listesi verdi," dedi Rushu. "Bunun sizin durumunuz için nasıl yardımcı olabileceği konusunda biraz düşündü. Belki de gözcü yuvası kadar muhteşem bir manzaraya sahip olmak istersiniz. Sizi gökyüzünde çok yukarılara çıkarabiliriz. Ya da belki sizi kış güvertesine çıkarabilecek veya güverte üzerinde indirip kaldırabilecek küçük bir asansör yapabiliriz. Bazı karşı ağırlıklar ve bir denizci tarafından düzenli olarak döndürülecek bir çark ile yapılabilir."

Hayallerine kıyasla oldukça soluk bir teklifti ama Rysn zorlanarak da olsa gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bu deneylerde yer almak isterim."

Rushu halkaları kapattı ve onları, çeşitli kalınlıklarda gümüş rengi levhalar da dâhil olmak üzere diğer bazı araçlarla birlikte kutusuna geri koydu. Rysn kutuya bakarken, "Alüminyum," diye açıkladı Rushu. "Uzakalem iletişimini engelliyor, daha yeni keşfettiğimiz bir şey. Navani, alüminyumun işe yarayabilmesi için kalınlığının ne kadar olması gerektiğini anlamamı, ardından da çiftlenimli yakutların geminin doğal salınımlarına nasıl tepki verdiğini ve alüminyumun bunu herhangi bir şekilde etkileyip etkilemediğini görmemi istiyor. Hatta burada ince bir katman... Ah, fazla teknik detaya girdim değil mi? Özür dilerim. Buna biraz meyilliyim."

Önce Rysn'e, sonra da oturan ve çenesini ovuşturan Lopen'e baktı.

"Bekle," dedi Lopen. "Dur. Bir açıklamaya ihtiyacım var."

"Lopen," dedi Rushu, "Sanmıyorum ki..."

*Balıklar nasıl nefes alıyor?"

Rysn, ardentin öfkesi karşısında gülümsedi. Rushu bunun bir şaka olduğunu düşünmüştü ama Lopen ciddi ciddi açıklama bekliyor gibi görünüyordu.

Kstled'in hızla kış güvertesine gelmesi ve mevcut dümenciyle sohbet eden kaptana bir şeyler fısıldaması Rysn'in dikkatini dağıttı. Rysn Kstled'in endişeli yüzüne ve kaptanın kaşlarını anında çatışına odaklandı.

Acaba konu her ne idiye ona da bilgi vermek akıllarına gelecek miydi? Kaptan bir emir verdi ve merdivenlerden inmeye başladı. Yan yolda durdu ve dönerek Rysn'e baktı; bu anda Rysn'in de doğrudan doğruya kendine baktığını gördü.

Rahatsız olmuş gibi görünen kaptan merdivenleri geri tırmandı ve Rysn'e yaklaştı.

"Ne?" diye sordu Rysn endişeli bir tonda. "Sorun ne?"

"Kara Ruhdöküm," dedi kaptan. "Ve kötü alametler. Bunu bizzat görmelisiniz Rebsk."

Boynuzyiyenli kadın Şerit elini bir fıçıya daldırdı ve çıkarttığına parmaklarının arasından kalın lavis tanecikleri dökülüyordu. Bu hareket diğer kurtçukları da ortaya çıkarttı. Kurtçuklar genel itibarıyla taneciklerle aynı renkteydi ama açığa çıktıklarında kıvrılıp büküldüler ve hemen ardından kendilerini yeniden fıçının derinlerine gömdüler.

"Hepsi mi böyle?" diye sordu Rysn.

"Her biri," dedi denizcilere iki fıçı daha açmalarını işaret eden Kstled.

Boynuzyiyenli, ağır bir Alethi aksanıyla, "Yiyecek hazırlamak için malzeme almaya gelmiştim," dedi. "Sonra da fark ettim ki... Her yerde bunlardan var."

Rysn, denizciler diğer fıçılardaki solucanları da gösterirken endişeli gözlerle izliyordu. Şerit ile sohbet etmek için fırsat aramıştı ama kadın zamanının tamamını mutfakta geçiriyor ve mürettebat için yemek hazırlanmasına yardım ediyordu. Bu durum Rysn'in onun bir hizmetçi olduğu yönündeki ilk varsayımını güçlendirmişti. Öte yandan Par-

layanlar kadına bir hizmetçiymiş gibi davranmıyordu. Peki kimdi ve neden buradaydı?

"Bunlar lanetlenmiş," diye mırıldandı Kstled. "Fırtına sırasında kötücül Tutkular tarafından yapılan Kara Ruhdöküm."

"Ya da," dedi sakın kalmaya gayret eden Rysn, "içlerinde larvalar olan yiyecekleri aldık."

"Dikkatli bir şekilde kontrol etmiştik," dedi Kstled. "Her zaman kontrol ederiz. Ve bakın, bu ilk fıçı, Thaylen Şehri'nde satın alınan ilk stoklarımızdan kalma. Diğeri ise daha yeni bir ikmal sırasında alınmış, bu ise iki gün önce aldıklarımızdan. Şimdi hepsi kurtlu."

Rysn, iki denizciyi başlarını sallayıp Kara Ruhdöküm hakkında fısıldaşırken yakaladı. Kurtlu tahıl, başlarına gelebilecek en kötü şey değildi; pek çok denizci uzun yolculuklarda bunlardan yemişti. Ama çok yakın zamanda tazelenen stoklarda aniden ortaya çıkan ve tüm fıçıları saran bu kurtçuklar bir tür alamet olarak görülecekti.

Eski bir Thaylen batıl inancıydı. Tutkular dünyayı değiştirdi, denirdi. "Yoktan var olma teorisinin gerçek olmadığı tekrar tekrar kanıtlanmıştır süvari," dedi Rysn Kstled'e. "Bu, gemimizde bir tür karanlık Ruhdökümcü olduğu için olmadı."

"Belki de hedefimiz yüzünden oldu," diye yanıtladı adam. "Mürettebat önsezilerle dolu korkunç rüyalar görüyor ve korku Tutkusu bu alametleri getiriyor." Diğer denizciler yine başlarını salladılar. Fırtınalar adına, yelken açmadan bir gün önce geminin evcil hayvanının ölümü ve üzerine de bu... Eh, Rysn bile neredeyse inanacaktı.

Bu havayı bir an önce tersine çevirmesi gerekiyordu. “Kstled, mürettebatın ne kadarı bu durumdan haberdar?”

“Hepsi Rebsk,” diye yanıtladı süvari, Boynuzyiyenli kadına bakarak.

“Üzüntülerim,” diye yanıtladı Şerit. “Bu şeyin... bilmiyordum kötü olduğunu... Diğerlerine sordum...”

“Olan oldu,” dedi Nikli’ye dönen Rysn. “Kamarama, çabuk.”

Dövmeli hamal, yardımcısıyla beraber Rysn’i hızla üst güverteye taşıdı. Evet... Rysn, fabrialla çalışan küçük bir asansörün sağlayacağı faydayı hayal edebiliyordu.

Kamarasına vardığında, Lopen’i onu beklerken buldu Rysn. “Bir sorun mu var gancha?”

“Tahıl stokları kurtlanmış,” dedi Rysn. Yardımcısı kapıyı açarken Nikli sandalyeyi tutuyordu. “Bu konuda hemen bir şey yapmam gerekiyor.”

“Karakollarımızdan birine uçabilirim,” dedi kamarasına doğru onu takip eden Lopen. “Çivilemeyle biraz tahıl getirebilirim.”

“Makul bir öneri,” dedi Nikli’nin masasının yanına getirdiği Rysn. Hemen alt çekmecedeki defterlerini karıştırmaya başladı. Chiri-Chiri uyuşuk bir şekilde kutusundan dışarı baktı ve endişeyle öttü. “Ancak, başka bir çözüme ihtiyacımız olduğunu hissediyorum.”

Seçtiği defteri çıkardı, ardından eğilip yardımcısıyla birlikte dışarda durmak için geri çekilen Nikli’ye başıyla işaret etti. Lopen, kapı bir tık sesi eşliğinde kapanırken kapının yanında, içeride kaldı. Rysn, adama baktı. Her zaman çok rahat davranıyordu ve ilk bakışta onu hafife almak kolaydı.

"Bu, sadece yemek stokunun azalmasıyla ilgili değil gancha," diye tahmin yürüttü.

"Akıllıca bir gözlem," dedi defterini karıştıran Rysn. "Denizdeki en büyük tehlikelerden biri mürettebatının sana sırtını dönmesine izin vermektir."

"Hayalet geminin mürettebatı gibi," dedi Lopen. "Bütün dünyaya sırtlarını dönmüşler gibi görünüyor..."

"O kadar dramatik bir şeyden bahsetmiyordum," dedi Rysn. "Ancak eğer mürettebat, onları bir intihar görevine çıkardığımı düşünmeye başlarsa durumumuz büyük bir hızla tehlikeli bir hâl alabilir," dedi.

Bu, deniz yaşamının bilmecelerinden biriydi. Bazen iyi, eğitilmiş bir mürettebat da isyan ederdi. Babskı bundan söz etmişti ve Rysn da kendini bu konudaki pek çok hikâyeyi okurken bulmuştu. Okyanusta çok uzun süre izole hâlde zaman geçiren mürettebatın duyguları birbirini beslerdi. Daha güzel günlerde mantıksız görünen şeyler makul görünmeye başlardı. Duygular, sprenler gibi birden belirebilir ve iyi ekipler bile aniden kendini kaybedebilirdi.

Bu tür durumlara karşı en iyi savunma araçları ise disiplin ve hızla harekete geçmekti. Defterini karıştırıp birkaç yıl önce Vstim ile yaptığı bir ticaret seyahatinde tuttuğu notları aradı. O zamanlar yeniyetmenin tekiydi; neyse ki ne kadar sinirlendiğini yazan türden bir yeniyetmeydi bu.

İşte, diye düşündü, notlarını bulunca. Hexi'nin içlerine yapılan bir keşif gezisiydi bu. Vstim, Triax'tan birkaç çentik karşılığında kurtlu tahıl satın almış ve Rysn onun çatlağın teki olduğunu düşünmüştü. Kurtlu tahılı kim alırdı ki?

Ama yaptığı her şeyde olduğu gibi, Vstim'in bu hareke-

tinde de bir ders vardı. Ticaret sadece bir şeyler alıp satmaktan ibaret değildi ve bunu da defalarca hatırlatmıştı. Ticaret, giderilmemiş ihtiyaçları bulmaktı. Bir tür Ruhdöküm gibiydi: Artık parçaları alıp onları en parlak, en değerli mücevherlere dönüştürmek. Rysn'e bir yerler listesi yazdırmıştı...

Rysn, dalgın bir edayla haritalarından birini açarken, "Kaptanı buraya getir," dedi Lopen'e.

Bir Parlayan Şövalye'ye emir verdiğini o gidene kadar fark etmemişti. Alınmış mıydı acaba? Ama Lopen, Drlwan'la birlikte döndüğünde, üzerinde en ufak bir gücenmişlik emaresi yoktu. Omzunun üzerinden haritaya bakarken sadece merak etmiş gibi görünüyordu.

"Rebsk?" dedi kaptan.

"Rotadan biraz sapmamız gerekiyor," dedi Rysn, haritayı göstererek.

Rysn, Hexi göçebelerini gemiye davet ederken tüm mürettebatın güvertede olduğundan emin oldu. Dünya siyasetiyle ilgilenmeyen sessiz ve örgülü saçlı halkın üzerine, kutsal hayvanlar olarak besledikleri evcil hayvanlarının kokusu sinmişti. Rahip sınıfı, bunu yasaklayan yeminler ettikleri için et yemiyordu ama kurt ve böcekleri hayvan değil, bitki olarak görüyorlardı.

Bunlar, Vstim'in kurtlu tahıl satabileceği kişiler olarak not almasını istediği altı gruptan biriydi. Rysn, takası başlatmak için Vstim'in kendisinden kaydetmesini istediği cümleleri okudu. Göçebeler tahılı eleddiler ve tombul kurt-

çuklar tarafından kısmen yenen ürünü iyi buldular.

Suiistimal etmemeye özen göstererek kısa ama sıkı bir pazarlık yürüttü Rysn. Bu pazarlığın sonucu göçebeler tarafından ölen hayvanlarından elde edilen ve özellikle bu tür anlaşmalar için saklanan büyük bir kurutulmuş et stoğu oldu. Saygılı yaklaşımı nedeniyle Rysn'e hediye edilen ve üzerlerinde 'Şerefli Biri İçin' yazan battaniyeler de epey para ederdı. Göçebeler ellerinde tahıl fıçlarıyla veda edip ayrıldılar.

Kafasını kaşıyan kaptan, "Kurtlanmış tahılları satın aldılar," dedi. "İtiraf etmeliyim ki Rebsk, şimdiye dek size inanmıyordum."

"Vstim seni buraya hiç getirmedi mi?" dedi Rysn.

"Ah. Onun planlarından biri olduğu belliydi. Bunun neden yaygın bir bilgi olmadığını merak ediyorum. Buranın kurtlanmış tahıllarını satmaya çalışan tüccarlarla dolup taşması gerekirdi."

"Bir şekilde öyle olmasını bekliyor insan," dedi Rysn, "ama Vstim'den öğrendiğim şey bu değil. Hexi kabilelerine dikkatle yaklaşmak gerekir ve dillerini öğrenmek zordur. Ki-birli davranırsan seni geri çevirirler. Ayrıca, kurtlu olmasına rağmen tahılın da taze ve iyi bir mamul olması gerekir. Çürümüş ve bozunumspreleriyle dolu bir şeyi satın almazlar."

"Ne olursa olsun," dedi kaptan.

Haklıydı da. Burası büyük oranda açık bir pazardı. Ama gösterişli mücevherler ve kaliteli kilimler varken kim kurtlu tahıl ticareti yapmak isterdi ki? Marat'ın büyük pazarları bu kadar yakinken kim Hexi'nin yabanlarına gelmeyi isterdi?

Bunu sadece ihtiyacı ve ticaretin gerçek ruhunu anla-

yan biri yapardı. Mürettebatını inceleyip eskisinden çok daha az endişespreni olduğunu görünce, içinden *Teşek-kürler Babsk*, diye geçirdi Rysn. Bu onları yatıştırmıştı. Son birkaç gün gergin geçmişti ancak şimdi görev yerlerine dönerken mürettebat daha neşeliydi.

Rysn bu kötü alameti tersine çevirmiş olduğunu umdu. Böyle bir havayı dağıtmanın geleneksel yolu buydu: Kötü gidişten iyi bir durum yaratmak. Bu, Tutkulara inananlara, kötü bir alamet yollarını karartmaya çalışmış olsa da kaderin onlardan yana olduğunu gösteriyordu. Kasvetli Tutkuları iyimserlik ve kararlılıkla her zaman yenebilirdin. En korkunç Yücefırtına bile yeryüzüne taze su bırakırdı.

Bunların hepsinin saçmalık olduğuna karar vermişti ama altında yatan gerçek nedeniyle merak uyandırıyor-du. Alametler gerçek değildi. Ama insanların tepkileri gayet gerçekti. Alametleri tersine çevirmek tamamen algılarla ilgiliydi. Tıpkı, bakış açısına bağlı olarak, kurtlanmış tahılla dolu bir fıçının değersiz veya çok değerli olması gibi.

Rysn'in isteği üzerine onu kucağına aldı Nikli; bunun gibi basit hareketler için, içine oturabildiği askı kayışını kullanmak yerine onu kucağında taşırdı. Nikli kış güvertesine doğru yürürken, birkaç denizci ona el salladı ve onu gülümseten şakalar yaptılar.

"Gördüğüm kadarıyla işe yaramış," dedi Rysn, hamal onu güneşliğin altına yerleştirirken. "Gemide birkaç arkadaş edinmiş gibisin."

"Ben..." Nikli başını eğdi. "Sanırım şüphe etmemeliydim. Evet Berrakhanım. Artık benimle yemek yiyorlar, memleketimi soruyorlar. Düşündüğüm kadar ön yargılı değiller."

"Hem öyleler hem değiller," dedi Rysn. "Dediğim gibi, bir gemideki denizciler birbirlerine sıkı sıkıya bağlı bir grup olabilir. Ama burada, *Wandersail*'dekiler kendilerini yeni yerlere götüren uzun seyahatleri tercih ettikleri için bu mürettebata katılmayı seçtiler. Birini sadece farklı görüldüğü için sevmeyecek türden insanlar değiller; en azından gemi ailelerinin bir parçası olduktan sonra. Sadece o aileye katılman gerekiyordu."

Rysn kemerlerini bağlarken Nikli sandalyenin yanında diz çöktü. "Siz de beklediğimden farklısınız Berrakhanım. Bir tüccar için çalışmanın bazı... Uzun lafın kısası, teşekkür ederim. Hem o göçebelere hem de bana davranış şekliniz için. Bilgeliğiniz için."

"Fark yaratan keşke bilgeliğim olsaydı Nikli," dedi Rysn. "Hak etmediğim ve asla yetişemeyeceğim bir öğretmen tarafından çok iyi eğitildim."

"Berrakhanım," dedi Nikli, "gördüğüm kadarıyla iyi iş çıkartıyorsunuz."

Duydukları hoşuna gitmişti ama artık mürettebatın kendisi hakkında ne hissettiğini bildiğinden, içindeki sesi susturmak daha zor hâle gelmişti. Bu gemiye sahip olmayı hak etmediğini söyleyen sesi. Bu pozisyonu hak etmemişti. Parayı kazanmamış, zekâsını kanıtlamamış ya da gemi sahibi olmak için çalışmamıştı. Rysn'in sahip olduğu her şey ona öylece verilmişti.

Kaptanın bakışlarında rahatsız edici bir gerçeklik vardı. Rysn sınanmamıştı. Hak etmemişti. Bugün elde ettiği gibi zaferler bile Vstim ve dersleri sayesinde kazanılmıştı. Bunu yapmaktan elbette vazgeçmeyecekti. Ona öğretilenleri adi

bir şımarıklıkla bir kenara atmak, tam da genç Rysn'in yapacağı türden bir şeydi.

Yine de bu ses ısrarcıydı.

"Biliyor musunuz," dedi hâlâ sandalyenin yanında çömelmiş duran ve gemiye bakan Nikli, "içimde mürettebatın beni sevmesini istemeyen garip, belki de biraz bencil bir parça var. Hepsinin ırkçı olduğunu düşünmek daha kolaydı." Ayaklarına baktı. "Ne basit biriymişim."

"Hayır, bunu basit olmakla alakası yok," dedi Rysn. "Biliyor musun, bana hâlâ doğduğun yeri neden terk ettiğini anlatmadın. Unuttuğumu sanma."

"Hoş bir hikâye değil Berrakhanım," dedi. "Küçük bir köydü benimki. İlginç bir yanı yoktu."

"Yine de duymak isterim."

Nikli bir an düşündü. Rysn dünyayı epeyce gezmişti ve onunki gibi dövmeleri hiç görmemişti; sanki önce derisi oyulmuş, sonra iyileşmiş ve sonra da yara izlerinin üzeri beyaz dövmelerle kaplanmış gibiydi.

Adam sonunda, "İhanete uğradım," dedi. "Güvendiğim biri tarafından. Kısa bir süre sonra birimizin Thaylenah'a gitmesi gerekti; halkım büyük bir topluluk olmasa da dünyanın büyük uluslarında neler olduğunu bilmek ister. Gönüllü oldum. Bana böyle davranan birinin yakınlarında olmak istemiyordum."

Bu hikâye Rysn'in kafasında daha fazla soru işareti doğurduysa da başka bir şey sormadı. Üstelemek doğru gelmemişti.

"Ustanızın hainler hakkında paylaşacağı bilgece tavsiyeleri var mıydı?" diye sordu Nikli. "Güvendiğiniz ama size

sırt çeviren biriyle nasıl başa çıkacağınız hakkında?"

Rysn yumuşak bir sesle, "Vstim, arkadaşlarla yapılan sözleşmeleri incelemek için daha fazla zaman ayırmak gerektiğini söylerdi," dedi.

"Hepsi bu mu?"

"Başka bir zaman ondan bunu açıklamasını istedim. Dedi ki, 'Rysn, aldatılmak berbat bir histir. Sevdiğin biri tarafından aldatılmak ise daha da kötüdür. Böyle bir kandırmacayı keşfetmek, kendini etrafında bir zamanlar anladığını ve zevk aldığını sandığın şeylerin şekilsiz gölgelerinden başka hiçbir şey olmayan derin ve karanlık bir okyanusta bulmaya benzer. Açıklanamayacak kadar acı vericidir. Ama bu da böyle bir şey asla olmazmış gibi davranmak için geçerli bir sebep olamaz. O yüzden, o sözleşmeleri tekrar oku. Her ihtimale karşı.'"

Nikli homurdandı. "Bu... tahmin ettiğimden farklı bir bilgelik. Bu adamın hayatını tamamen yardımseverliğe adanmış biri olabileceğini düşünmüştüm."

Rysn, "Vstim iyi ve dürüsttür," dedi. "Ama bazı insanlar bu mizacı bir fırsat olarak görmemişse, ikisi için de ün kazanamazsın." Vstim onu bu gerçeklik konusunda da uyarıyordu ve Rysn hangi deneyimlerin ona bu acı dersleri verdiğini sıklıkla merak etmişti. Detayları hiç paylaşmamıştı.

"Berrakhanım," dedi Nikli. "Bunu söylemek konusunda kararsızım ama... Sanırım bilmeniz gerek. Ben birçok kişinin görmezden geldiği bir insanım ve bu sayede iyi dinlerim. Etrafa kulak kabartırım. Sanırım... Berrakhanım, sanırım Parlayanlar ve arkadaşları sizden bir şeyler saklıyorlar."

“Bunu neden yapsınlar?” diye sordu Rysn.

“Bilmiyorum. Ama kendi aralarında konuşuyorlardı ve ardent, birine mürettebatın –ya da sizin– kulak misafiri olmamanız için sesini alçaltmasını söyledi. Görevle ilgili bir şeydi. Tek duyduğum bu. Ama kurtçukları ilk keşfedenin Boynuzuzyenli olduğunu belirtmem gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca Parlayanlar da kadının neden bu gemide olduğuna dair iyi bir açıklama yapmış değiller.”

“Ne ima ediyorsun?” dedi Rysn.

“İma etmiyorum. Sadece duyduklarımı paylaşıyorum.”

“Parlayan Şövalyeler’e güvenebileceğimizi düşünüyorum,” dedi Rysn.

“İnsanların iki bin yıl önce de bunu düşündüklerine eminim,” dedi Nikli. İç çekip ayağa kalktı. “Sanırım bunları söylememem gerekirdi. Tuvalete gidiyorum Berrakhanım, hemen döneceğim.”

Rysn, kurtçukları Parlayan Şövalyeler’in yerleştirdiği fikrini bir kenara attı. Ama içini kemiren sorular vardı. Kurtçuklar nasıl böyle aniden ortaya çıkabilmişti? Geminin evcil hayvanı nasıl ölmüştü? Rysn bunu sormadığını fark etti.

Gemi seyretmeye devam ederken Rysn’in aklında pek şey vardı. Alametlerin –saçma olmalarına rağmen– insanlar üzerinde güçlü etkileri olabileceğini anlayan tek kişinin kendisi olmadığı aşikârdı. Birilerinin bu görevi sabote etme niyeti olsaydı, iyi kurgulanmış birkaç alamet harika iş çıkarırdı.

Kendi kendine, *Acele kararlar alma*, dedi. Çözüm, izlemkti.

Zira haklıysa çok yakında başka bir alamet ortaya çıkacaktı.

Nikli tuvalete girdi, kapıyı kilitledi ve kokudan kurtulmak için vücudunun koku duyusunu kapattı. Nikli, bu vücudun elini kaldırdı, yumruk yaptı ve şeklini bu kadar uzun korumuş olmasından dolayı memnun oldu. Ama şimdi rahatlamış ve tenindeki bağlantılar açılarak kıvranan iç kısımlarına soğuk havanın girmesine izin vermişti. Bu kadar uzun süre sabit kaldıktan sonra nihayet serbest bir şekilde hareket edebildiği için rahatlamıştı.

Aynı zamanda Nikli vücudun en bariz gözlerini kapattı; gerçekten işlevsel olan insan gözlerini. Nikli'nin gurur duyduğu bir şeydi. Uykusuzların çoğu sahte gözler kullanırdı. Bu, görüş alanlarının hatalı olmasına ve kolay fark edilmelerine yol açardı.

Bedenin gözleri kapalıyken, benliğinin uzak parçalarını hissetmek daha kolaydı. Tüm Roshar'a yayılmıştı. Nikli onları vızıldatabilir, diğerleriyle iletişim kurabilir, vızıltıları özellikle bu amaç için büyütülmüş parçaları tarafından yorumlanarak doğrudan zihinden zihne konuşabilirdi.

Bir sorunumuz var, dedi Nikli diğerlerine.

Gerçekten de var Nikliasorm, diye yanıtladı alçak ama öfkeli bir vızıltısı olan Alahawithador. Geri dönmeleri için yaptığın çağrılara cevap vermiyorlar. Başarısız oldun. Başka adımlar atılması gerekiyor.

Sorun bu değil, dedi Nikli. Sorun, onlardan hoşlanmaya başlamam.

Bu beklenmedik değil, dedi Yelamaısizin. Pürüzsüz, sakinleştirici bir vızıltısı vardı. O İlk'ti. Roshar'daki sürülerin en eskisi. Nikli, yirmi dördüncüydü ve en gençleriydi. Ben de örneğin, bizi yok edeceğini bildiğim hâlde Bağdökümcüyü seviyorum.

Yok etmeyecek, dedi Zyardil. Vızıltısı vurgulu ve keskindi. Şeref'in kararını verdi.

Zaten bu yüzden bizi yok edecek, diye yanıtladı Yelamaizsin. Artık daha çok tehlikeli, daha az değil.

Bu farklı bir tartışma konusu, dedi Üçüncü olan Alalhawithador; neredeyse Yelamaizsin kadar eski bir sürüydü. Bu insanları seviyorsun Nikliasorm. Bu iyi. Onları taklit etmek konusunda biz çok kötüyüz ama sen seyahatlerinden çok şey öğreniyorsun. Daha fazlamız onlar gibi olmak, insanları incelemek için daha fazla zaman harcamalı.

Ayrıca, dedi Yelamaizsin, telef etmemiz gerekenlere karşı merhametli olmamız şart. İnsanları sevmen güzel.

Onları da telef etmek zorunda mıyız, diye sordu Nikli.

İnsanlar kontrol altına alınması gereken bir ateştir, dedi Yelamaizsin sakın vızıltısıyla. Sen gençsin. Yok olma sırasında daha Ayrılmamıştın.

Onları uzaklaştırmayı tekrar denemek isterim, dedi Nikli.

Sürülerin en öfkeli Alalhawithador, Bu iş kontrolden çıktı, dedi. Bu kadar ileri gitmemeliydi. Onları çoktan öldürmüş olmalıydın.

Gemiye bulmamaları gerekirdi, dedi Zyardil. Gemi keşfedilmemiş olsaydı, her şey kontrol altına alınmış olacaktı.

Batsın diye terk edildi, dedi Alalhawithador. Yardım olmadan fırtınalardan kurtulamazdı. Bu keşif bir tesadüf değil.

İlk olan Yelamaizsin, Arclomedarian yine yolumuza çıkıyor, dedi. Gittikçe daha çok karışıyor. Şu yeni Parlayanlarla da tanıştı.

Bunu yapmanın yanlış olduğundan emin miyiz, diye sor-

du Nikli. *Belki de akıllıca bir hamleydi.*

Sen daha gençsin, dedi Yelamaısın, sakın ve kendinden emin bir tavırla. Gençlik bazı açılardan faydalıdır. Örneğin, bizden daha hızlı öğreniyorsun. Nikli insanları diğerlerinden daha iyi taklit edebiliyordu. Nikli'ye dönüşen sürü Ayrıldığında bu rol için evrilmiş parçaları zaten vardı. Nikli süreci daha da geliştirmişti ve artık tenindeki yarıkları gizlemek için dövmelelere ihtiyacı olmadığından emindi.

Arclomedarian tehlikeli, dedi Nikli. Bunu görebiliyorum. Ama gerçek hainler kadar tehlikeli değil.

İkisi de aynı seviyede tehlikeli, dedi Yelamaısın. Bize güven. Eski sürülerin taşıdığı hatıra yaralarını taşımıyorsun.

Zyardil, Genci dinlemeliyiz, diye çıkıştı. Kesin değil! Bu sefer gelen insanlar korsan değil. İlk, sadece hazine aramıyorlar. Daha ısrarcılar. Eğer onları öldürürsek diğerleri de gelecektir.

Benim planım en iyisi, dedi Alalhawithador, girişken bir tonda. Birakalım fırtınayı aşsınlar.

Hayır, dedi Yelamaısın. Hayır, bunu engellemeliyiz.

Tartışmanın bu noktasında, İlk'in liderliğini hâlâ kabul eden sürülerin yirmisine birden soruldu. İnsan gemisini batırmanın zamanı gelmiş miydi?

Cevaplar sayıldı. Açmazda olduklarına karar verdiler. Yarısı, insanların rüzgârlara yenik düşecekleri ya da Uykusuzların diyarına girecekleri fırtına bölgesine ulaşmasına izin vermek istiyordu. Diğer yarısı ise onları fırtınaya ulaşmadan, hemen öldürmekten yanaydı. Nikli gibi birkaçı ise çekimser kalmıştı.

Nikli'nin sürüsü diğerlerinin kararsızlığı karşısında ra-

hatlayarak uğıldadı. Bu bir açık kapıydı.

Onları uzaklaştırmayı tekrar denemek istiyorum, diye yineledi Nikli. İşe yarayacağını düşündüğüm bir fikrim var ama yardıma ihtiyacım olacak.

Bu teklif yeni bir oylamaya konu oldu ve Nikli'nin gemide olmayan, uzak bedenlerinin tümü beklenti içinde titrediydi.

Evet, oylama sonucu gelmişti. Nikli'nin yeniden denemesine izin verilecekti.

Parlayanları öldürmek bize zarar verir, Görenler'den birinden ise bahsetmeye bile gerek yok, dedi İlk Yelamaiszin. Bu planı deneyebilirsin. Ancak başarısız olursa, bir oylama daha yapacağım ve daha sert önlemler almaya hazır olmalısınız.

“**M**ürettebatla ilgili bir şey sana garip gelmiyor mu?” diye sordu güverteden bir metre kadar yüksekte, elleri başının arkasında ve Şerit’in yanında havada yatarak asılı duran Lopen.

Sağlam yapılı Boynuziyenli, güzel kokan bir şeyi karıştırıyordu. Koku, Kaya’nın yemeklerinde kullandığı baharatlarla daha da keskinleşiyordu. Bu yalnızca acı ve baharatlı değildi, başka birçok tadı da barındırıyordu. İlginç tatlar. Yine de bu yemekte deniz yosunundan kaynaklandığını söylediği bir okyanus kokusu vardı. Kim yosun yedi ki? Şerit’in halkı kabuk yemiyor muydu?

“Garip mi?” diye sordu. “Mürettebat mı?”

“Evet. Garip.” Lopen, birkaç denizcinin yanlarından geçip gitmesini izlerken adamlar ona baktılar. Lopen ve babası gibi tüm sprenleri görebilen, Şerit dışında kimsenin göremediği Rua da onları havadan takip ediyordu.

“Hepiniz garipsiniz,” dedi Şerit. Her kelimesini tereddütlerle söylemişti ama Alethçeye hâkimiyeti giderek artıyordu.

“En garipleri ben olduğum için sürece mesele yok,”

dedi Lopen. "Bu benim en sevimli özelliklerimden biri."

"Sen... çok garipsin."

"Mükemmel."

"Fazla garip."

"Diyor yosun yemeyi seven kadın," dedi Lopen. "Bu yemek değil, misra, bu yemeğin yemeği." Birkaç denizci daha geçerken kaşlarını çattı ve içlerinden ikisi ona bakıp değişik Taylen hareketleri yaptı. "Gördün mü! Gemiye bindiğimizde alkışlamışlardı. Şimdi hepsi garip davranıyor."

Hexi'de tahılı satmak için durduktan sonra işler biraz yoluna girmişti ve Lopen bunu anlayabiliyordu. Ama şimdi yollarını yarılamışken her şey garipleşmişti. Her konuşmada garip bir hava vardı ve bunun ne anlama geldiğini tam olarak çözemiyordu.

Huio tepeden hızla geçerken başını kaldırdı, ardından kendini güverteye indirdi. Şerit'e büyük ihtimalle anne babasından gelen bir mektup teslim etti ve ondan yakındaki bir adayı ziyaret edip gelen mektuplarını almasını isteyen Rysn için gelenleri üniformasının içine sıkıştırdı.

Mektubu kaldıran Şerit, "Teşekkür ederim," dedi. "Tutmak onu mutluluk."

"Rica," dedi Huio. "Kolay. Sorun değil."

Alethçe konuşmalarını izlemek eğlenceliydi. Neden bu kadar çok dil vardı ve neden herkes Herdazca öğrenmiyordu? Harika bir dildi. Her türden farklı kuzen için isimler vardı.

Lopen, Şerit'i dışarıda bırakmamak adına Alethçeye dönerek, "Huio," dedi, "mürettebat sana karşı da garip davranıyor mu?"

"Hayır," dedi Huio. "Hm, emin değil?"

"Değil misin?" dedi Lopen.

"Değilim." Uzakalemleri ve diğer ekipmanları taşıyan sırt çantasını yere bıraktı. Uzanıp Rushu'nun gemide onunla iletişim kurması amacıyla yapacağı deneylerde kullanmak üzere kendisiyle birlikte gönderdiği küçük alüminyum levha ve folyo kutusunu çıkardı. "Bunu biliyor musunuz?" diye sordu Huio.

"Alüminyum," dedi güverteden bir metre kadar yukarıda süzülen Lopen. "Evet, garip bir malzeme. Rua'nın dediğine göre, eğer yeterince kalınsa Parekılıcını engelleyebilirmiş. Bunu Ruhdökümle elde ediyorlar ancak bunu pek azı başarabiliyor, bu yüzden oldukça nadir."

"Ticaret yoluyla elde edilebilir," dedi Şerit. "Tepelerde. Ticaret yaparız."

"Ticaret mi?" dedi Huio. "Kiminle?"

"Spren dünyasındaki insanlarla," dedi Şerit.

Huio çenesini kaşıyarak başını eğdi.

"Garip metal," dedi Şerit. "Sprenlere garip şeyler yapar."

"Garip," dedi Huio. Eşyalarını çantasına geri koydu ve uzaklaşmaya başladı. Onlarla oynamak yerine Rushu'ya teslim etse iyi olurdu. Huio bazen başını bu şekilde belaya sokardı.

"Halkınız," dedi Lopen, bir kanepede uzanıyormuş gibi havada dönerek. "O tepelerde su var. Nasıl? Oralar soğuk, değil mi?"

"Kasabadan uzak soğuk," dedi Şerit. "Kasabanın yakın sıcak."

"Hah. Kulağa ilginç geliyor."

"Öyle." Şerit gülümsedi. "Orayı seviyorum, ülkemiz. Ayrılmak istemedim. Anne'yle gitmem gerekti. Baba'yı bulmak için."

"Eğer istersen dönebilirsin," dedi Lopen. "Bir Rüzgârkoşucunun seni götürmesi uzun sürmez."

"Evet," dedi Şerit. "Ama şimdi, dışarı, tehlikeli. İyi tehlikeli. Gitmek istemiyorum. Evimi çok seviyorum, evet? Ama şimdi dönemem. Buradaki tehlikeyle, insanlar için. Evime gelecek tehlike." Başını yaptığı püreden kaldırdı ve okyanusa baktı. "Evim olmayan yerlerden korkardım. Ve şimdi... Korkutucu olan şeyler ilginç de yapıyor. Tehlikeli şeyleri seviyorum. Bunu bilmezdim."

Lopen başını salladı. Ne kadar da değişik bir bakış açıydı. Şerit'i dinlemeyi severdi; Şerit'in aksanının onun sözcüklerini bozmasını ve bazı sesli harfleri uzatmasını severdi. Ayrıca uzun boyluydu ve uzun boylu kadınlar en iyisiydi. Onun kendisinden sadece birkaç yaş küçük olduğunu öğrenince şaşırmıştı. Bunu beklemiyordu.

Ne yazık ki, Lopen Huio'yu sırf onu etkilemek için üç kere sinde duvara yapıştırmıştı ama Şerit bunu hiç etkileyici bulmamıştı. Ona chouta bile yapmıştı ama Şerit zaten ondan daha iyisini yapıyordu. Bundan sonra ona kart oyunlarında ne kadar iyi olduğunu göstermenin bir yolunu bulmalıydı.

"İlginç," dedi. "Seni korkutan şeyleri mi seviyorsun?"

"Evet. Ama o şeyi fark etmedim. Korku şeyini. Evet?"

"Korkunç bir şeyin, farklı bir şeyin bu kadar heyecan verici olabileceğini fark etmemiştin. Sanırım bunu söylemeye çalışıyorsun." Büyük bir laldaki ışık'ı çekerken bir an durdu ve düşündü. Diğerleri onun aptallık ettiğini söylemişti ama

Lopen farklı renkli mücevherlerin tatlarının farklı olduğunu düşünüyordu.

Şerit'e baktı. Havada ne kadar umursamazca asılı durmasından etkilenmiş miydi? Bunu sormadan bilmenin bir yolu yoktu, ki bu da umursamaz olmanın tam tersiydi. Ellerini başının arkasına koydu ve Boynuzyiyenlinin söyledikleri üzerinde biraz daha düşündü.

"Şerit," dedi, "baban. Yaptığı şey yüzünden gerçekten tehlikede mi? Kaladin'i kurtardığı için? Amaram'ı öldürdüğü için?"

Olayın üzerinden birkaç ay geçmişti ve Kaladin Kaya'yı şimdilik Urithiru'da kalmaya ikna etmişti. Bunun sebebi daha çok uzun seyahatleri sonrasında ailesine dinlenme fırsatı vermektir. Ancak, bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Kaya'nın vatanına dönüp yargılanma isteği giderek artıyordu.

"Evet," dedi Şerit yumuşak bir tonla. "Ama onun yüzünden. Kendi yapıyor. Kendi istiyor."

"Kaladin'e yardım etmeyi o seçti," dedi Lopen. "Ama hangi sırada doğacağını seçmedi."

"Ama geri gitmek seçimi. Seçimi, istemek... Kelimeyi bilmiyorum. Seçenek istemek?"

"Yargılanmak mı?"

"Evet, olabilir." Şerit gülümsedi. "Babama korkma Lopen. Seçimini seçecek. Eve dönecekse ben kalacağım. Ve Hediye kalacak. Onun işini biz yapacağız. Onun için göreceğiz."

"Göreceksiniz," dedi Lopen. "Spremleri görmeyi mi kastediyorsun?"

Kadın başını salladı.

"Şimdi etrafımızda olan var mı?" diye sordu Lopen.

Lopen'in spreni süslü bir uçan gemi şeklinde hızla yaklaşırken işaret ederek, "Rua," dedi. "Ayrıca Caelinora da." Huio'nun spreniydi. Lopen'e pek az görünürdü. "Rüzgârsprenleri gökte, dalgasprenleri suda. Kaygisprenleri neredeyse görünmez, gemiyi takip ediyor. Ve..." Başını salladı.

"Ve ne?" diye sordu Lopen.

"Garip şeyler. İyi tanrılar ama nadir. *Apaliki'tokoa'a*." Doğru kelimeleri bulmak için çabaladı, sonra bir parça kâğıt çıkardı –sıklıkla yanında taşırdı– ve hızlı bir eskiz yaptı.

"Bir şansspreni," dedi Lopen, ok başı şeklini görür görmez.

"Beş," dedi kadın. "Hiçti. Üç oldu. Sonra dört. Her birkaç günde artıyorlar."

Him. Eh, Lopen onun gözlem yapmasından memnundu; yolculukta bir işe yarayacağını düşünmediği için gelmekte tereddüt etmişti. Lopen, dünyayı daha çok görmek istediğini bildiği için onu cesaretlendirmişti. İşte buradaydı ve ilginç sprenler görüyordu.

"Şanssprenleri endişelenecek bir şey mi, bilmiyorum," dedi. "Yine de Rushu'ya rapor ettireceğim. Kraliçe Jasnah ya da diğerleri bir şeyler düşünebilir."

Şerit başını salladı, Lopen de Çivilemeyi bıraktı. Bu, güverteye planladığından biraz daha sert bir şekilde inmesine sebep olmuştu. Zeminin ahşap kaplamasına hafifçe vurup, kendini biraz da aptal gibi hissederek sırtıttı. Huio'nun bunu görmemiş olması çok kötüydü, çok hoşuna giderdi.

Lopen hızla uzaklaştı ve korktuğu gibi kuzenini kamara-
larında Ardent Rushu'nun uzakalemlerini kurcalarken bul-
du. Birini tamamen parçalara ayırmıştı.

"Lopen," dedi Huio, Herdazca. "Bu alüminyum büyü-
leyici özelliklere sahip; tutsak sprenlerin varlığına tepki
gösterdiğini düşünüyorum, tıpkı bir avın bir avcıya tepki
vermesi gibi. Bu tabakayı taşa dokundurduğumda diğer
kenara itiyorlar. Alüminyumun sadece benim onlar hak-
kındaki düşüncelerimi değil, çiftlenimli diğer yarılarının dü-
şüncelerini algılama yeteneklerine de engel olduğu kana-
atindeyim."

"Ya kuzen," dedi Lopen aynı dilde. "O uzakalemlerin
eskiden kırıp parçaladığın kilitlerden çok daha değerli ol-
duğunu biliyorsun, değil mi? Başın belaya girebilir."

"Olabilir," dedi mücevherin yuvasını küçük bir tornavi-
dayla açmaya çalışan Huio, "ama bunu tekrar birleştirebi-
leceğime eminim. Ardent hanım araştırmamdan hiçbir şe-
kilde haberdar olmayacak."

Lopen yatağına çöktü. Mürettebatın kullandığı gibi bir
hamak istemişti ama ona deli muamelesi yapmışlardı. Gö-
rünüşe göre gemide yataklar çok değerliydi. Ki bu man-
tıklıydı. Diğer herkes fırtına kapası bir hamakta yatıyordu.
Kim yatak isterdi ki?

Lopen, "Bu görevin tamamında bir sorun var sanki,"
dedi.

"Sadece sıkıldın küçük kuzen, çünkü mürettebat se-
nin beklenmedik maskaralıklarıyla eğlenemeyecek kadar
meşgul," dedi Huio.

"Hayır, ondan değil," dedi tavana bakan Lopen. "Belki

bu yolculukla ilgili bile değildir. İşler son zamanlarda... biraz garip, anlıyor musun?

"Tuhaf ama, herkes her zaman senin söylediklerini deşifre edebileceğimi düşünüyor. Oysa ben, kendimi çoğu zaman seni hiç anlamadığım bir hâlde buluyorum. Üstelik sadece Alethçe konuştuğun zamanlarda da değil. Neyse ki, genellikle açıklamak için etrafta oluyorsun. Uzun uzadıya. Çok sayıda sıfatla."

"Biliyorsun, Şerit Alethçe konusunda oldukça iyi gidiyor."

"Aferin ona. Belki daha sonra da Herdazca öğrenebilir, ben de böylelikle nihayet anlamadığım zamanlarda senin tercümeni yapacak birine kavuşurum."

"Eninde sonunda öğreneceksin büyük kuzen," dedi Lopen. "Sen harbiden ailemizdeki en zeki insansın."

Huio homurdandı. Alethçedeki yetersizliği onun için bir sıkıntı kaynağıydı. Söylediğine göre aklına yatmıyordu. Yıllarca çalışmasına rağmen fazla yol kat edememişti. Ama sorun yoktu. Mesela, Lopen'in bir kolunu kaybettikten sonra geri çıkarmayı öğrenmesi yıllarını almıştı.

Peki Lopen'in canını sıkan neydi? Şerit'in söylediği bir şeyler mi? Cebinden kauçuk topunu çıkardı ve ışık doldurmaya, sonra tavana yapıştırmaya, düştüğünde ise tekrar yakalamaya çalıştı.

Yokelçiler geri gelmişti. Ama aslında gerçekten Yokelçi değillerdi. Sadece parshmenlerdi ama farklılardı. Ve savaş, tıpkı eski hikâyelerdeki gibi başlamıştı. Yeni bir fırtına vardı ve dünyanın sonu gelmişti. Her şey çok aşırı görünüyordu.

Ama aslında her şey çok yavaş ilerlemekteydi.

Aylardır savaşıyorlardı ve son zamanlarda Huio'nun Alethçe konusunda kaydettiğinden daha az ilerleme kaydediyor gibiydiler. Kaynaşık denilen, garip güçlere sahip yeni şarkıcılardan bazılarını öldürüyorlardı, onlar ise yenisinden doğuyorlardı. Savaşıyor ve savaşıyor ve savaşıyorlardı ve sonunda belki birkaç adım yeri ele geçiriyorlardı. Ne eğlenceliydi ama. Bunu bir milyon yüzyıl boyunca yaparlarsa sonunda belki bütün bir krallıkları olurdu.

Fırtına kapası dünyanın sonu daha... dramatik olmamalı mıydı? İşgalcilere karşı olan savaş, iç karartıcı bir şekilde Harap Ovalar'daki savaşa benziyordu. Lopen elbette iyimser tavrını koruyordu. Bu, herkese yardımcı olurdu. Ama kafasının içinde karşılaştırmaya yapmaktan da kendini alamıyordu.

Onun tarafı iyi adamlardı. Parlayanlar. Urithiru. Hepsi. Geçmişte bazı Parlayanların yaptığı kötü tercihlere rağmen, iyi olduklarına karar vermişti.

Ama sonra Harap Ovalar'ı düşündü. O kadar yıl süren o savaş ne kadar aptalcaydı. Savaş kaç iyi insanın ölümüne neden olmuştu? Şimdi de benzeri, hatta daha da beteri olan bir bataklığa sürüklendiklerini düşünerek endişeleniyordu.

"Bu geminin daha hızlı gidebilmesini dilerdim," dedi. "Bir şeyler yapabilmeyi dilerdim. Çok uzun sürüyor."

"Ben bir şeyler yapıyorum," dedi Huio. Masadaki koltuğunda döndü, tamir ettiğ  uzakalemi kaldırdı. "Gördün mü? Bire bir, eski hâline döndürüldü."

" yle mi? Hâlâ yazabiliyor mu?"

Huio, çantasından çıkarttığı bir kâğıt parçasına birkaç dairesel karalama yaptı. Çiftlenimli uzakalem ise kâğıt üzerinde tek bir çizgi çekerek ileri geri gitti.

“İl...” dedi Huio.

“Seni kafasında beyin yerine çürük meyve olan adam!” dedi yerinden sıçrayan Lopen. “Bozdun.”

“Ee...” Huio tekrar denedi ve bir şeyler karaladı. Kalem aynı tepkiyi verdi. Huio’nun hareketlerini izleyerek sayfa üzerinde sağa sola hareket ediyor ama kalem yukarı veya aşağı hareket ettiğinde aynısını yapmıyordu. “Hım.”

“Harika,” dedi Lopen. “Şimdi bunu patron ardente söylemem gerekiyor. O da diyecek ki, ‘Lopen, çok dikkatli olduğunu ve çoğu zaman bir şeyleri bozmadığını görebiliyorum ama yine de büyük kuzeninin kafatasının içinde beyin yerine çürük meyve olmamasını tercih ederdim.’ Ben de onu haklı bulacağım.”

“Bunlardan bir sürü var,” dedi Huio. “Bize gönderdikleri muhafazada en azından yirmi çift daha var. Biri bozulsa bile bunun önemli bir sorun olacağından şüpheliyim.” Yine karaladı. Sonuç aynıydı. “Belki de...”

“Tamir etmeyi mi denemelisin?” dedi Lopen şüpheyle. “Sanırım. Sen harbiden süper zekisin. Ama...”

“Ama muhtemelen daha da bozarım.” Huio iç çekti. “Çözdüğümü sanmıştım küçük kuzen. Herhangi bir saatte daha karmaşık görünmüyorlar.”

“Peki onların kaç tanesini parçalara ayırdıktan sonra doğru bir şekilde bir araya getirmeyi başardın?”

“Bir keresinde şu şey vardı...” dedi Huio.

Lopen’le göz göze geldiler ve karşılıklı sırtttılar.

Huio Lopen'in koluna bir tokat attı. "Bunları ardente geri götür. Sorun olursa bozulan uzakalemin parasını ödeyeceğimi söyle. Gerçi ödemeyi önümüzdeki ay yapabilirim."

Lopen başını salladı. Her ikisi de Punio ile birlikte Parlayan olarak aldıkları maaşlarının çoğunu daha fakir kuzenlere yardım etmeleri için ailelere veriyordu. Paranın çoğu Rod'un ailesine gitmişti. Parlayanlar iyi maaş alıyordu ama yardıma ihtiyacı olan çok sayıda kuzen vardı. Düzen böyleydi; Lopen fakirken de onlar yardım etmişti.

Lopen, geminin sallantısına ne kadar iyi uyum sağladığından gurur duyarak güverteye çıktı. Ancak, geminin sol tarafında toplanan büyük bir denizci grubunu görünce durdu. Ee, orası sancak mıydı? Biraz dolandı ve sonra denizcilerin başlarının üstünden bakmak için kendini yukarı doğru Çiviledi.

Suda, gemiye yakın bir yerde bir şey yüzüyordu. Büyük bir şeydi. Ve çok ama çok ölüydü.

Rysn, Nikli onu geminin yan kısmına taşıırken derin bir korku hissetti. Kıvrılıp bükülen siyah haçlara benzeyen kaygısprenlerinin eşlik ettiği denizciler toplanmıştı. Etraflarında birkaç korkuspreni de vardı. Rysn'e yol açtılar. Nikli'nin Thaylen yardımcısı Plamry aceleyle ileri atıldı ve onun için yüksek bir tabure koydu. Nikli onu tabureye koyarken kendini sabitlemek için küpeşteyi tuttu, sonra geri çekilmesi için başıyla işaret etti.

Bu hareket kaptanın gelip yanında durabilmesi için de yer açmış oldu. Rysn orada otururken göz ucuyla aşağı baktı ve diğerlerinin ne hakkında fısıldaştıklarını anlamaya çabaladı. Ölü bir santhid. Yan dönmüş, çürüyen bir kabuk, beyazlaşmış gözüyle gökyüzüne bakıyordu. Boyutu inanılmazdı, neredeyse geminin üçte biri kadardı.

Bu büyük deniz canlıları son derecede nadir görülürdü. Soylarının tükendiğini sanılıyordu ama babskın onlar hakkındaki hikâyelerini hep zevkle dinlemişti Rysn. Rivayete göre, boğulan denizcileri kurtarır ya da gemileri günler boyunca takip ederek mürettebatın moralini iyileştirirlerdi.

Hayvandan çok spren olan bu canlılar, barış ve güveni bir şekilde artıyorlardı.

Muhtemelen bu da Tutkular kadar batıl inançtı. Tanındığı hiçbir denizci santhidler hakkında kötü konuşmazdı ve bunlardan birine denk gelmek okyanustaki en iyi alametlerden biri olarak kabul ediliyordu. Öte yandan, ölü bir santhid bulmanın mürettebatının ruh hâli üzerindeki etkisinin ne olacağını tahmin etmek hiç de zor değildi.

Denizciler böyle bir şey olacağını sezdi, diye düşündü. Son birkaç gündür diken üstündeydiler. Belki de Rysn gibi onlar da olayların nasıl bir gelişim sergilediğini fark etmişlerdi ve üçüncü, en kötü alameti beklemişlerdi. Onlara göre bu, yolculuğun lanetli olduğunun kanıtı olacaktı.

Rysn ise o büyük, doğal olmayan cesedi izlerken kendini sorgulamaya başladı. Alametler elbette saçmalık gibi görünüyordu. Mesela Yokelçilerin de sadece masal olduklarını sanırdı hep ama geri dönmüşlerdi. Annesi, fırtınaların içinde ruhlar olarak dolanıp duran Kayıp Parlayanlar fikrine hep gülmüştü ama şimdi gemisinde iki Parlayan vardı. Neyin gerçek neyin efsane olduğunu söylemek Rysn'e mi düşerdi ki?

Hayır, dedi kendi kendine. Başka bir açıklaması olmalı. Bunu birileri ayarlamış olabilir mi?

Tahıl ya da ölü hayvan gibi üçüncü bir alameti beklemişti. Birinin gizlice yapabileceği bir şeyi. Ama bu... basit bir sabotajın çok ötesine geçmişti. Mürettebatı arasında saklanan birinin, neredeyse efsanevi bir yarattığı bulup öldürdüğünü ve şüphe uyandırmadan okyanusa bıraktığını mı düşünüyordu?

Bunu kimsenin planlamış olması gerekmez, dedi kendine. Her şeye rağmen, talihsiz bir tesadüften ibaret olabilir.

Tekrar aşığı baktı; o dev gözün doğrudan doğruya kendisine baktığına yemin edebilirdi. Ölüyken bile içini görebiliyordu. Santhid'in çürüyen parçaları ana gövdeden uzaklaşmaya başladığı sırada, birileri tarafından izlendiğini hissetti. Ve birdenbire kalabalıktaki denizcilerin ruh hâlinin farkına vardı. Karanlık. Çok sessizlerdi. Bunun ne kadar kötü bir alamet olduğuna dair hiçbir şey söylemiyorlardı. Zaten biliyorlardı. Söyleyecek başka bir şey yoktu.

"Bundan sonra artık geri döneriz," dedi, kaşlarını kaldırarak konuşmayı seven uzun boylu denizci Alstben. Rysn'e baktı. "Devam etmemiz mümkün değil."

Fırtınalar adına. Bu bir soru değildi. Rysn kaptandan gelebilecek bir destek aradı ama Drîwan kollarını kavuşturdu ve denizciye itiraz etmedi. Karşı çıkmak muhtemelen isyan çıkarırdı. Bu mürettebat muhtemelen kaptanlarını öldürmek gibi bir şey yapmayacak kadar sadıktı ama *Wandersail'in* kaptanı, süvarisi ve sahibi, 'akıllarını kaçırdıkları' için rıhtıma kilit altına alınmış hâlde dönerse mürettebatı kim suçlayabilirdi? Özellikle de ölü bir santhid kadar kesin bir alametten sonra.

Rysn geri dönüş emrini vermek üzereydi. Bir ticaret anlaşmasının ne zaman kreme bulandığını, uzlaşmaya çalışmaktansa mallarını alıp geri dönmenin ne zaman daha iyi bir seçenek olduğunu gayet iyi anlardı.

Ama... Bu, batıl inançlara teslim olmak anlamına geliyordu. Ayrıca bu olay bir rastlantı olsa dahi birilerinin mü-

rettebatını korkutmaya çalıştığı gerçeğini değiştirmezdi. Geri d6nmek, bu kişi her kimse ona teslim olmak anlamına geliyordu.

Daha da 6nemlisi, geri d6nmek Chiri-Chiri'ye yardım etmekten vazgeçmek anlamına gelecekti. Bazen ticaret, geri adım atılamayacak kadar 6nemli olurdu. Bazen zayıf bir pozisyonda iken pazarlık etmek zorunda kalırdınız.

"Neden y6z6yor?" diye sordu Rysn denizcilere. "6ld6kten sonra batmış olması gerekmez mi?"

Kalabalığın arkasından çıkan Kstled, "Her zaman değil," dedi. "Bir keresinde saldırıya uğramış bir geminin yanından geçmiştim. G6nler sonra, balıklar tarafından kemi-rilen şişmiş cesetler suda y6zmeye devam ediyordu."

"Ama b6yle si b6y6k bir şey?" diye sordu Rysn. "6stek o kabukla?"

Başka bir denizci, "Kocakabuk leşleri y6zebilir," dedi. "6ld6kten sonra parçaları y6zebilir. Daha 6nce g6rd6m."

Hay Cehennem! Rysn, bu mantığı zorlamaya devam edecek kadar bilgi sahibi değildi. Ama bununla şans eseri karşılaşmış olmaları hiç de olası g6r6nm6yordu. Belki başka bir seçenek daha vardı. Rakibi g6revi baltalamak için çalışan bir kişi değil, daha b6y6k bir organizasyon olabilir. D6şmanın Kaynaşıkları, Parlayanlara benzer g6le-ri olan yaratıkları vardı. Işık6r6 olabilir ya da Ruhd6k6m kuklası ya da başka birçok şey.

Vazgeçmek istemiyordu. 6zellikle de d6ř6nmek için daha fazla zaman harcamadan ya da cesedi inceleme şansı bulmadan. Derin bir nefes aldı. Bazen, m6zakereler tamamen tavır 6zerinden y6r6t6l6rd6.

"Pekâlâ, anladım," dedi Rysn. "O zaman doğru olanı yapalım. Borda kancalarını alın ve kocakabuğu çekmeye hazırlanın."

Denizcilerden biri, "Çekmek mi?" diye sordu. "Kabuğu-nu satmaya çalışmayacağız değil mi?"

"Elbette hayır," dedi Rysn. "Beni nasıl bir açgözlü sanı-yorsun? Hayvana uygun bir cenaze töreni yapacağız. Ve eğer o da bunu uygun görüyormuş gibi gelirse kabuğu temsil ettiği şans için saklayacağız ve kraliçeye sunacağız. Şanslıyız ki denk geldik, böylece ceset yaratığın haşmeti-ne yakışır şekilde yakılabilir."

"... Şanslı mıyız?" diye sordu Kstled.

"Evet," dedi Rysn. Kendini, ayakta duran insanlardan oluşan bir kalabalığın arasında otururken gözünün kork-maması için eğitmişti, ancak çoğunun dönüp ona şüphelye, hatta öfkeyle baktığı bu anda eski güvensizliklerini his-setmemek zordu.

Tavır, diye hatırlattı kendine. İstediyin fiyata degeceğine inanmıyorsan asla bir şey satamazsın.

"Birisi bu zavallı şeyi öldürmüş," diye devam etti Rysn. "Cesedin yanındaki oyuklara bakın."

"Kötü şans," dedi bir denizci. "Bir santhidi öldürmek aşırı kötü şans getirir."

"Ki biz yapmadık," dedi Rysn. "Bunu başkası yaptı ve kötü şansı üzerine çekti. Bizler yarattığı bulduğumuz için şanslıyız, böylece ona ne yapıldığına tanık olabildik ve be-denine gereken hürmeti gösterebiliriz."

Kstled kollarını kavuşturarak, "Bir santhid cesedine dokunmamalıyız," dedi.

"Kabuklarının Thaylen Şehri'nde gururla asıldığını gördüm," dedi Rysn. "Deniz akademisinde bir tane var!"

"Ama onlar kötülük tarafından öldürülmedi," diye cevap verdi Kstled. "Kıyıya vurmuşlardı. Bir şekilde oraya kendileri gelmişler."

"Tıpkı bunun bizim önümüze gelmesi gibi," dedi Rysn. "Okyanus ne kadar engin? Yine de biz bu nispeten küçük bedenle karşılaşıyoruz. Santhidin ruhunun bizi cesedi bulup onunla ilgilenebilmemiz için buraya getirdiği açık." Sanki bunu ilk kez düşünüyormuş gibi durdu. "Bu iyi bir alamet. Bize kendisi geldi. Bize güvenildiğinin işareti."

Hissettiği endişeyi bastırdı, iddiasında ne çok delik olduğunun ve hızla battığının farkındaydı. Batıl inançlara karşı çıkmıştı, şimdiyse bu tartışmayı kazanmak için batıl inançlara mı bel bağlıyordu?

Yine de işe yaramış gibi görünüyordu. Birkaç denizci başını salladı. Alametlerin olayı buydu; hepsi uyduruluyordu. Belirsiz şeylerin hayali işaretleri... Madem durum buydu, alametleri neden olumlu hâle çevirmesindi ki?

"Bunlardan biri karaya vurduğunda, her zaman iyiye işaret olarak görürüz," dedi adamlardan biri. "Bunun nesi farklı ki?"

"Birilerinin bir santhid öldürdüğünü insanlara duyurmalıyız," dedi bir başkası. "Bu haberin yayılması için onu bulmamızı istedi."

"Cesedi alalım," diye tekrarladı Rysn, "ve kıyıya taşıyalım."

Kalabalığın içinden birkaç kişi, "Hayır," dedi ama Rysn kim olduklarını göremedi. "O kötü şans!"

"Eğer bu kötü şanssa," dedi Rysn, daha yüksek bir sesle, "o zaman gemimizin cesede dokunmasıyla onu zaten davet etmişizdir. Ben diyorum ki, şimdi yapılacak en iyi şey cesetle ilgilenmek. Cesedi yakacağız ve kabuğu yakındaki bir adaya bırakacağız. Eve dönerken bir limandan birkaç sal satın alacağız ve sonra onu Thaylen Şehri'ne taşıyacağız. Santhid'in isteyeceği şey de budur: Kabuğunu bize gösterdiği saygının bir işareti olarak korumamız."

Mürettebat sessizliğe gömüldü. Rysn çok sayıda gergin pazarlıkta bulunmuştu ama şimdi nefesini tutuyor, kalbi güm güm atıyordu. Sanki içindeki bir fırtınayı dindirmeye çalışıyordu.

"Sanırım," dedi kaptan sonunda, "burada iyi bir alamet görüyorum. Doğal ortamında bir santhid görmeyi her zaman istemiştim. Bir gün bana gelmesi için dualar yakmıştım. Bu yaratığın ruhu bunu biliyor olmalı."

"Evet," dedi başka bir denizci. "Kokmadığını fark ettiniz mi? Çürüdüğüne göre kokmaya başlamış olmalıydı. Tek bir çürükspreni bile görmüyorum. Bu, iyi bir alamet. Ona yaklaşmamızı *istiyor*."

"Kancaları alın," dedi kaptan. "Eğer ruhu huzursuzsa, son isteğini göz ardı ettiğimizi düşünmesini kesinlikle istemem!"

Neyse ki, denizciler kadının emrine uydu. Rysn onlara kötü şanstın kurtulma fırsatı vermiş ve kaptan da bunu onaylamıştı. Yeterliydi. Bir grup, *Wandersail'in* düşman gemilerine borda yapmak için kullanılan halatlı kancalarına doğru yöneldi. Diğerleri, geminin cesetten fazla uzaklaşmasını önlemek için görev yerlerine döndüler.

Kaptan, Rysn'in sandalyesinin yanında ayakta duruyordu. Uzun boylu, mağrur ve kontrollüydü. Rysn de kendini böyle gösterebilmeyi öğrenmişti ama orada öylece dikilebilme kabiliyetini kıskanmaktan alamıyordu kendini. Herkesten bir metre daha kısa olmadığınız zaman, insanlara kontrol ve güven aşlamak çok daha kolay oluyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Rysn kaptana.

Kaptan, "Bu görevi sonuna kadar götürmek üzere kralıçeden aldığımız bir talimat var," dedi. "Gemimi kaybetmekten endişe etseydim hemen geri dönerdim ama bunu anlık bir kararla yapmayacağım."

"Bunun iyiye alamet olduğuna dair sözlerime gerçekten inanıyor musun?"

"Tutkulu insanların kendi şanslarını yarattığına inanıyorum," dedi kaptan. Bu tam olarak bir cevap değildi; bir din olarak Tutkular, bir şeyi istemenin kaderi değiştirip onu size getirdiğini söylerdi. Birçok Thaylen için batıl inançlar ve güven, bir halatın ipleri gibi iç içe geçmişti.

"Yine de teşekkürler," dedi Rysn.

Kaptan DrIwan, denizciler kancalarla dönerken, "Devam etme yönündeki kararınıza şimdilik güveniyorum Rebsk," dedi. "Dikkatli olun. Bu mürettebat benim için kıymetli. Bu görevde işler kötüleşirse hayatlarını boşa harcamayacağım." *Bu kehanetlerin doğru olduğu ortaya çıkarsa, cümlesini ise dillendirmedi.*

Rysn başını salladı ve endişeli bir şekilde arkasına yaslanıp, denizcilerin santhid cesedini çekerken halatları nasıl kullandıklarını izledi. Eğer yakalayamazlarsa, birinin aşağı inmesi ve...

Denizciler halatları sanki aniden alev alacakmış gibi bırakıp çığlıklar içinde geri çekildiler aniden. Rysn irkildi, sonra aşağı bakmak için korkuluğa tutunarak yükseldi. Santhid yaşıyor muydu? Hareket ediyordu. Hareket etmekten ziyade dalgalanıyor, titriyordu...

Parçalanıyordu.

Santhid, gözlerinin önünde yüzlerce kımıldanan parçaya ayrıldı. Başparmak boyundaki kabuklu kremcikler suda kaynaşmaya başladı. Rysn gördüğü şeyin ne olduğunu anlayabilmeye çabaladı. Kancalar, ölü santhidi yiyen yaratıkları rahatsız mı etmişti? Ama çok fazla parça vardı ve yaratık tamamen parçalanıyordu. Kabuk da buna dâhildi.

Fırtınalar adına. Hayvanın vücudu kremciklerden, ya da okyanuslarda yaşayanlar için zaman zaman kullanıldığı üzere, denizciklerden oluşmuştu. Su çalkalanıp köpürdü ve birkaç dakika içinde santhidden geriye hiçbir şey kalmadı. Daha önce ona baktığını hissettiği göz küresi bile parçalara ayrılmış, derinlere batmadan önce içinden bacıklar ve kabuklar çıkmıştı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Rysn küçük bir oyukta oturmuş, ateşin çok yukarıdaki Saraylar'a doğru yükselen dumanlarını izliyordu. Soğuk hava, rüzgârın yönüne bağlı olarak bir okyanus bir duman kokuyordu.

Şalına daha sıkı sarındı. Bu gece diğerlerinden daha fazla üşüyor gibi olmasına rağmen onu ateşe yaklaştırmaması için Nikli'yi çağırmamıştı. Biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Bu yüzden, diğerlerinden on metre kadar uzakta, sandalyesinde oturuyordu.

Lopen'in denizcilere anlattığı hikâyeleri dinledi. Neyse ki, adamın denizcilerin morallerini düzeltme çabası işe yarıyordu. Rysn, kaptana danıştıktan sonra santhidin onunun dua yakmak için kıyıya çıkma emri vermişti. Özel bir Thaylen birasından birkaç fıçı açmışlardı ve Şerit yahni pişiriyordu. Ortak çabaları mürettebatı yatıştırmış gibiydi.

Yine de, genele hâkim olan hava kafa karışıklığıydı. Herkes Rysn kadar afallamış görünüyordu. Bu nasıl bir alametti? Bir ceset görünmüş ve sonra kaybolmuştu. Aca-ba gerçekten bir ceset miydi?

Nikli yakınlarda oturuyordu. Chiri-Chiri yerde, Rysn'in yanında uyumuştı. Larkin giderek kötüleşiyor, uyuyarak geçirdiği süre giderek artıyordu. Her gün daha az yiyordu. Rysn'in kalbi her düşündüğünde sızlıyordu.

Uzakalemi sonunda yanıp sönmeye başladı. Onu kapı, tahtaya yerleştirdi, sonra yazmaya başlamasını izledi.

Sana verecek cevaplarım var, yazıyordu kalem. El yazısına bakılırsa, Vstim, yeğeni Chanrm'a yazdırıyordu. Alet-hiler senden de benden de bir sır saklıyormuş, gerçi Kraliçe Fen'in haberi varmış. Kraliçe Navani'nin görev hakkında size söylediği her şey doğru olsa bile, bu seferi başlatmasının daha hayati bir nedeni daha var. Bir zamanlar Akinah'da bir Yeminkapısı varmış.

Rysn kelimeleri tekrar okudu ve yazılanları sindirdi. Bir Yeminkapısı. Yerlerini araştırmamıştı. Belki de bunu yapmalıydı.

Aimia'da neden bir Yeminkapısı olsun ki, diye sordu. Orası Hıyanet'ten önce bile çorak bir yer değil miydi?

Hayır, yazdı Vstim yeğeni aracılığıyla. Yok olması ondan sonra oldu, gerçi ikisi de çok uzun zaman önce oldu ve detaylara hâkim değiliz. Görünüşe göre, başkentin Thaylen Şehri ve Azimir gibi bir Yeminkapısı vardı. Kraliçe Navani'nin gemideki ekibinin görevi kapıya ne olduğunu araştırmak olabilir.

Peki onu açmak da görevlerinin bir parçası mı, yazdı Rysn.

Anladığım kadarıyla, açılması konusunda kararsızlar. Aimia'yı, özellikle de Akinah'yı kontrol altında tutmak büyük bir askerî güç gerektiriyor. Kraliçe şu anda sadece bilgi is-

tiyor. Yeminkapısı orada mı? Düşman bunu araştırıyor gibi görünüyor mu? Ada yerleşime uygun bir yer mi?

Demek Nikli haklıydı, Parlayanlar gerçekten de ondan bir şeyler saklıyordu. En azından sırları oldukça masumdu. Peki ya sana sorduğum diğer şey Babsk, yazdı Rysn.

O konuda daha az başarılı oldum, dedi Vstim. Konuştuğum âlimlerden hiçbiri, parçalanmış santhid hakkındaki hikâyenin arkasında ne olabileceğine dair bir fikre sahip değil. Yine de biraz antik Aimia hikâyelerine benziyor.

Kollarını ve bacaklarını çıkarabildikleri hikâyeler mi, diye yazdı Rysn. Kaza geçirdiğim yolculukta onlardan biriyle karşılaşmıştım. O yaratık bizim gördüğümüz şeyden çok farklı görünüyordu.

Doğru, yazdı Vstim. Ama Kraliçe Jasnah Kholin ile bana yazdıklarının hakkında konuştum ve bunu son derece ilginç buldu. Bir zamanlar iki çeşit Aimian olduğunu söylüyor. Senin gördüğün bir çeşidiydi. Roshar halkları içinde yaşayan birkaç tane var.

Diğer türe gelince... bana kremcik yığınlarından oluşan yaratıklar hakkında eski bir hikâye okudu. Binaların tavan aralarında büyür, sonra bina sakinlerini yerlermiş. Bir zamanlar bu hikâyeleri bir tür hayal ürünü olarak gördüğünü, kasvetdansçısı ya da Thaylen mitolojisindeki deniz cadılarının daha gerçek bir şey olmadıklarını düşündüğünü söyledi. Ancak, son zamanlarda benzer şeyler hakkında –üstelik güvenilir kaynaklardan– daha fazla haber duymaya başladığını da belirtiyor. Dikkatli olmanızı öneriyor.

Bulabileceği her yeni bilgi işime yarar, diye yazdı Rysn. Karşılaştığımız tek tuhaflık bu olsaydı, bu kadar canımı sık-

mazdım. Ama Babsk, bahsettiğim diğer olaylarla birlikte olunca bir başka şeye dönüşüyor. Sanırım gemiden biri mürettebatımı korkutmaya çalışıyor. Ve bütün bunların eski hikâyelerden daha olası bir açıklaması olabilir.

Ne gibi, diye yazdı Vstim. Bir sabotajcı bir santhid cesedini nasıl yaratmış olabilir?

Altı ay önce neyle karşılaştığımı hatırlıyor musun, diye yazdı Rysn. Thaylen Meydan Savaşı'ndan hemen önce? Ya böyle bir şey tarafından yaratıldıysa?

Düşman bir Işıkören, dedi Vstim. Belki birinin bir santhid cesedi illüzyonu yarattığını, sonra da yelken açıp gitmek yerine onu yanınızda getirmeyi planladığınızı anlayınca paniklediğini düşünüyorsun.

Kesinlikle, yazdı Rysn. Yaptığını örtbas etmek için de illüzyonun parçalanıp kremciklere dönüşmesini sağladı.

Ama bu durumda, diye yazdı Vstim, yakınlarda bir düşman Işıkören var demektir, değil mi? Muhtemelen gemide.

Rysn cevap vermedi. Kesinlikle bu anlama gelirdi; gerçi Dalgabağlayanlar hakkında fazla bir deneyimi yoktu ve neler yapabileceklerinden emin değildi.

Burada Kraliçe Jasnah'ya giden bir uzakalemim var, dedi Vstim. Bir saniye. Teorini açıklıyorum. Yeminkapıları hakkında öğrendiklerimi sana anlatacağım konusunda onları bilgilendirdim. Dostlarımdan birinin tam bilgi verilmeden tehlikeli bir göreve gönderilmesinden hoşnut olmadığımı da açıkça belirttim.

Rysn sayfaya bakakaldı. Dost mu? Vstim onun ustası, öğretmeniydi. Açıkçası, idolüydü. Artık büyüdüğüne göre onu gerçekten bir dostu olarak mı görüyordu? Bu sözleri

okuyunca gözyaşlarına hâkim olamadı.

Pekâlâ, yazdı, yazdığı kelimenin onu nasıl etkilediğinden haberi olmayan Vstim. Kraliçe Jasnah teorine katılıyor. "Çok akıllıca bir gözlem. Bu ihtimali düşünmem gerekirdi. Bu güçlere erişimimiz çok yeni; böyle şeyleri gözden kaçırıp duruyoruz.

Gemi sahibinize benim adıma teşekkür edin ve onu düşman bir Işıkörenin çok gerçek bir ihtimal olduğu konusunda uyarın. Ve ona, eğer gemide gerçekten bir düşman varsa, görevinin daha da önem kazandığını söyleyin zira bu, düşmanın Akinah'yı incelememize engel olmaya çalıştığı anlamına geliyor." Sanırım bu kadın için büyük bir övgü Rysn.

Kalemin hareketi durduğunda Rysn cevabını yazdı. *Birkaç ay önce o Işıkörenlerden biri tarafından neredeyse öldürülüyordum. Bunları düşünmek zekâmdan çok kendimi koruma içgüdümle alakalı.*

Evet, yazdı Vstim. Rysn, belki de seni bu göreve göndermek akıllıca değildi. Üzerinde düşündükçe, tek bir gemi yerine bir donanma göndermemiz gerektiğine daha çok inanıyorum.

Bir filo ayırabilir miydik? Rysn bunu cevabı bile bile yazmıştı. Donanmaları parshmenleri Yokelçilere döndüğünde ciddi bir darbe almıştı. Kalan gemilerin çoğu, asker nakliye işlemlerine eşlik etmek ve Thaylen Şehri'nin ablukaya alınmasını önlemek için hayati önem taşıyordu. Yani hayır, böyle bir görev için bir filo ayıramazlardı.

Cevap gelmeyince, Rysn yanındaki taşların üzerinde uyuyan Chiri-Chiri'ye baktı. Sonra, yeniden yazmaya baş-

ladı. *Babsk, yazdı Rysn, beni zor ve ücra yerlerdeki görevler için eğittin. Bencil bir çocuktan bir kadın yarattın ve o kadın artık öğrendiklerini kullanmaya hazır. Bunu yapabiliyim.*

Bundan şüphem yok, dedi Vstim. Ama hizmetimdeyken sana başka bir şey olmasını istemiyorum.

Yazı tahtasının altındaki hissiz bacaklarına baktı Rysn. *Dikkatli olacağım, yazdı. Benim için zaten çok şey yaptın.*

Öyleyse, görüşürüz, yazdı Vstim. Kararlarına güveniyorum ama geri dönmeyen doğru olduğuna karar verirsen kimin ne dediğini umursamadan bunu yapman gerektiğini lütfen aklında tut. Bu görevi, bilgeliğinle yönetmelisin.

Keşke mürettebat da ona bu kadar inansaydı. Vstim'e veda etti ve uzakalemini topladı. Sonrasında karanlık gökyüzüne baktı, yıldızsprenlerini aradı ve dalgaların yumuşak çırpınışlarını dinledi. Babskiyla yaptığı ilk birkaç gezide o kadar bencil davranmış, partileri ve güçlü evlerle yapılan müzakereleri kaçırdığı için öylesine büyük bir hüsranı uğramıştı ki, tüm bu güzellikleri gözden kaçırmıştı. Gökyüzündeki yıldızlar, denizin meltemi ve onu kucaklamaya çağıran okyanusun yatıştırıcı fısıltıları.

Yumuşak bir iç çekiş, Nikli'nin yakınlarda bir yerde dikilip gerindiğini söyledi. Adam yaklaştı. "Berrakhanım," dedi, "sanırım yemek hazır. Şerit'in yahnisinin benimkinden iyi olup olmadığını merak ediyorum. Kendime biraz alacağım. Siz de ister misiniz?"

"Birazdan," dedi okyanusa bakan Rysn. Pürüzsüz tenli, iri gözlü ve dört ayaklı, sürünen bir hayvana benzeyen küçük bir dalgaspreni köpüklerin arasından sahile çıktı ve he-

men sonra suya geri döndü. "Köyün... Alm'da değil mi?"

"Evet Berrakhanım," dedi Nikli. "Dağların yamacında, iç tarafta."

"Orası Aimia'ya yakın. Halkınızın orayla ilgili efsaneleri veya hikâyeleri var mı?"

Nikli, sandalyesinin yanındaki büyük bir taşa oturdu. "Evet. Yok oluştan kurtulanların pek çoğu yakınlarla yerleşti."

"Mavi tırnakları ve parlak mavi gözleri var mıydı?" diye sordu Rysn.

Nikli, "Hayır, Aimia'da sıradan insanlar da vardı," dedi Nikli. "Sakallarını Steen'de popüler olan tuhaf şekilde örüyorlar."

"Ah," dedi Rysn. "Size neler anlattılar? Yok oluş hakkında, vatanları hakkında?"

"Berrakhanım, yok oluşun üzerinden uzun, çok uzun zaman geçti. Bildiklerimiz çoğunlukla hikâyeler ve şarkılarla nesilden nesile aktarılan efsaneler. Bunlardan herhangi birinin işinize yarayacağından emin değilim."

"Yine de dinlemek isterim," dedi Rysn. "Senin için de uygunsa."

Nikli bir süre dalgaları izledi. "Parlayanların düşüşü yüzünden oldu," dedi en sonunda. "Aimia her zaman... farklıydı. Orada yaşayanlar. Parlayanlara yakındı ve belki de çok fazla sır tutuyorlardı. Sırlarının onları koruyacağını düşündüler ama sonra müttefikleri yok oldu. Ve sırlar, kılıçları durduramaz.

Bir anda dünyada yapayalnız kalmışlardı, çok da zenginlerdi. Sadece zaman meselesiydi. Belki de işgalcilerden

bazıları Aimia'daki tuhafliklardan gerçekten korkmuştu. Ama pek çoğunun gözü sadece zenginlikleri görüyordu. Fabriallar, Fırtınaışı'nı emerek Parezirhi'nı durdurabilecek canlılar." Duraksadı, gözleri Chiri-Chiri'deydi. "Yani... efsanelerde böyle anlatılıyor. Sizinle tanışana dek onlara pek itibar etmezdim."

"Büyüleyici," dedi Rysn, söylediklerini kaydetmek için yeni bir kâğıt çıkararak. "Dünyanın dört bir yanındaki âlimler, Aimia hakkında fısıltıyla konuşuyorlar. Ama merak ediyorum, hiç gelip halkınla görüştüler mi?"

"Hayatta kalan insanlarla konuştuklarına eminim," dedi Nikli, başını eerek. "Adada yaşayan ve artık dünyayı do-laşan lmszler de var. Bu konuda pek iyi bir bilgi kayna-ğı değilim Berrakhanım."

"Fark etmez," dedi. "Ne oldu? Nasıl?"

"Yetersiz bilgimin işe yarayıp yaramadığını..."

"Lütfen," dedi Rysn.

Nikli dalgaları izlemeye devam etti. Cesur bir dalgaspre-ni taşlı sahil boyunca ilerleyip ayak uçlarına kadar geldikten sonra suya geri koştu.

"Aimia hiç var olmamalıydı Berrakhanım," dedi. "Orası... yani, her zaman şimdiki gibi olmalıydı. orak. Tarım yapmak için çok soğuk. Yakınlarından elverişli okyanus akıntıları geçen Thaylenah gibi değil.

Ama o eski Aimianlar orayı canlandırmanın yollarını biliyorlardı. Aimia'yı çorak bir araziden cennete dönüştüren sıra dışı cihazlara ilişkin hikâyeler var. O zamanlar sanırım güzelmiş. Hikâyeleri duydukça hayalini kurardım. Ama..."

"Ama?" diyerek araya girdi Rysn.

"Aimia'ya saldıranlar bu cihazları yok etmenin bölgeyi feci şekilde etkileyeceğini çabucak anladılar," diye cevap verdi Nikli, omuz silkip. "Tüm bildiğim bundan ibaret. Sanırım fabrial olan araçlar olmadan adada bir ülke kurulamazdı.

Çoğu savaşlarda öldü. Kalanlar kaçtı. Bölge her zaman olağandışı fırtınalara maruz kalmış, bu yüzden de yaşanmaz hâle gelmiş. Yağmalandı, terk edildi. Hayatta kalanlar bize yakın yerlere yerleşti. Ve yok olan cennetleri için yas tuttular."

Adamın sesindeki hüzün, Rysn'in bakışlarını yazıdan kaldırmasına neden oldu. Nikli ona baktı, sonra izin istedi ve yiyecek bir şeyler almaya gitti. Rysn adamın gidişini kalemni kâğıdına vurarak izledi. *İlginç...*

Taşlardan gelen ayak sesleri yüzünden bakışlarını kaldırdı ve ateşin aydınlatığı bir bedenini yaklaştığını gördü. Boynuzyiyenli Şerit elinde bir kâse yahni taşıyordu.

"Yahni," dedi kâseyi Rysn'e uzatırken Alethçe. "Ben yaptım. Dene?"

Rysn kâseyi aldı ve tahtadan yemeğin sıcaklığını hissetti. Güzeldi. Boynuzyiyenli kadının yemeklerinde kullandığı eşsiz baharat karışımına sahip bir balık güveciydi. Mûret-tebat onun gemide olmasından kesinlikle memnundu zira yaptığı yemekler, önceki aşçının yaptıklarına kıyasla mûthiş bir gelişmeydi.

Şerit yanındaki kayalara yerleşirken Rysn sessizce yemeye başladı. "Kaptan?" diye sordu Şerit.

Rysn nazikçe, "Ben kaptan değilim," dedi.

"Evet. Kelimeyi unuttum," dedi Şerit. "Ama... Berrak-

hanım. Gördüğümüz şey. Kremciklere dönüşen ceset. Bu şeyi biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Tepeler’de tanrılarımız var,” dedi Şerit. “Bazıları da... Bu şeyi anlatıyorum şöyle... Öf, bu kelimeler! Neden kimse işe yarayan gibi konuşmuyor?”

“Boynuzuyları Tepeleri Jah Keved’de, değil mi?” dedi Vedenceye dönen Rysn. “Eğer senin için daha kolay olacaksa böyle devam edebiliriz.”

Şerit’in gözleri arkasında büyüyen bir duman halkası gibi görünen huşuspreni eşliğinde kocaman açıldı. “Vedence biliyor musunuz?”

“Elbette, aslında...” dedi Rysn. Alethçeye çok benzediğini ve Alethçeyi bir kez öğrendikten sonra bunu da öğrenmenin kolay olduğunu söyleyecekken durdu. Kolay göreceli bir kavramdı ve Rysn bu günlerde, biri için kolay olan şeyin bir başkası için ne kadar zor olabileceğinin epeyce farkındaydı. “Tüccarbaşı eğitiminin bir parçasıydı. Alethçe, Vedence, Azişçe. Hatta biraz da İrialice.”

“Oh, *mala’lini’ka*,” dedi Rysn’in elini tutan Şerit. “Doğru düzgün bir dil konuşabilen biri. Bunu keşke daha önce öğrenseydim. Dinleyin. Gördüğümüz yaratık var ya? Ölü sant-hid. O bir tanrıydı kaptan olmayan Rysn. Güçlü bir tanrı.”

“İlginç,” dedi Rysn. “Ne tür bir tanrı?”

“Halkım tanrıları iyi tanır,” dedi Şerit, hızlı ve hevesli bir şekilde konuşarak. “Sizin spren dediğiniz tanrılar var. İnsanlara benzeyen tanrılar var. Ama bazı tanrılar... ikisine de benzemez. Karşılaştığımız Uyumayan Tanrılar olarak bilinen gruptan.”

"Tavan aralarında mı saklanıyorlar?" dedi Rysn. "Sonra da evlerde yaşayanları mı yiyorlar?"

"*Tuli'ti'na*, cahil ovalı safsataları. Dinleyin. Onlar bir yaratık sürüsü ama her birinin tek akli var. Bir grup kremcik olarak ülkemizde gezerler. Kötü değiller ama son *derece* ketumlar."

"Bilgi için minnettanım," dedi Rysn düşünceli bir şekilde. "Bana bu uyumayan tanrılardan biraz daha bahseder misin?"

"Olabilir," dedi Şerit. "Ovalıların hikâyelerimizi dinlemediğini veya doğru olduğunu düşünmediğini biliyorum, lütfen anlayın. Bu tanrılar hazineleri korur. Güçlü ve korkunç hazineleri."

"Bu kulağa iyi geliyor," dedi Rysn.

"Evet ama bu tanrılar çok tehlikeli kaptan olmayan. Hazineye götüren *apaliki'tokoa*'a ile ilişkilidirler... Ve hikâyeler sınavlardan bahseder. Testlerden."

"Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsun? Geri mi dönelim?"

"Ben... bilmiyorum," dedi ellerini ovuşturan Şerit. "Kişisel deneyimim yok. Eğer babama yazsaydım daha fazla bilgi edinebilirdik."

"Nerede?" dedi Rysn. "Eğer erişimi varsa uzakalemlerimi kullanabilirsin. İlk bakışta ne kadar önemsiz görünsede bu yaratıklar hakkında elde ettiğimiz her bilgiyi dikkate alacağım."

Elini yeniden yakalayan Şerit, "Babam Urithiru'da," dedi. "Teşekkür ederim. Bunun yardımı dokunur. O..." Şerit durdu ve birden gökyüzüne baktı.

“Şerit?” diye sordu Rysn.

“Sprenler,” dedi. “Gökte.”

Rysn, gözlerini kısıp yukarı bakarken, “Görmüyorum,” dedi. “Yıldızlardan biri mi hareket etti?”

“Yıldızspreni değil,” dedi Şerit. “*Apaliki'tokoa*’a. Lopen onlara şansspremleri dedi.” Kaşlarını çattı. “Gökyüzünde dönüyorlar ve okyanusa doğru atılıyorlar, sonra geri dönüyorlar. Geciktiğimizden dolayı mutsuzlar. Yola devam etmemizi istiyorlar.”

“Bekle,” dedi Rysn. “Geçmişte gökyılanlarıyla uçan şansspremleri görmüştüm. Şimdi havada onlardan yok.”

“Ah!” dedi Şerit. “Bilmiyor musun? Ben sprenleri görürüm, görünmek istemeyenleri bile. Bu aileme ve diğer akrabalarımın verilen bir armağan.” Bir yeri işaret etti. “Şurada on iki şansspreni sayıyorum.”

“İlginç,” dedi Rysn. “Parlayanlar seni bu yüzden mi getirdi?”

“Eh,” dedi Şerit, “Bir de sanırım Lopen beni etkilemeye çalışıyor. Ama belki. Her neyse, evet. İlk başta emin değildim ama sonra ikna oldum. Parlayanlar ve Rushu Aimia ile ilgili olabilecek sprenleri gözlememi istediler. Ben de geldim.” Gülümsedi. “Konuşmak ne kadar iyi geliyor tahmin bile edemezsin.”

En azından bir gizem çözülmüştü. Şerit’in gemideki varlığı nihayet anlam kazanmıştı. Ama bu, Parlayanların neden sakladığını anlayamadığı başka bir sırdı; Alethiler için çalıştıkları gerçeği dışında. Görünüşe göre sır tutmak onlarda âdettendi.

Thaylen loncalarıyla çalışıyorsun, dedi Rysn kendi ken-

dine. *Bilgiyi silah olarak kullananlar sadece Alethiler de-
ğil.*

"Şerit," dedi aklına gelen sorunun ardından. "Birinin bir illüzyonun arkasında gizlenip gizlenmediğini söyleyebilir misin? Mesela insan olmayan ama ışıkörü kullanarak insan gibi görünen birini?"

"Ben... sanmam," dedi Şerit. Yeniden gökyüzüne baktı. "Bu yolculuğa devam etmeliyiz kaptan olmayan Berrakhanım. Bu sprenler yüce tanrılar değil ama onlara yakınlar. İlerlememizi istiyorlar. Ama dikkatli olmalıyız..."

Ateşin olduğu yerden bir ses yükseldi ve yokluğunda yahniye göz kulak olan Huio, Şerit'e yemeğin başına dönmesi için el salladı. Şerit izin istedi ve aceleyle Huio'nun yanına gitti. Rysn kâsesini karıştırdı, ağzına bir lokma attı ama aniden tadını alamadığını fark etti.

Garip bir şekilde, kendini kapana kısılmış hissediyordu. Kendi beklentileriyle bu görevin onu aştığı endişesinin arasında kalmıştı. Kendini kanıtlamak adına yola devam etmek için inatla bastırarak herkesi tehlikeye mi atıyordu? Vstim'in siyasete yönelmesi için gerçekten yanlış bir zamandı. Denizcilerinin ona ihtiyacı vardı ve Rysn onun yerini hiç tutmuyordu.

Ayrıca Chiri-Chiri için de çok endişeleniyordu. Ama tek bir canlıyı kurtarmak için bu kadar çok diğerini tehlikeye atması doğru muydu? Hem Alethi kraliçesi hem de Şerit ilerlemesini istiyordu ancak *Wandersail*'in mürettebatının hayatlarından sorumlu olan onlar değildi. Bu sorumluluk Rysn'indi.

Onları kollaması gerekiyordu. Ona güvenmeseler ya da

saygı duymasalar bile. Vstim'in olduğunu düşündüğü kadın olmalıydı. Bir şekilde.

Lopen, Huio ve Rushu ateşin başından ayrılıp ona doğru yürürken, düşünceleri bölündü. Bu gece ayrı oturmak, yalnız kalma hedefine ulaşmasını şimdiye dek sağlayamamıştı.

Rysn, kendinden duyduğu şüpheyi tüccar maskesinin arkasına sakladı ve gelenleri selamlamak için başını salladı. Yaklaşırlarken sessiz bir şekilde Alethçe konuşuyorlardı.

"Hâlâ kendini kötü hissediyor," diyordu Lopen. "Ama bundan korkmuştum. 'Huio' dedim ona, 'ne zaman bir sandviç yapsan, ekmeği yanlışlıkla ortasına koyuyorsun. Bir fabrialı nasıl tekrar bir araya getireceksin?'"

"Doğru bu," dedi Huio. "Orta ekmek daha lezzet."

"Parmakların ıslanıyor!" dedi Lopen.

"Islak parmaklar daha lezzet," dedi Huio.

Rushu onları görmezden gelerek Rysn'in sandalyesinin yanında diz çöktü. Rysn, arka tarafında tekerlekler olmayan, daha rahat sandalyesinde oturuyordu, dolgulu ve genişti. Yani Rushu'nun altından bakabileceği kadar geniş ve sağlamdı.

"Bir mahsuru yoksa," dedi ardent, sonra bir cevap beklemeyen sandalyenin altında bir şeyler yapmaya başladı.

Rysn kızardı ve eteğini bacaklarına doladı. Mahsuru vardı. İnsanlar genellikle Rysn'in sandalyelerini bedeninin bir parçası gibi gördüğünü anlamıyordu. Sandalyesine dokunmak, bedenine doğrudan dokunmak gibiydi.

"Aslında," dedi Rysn, "önce sormanı tercih ederim Ardent Rushu."

“Sordum zaten...”

“Sor. Sonra cevap bekle.”

Rushu duraksadı ve sandalyenin altından çıktı. “Ah. Özür dilerim. Berrakhanım Navani bazen davranışlarıma dikkat etmem konusunda beni uyarmıştı.” Topukları üzerinde durdu. “Sandalyenizde denemek istediğim bir şey var. Fabriallarla. Devam edebilir miyim?”

“Edebilirsin,” dedi Rysn.

Rushu öne eğildi ve işine devam etti. Nikli yaklaştı ve Rysn’e yardıma ihtiyacı olup olmadığını sorar gibi bir bakış attı. Rysn başını salladı. Henüz gerek yoktu.

“Ardent Rushu?” dedi Lopen, “yapmak istediğin şey hakkında bana ya da Berrakhanım Rysn’e bir açıklama yapmadığını fark etmeden edemedim.”

“İkimiz için de yetip artacak kadar çok konuşuyorsun Lopen,” diye yanıtladı Rushu.

“Ha!” dedi Huio.

Lopen sırtarak elini başına koydu. “Bir adam, hangilerinin iyi eşleşeceğini ve hangilerinin eşleşmeyeceğini görmek için tüm kelimeleri denemeli sella.”

Rushu, cevaben Rysn’in sandalyesinin altından bir yerden homurdandı.

“Kelimeler yemek gibidir,” dedi Lopen yakındaki kayalardan birine otururken. “Hepsini tatmalısın. Ayrıca yemeklerin tatları zaman içinde değişir. Anlamları.”

“İnsanlar değişir,” dedi Rushu. “Zevklerin değişir. Yemek değil.”

“İ-h, değişen şey yemek,” dedi Lopen. “Çünkü ben hâlen benim. Hep ben oldum. Gerçekten bilebileceğim tek

şey de budur; ben olduğum. Eğer bir şeyin tadı değişirse, o zaman kesin olarak söyleyebileceğim tek şey de tadının farklı olduğudur, anlıyor musun? Değişen odur."

"Hım," dedi Rushu. "... Lopen?"

"Evet sella?"

"Sen... birilerine Pleadix'in *İçgözlemler*'ini mi okuttun?"

"İ-h," dedi Lopen. "Neden?"

"Çünkü söylediklerin kulağa neredeyse seni kan..."

"Kanmak mı?" dedi Lopen. "Ben öyle kolay kolay kanmam. Kitaplarda yazanlara kanmış olsam bugün burada olmaz, bir kütüphanede oturuyordum."

"Boş ver," dedi Rushu. "Berrakhanım, açıklasam daha iyi olacak. Bunun için de özür dilerim. Gördüğünüz üzere, bugün endişe verici bir şey keşfettim."

"Santhidi gördüğümüzde mi?" diye sordu Rysn.

"Hmm? Ah, hayır. O sırada uyuyordum. Hayır, şu iki Rüzgârkoşucu bu sabah uzakalemlerimle oynuyormuş."

"Düzelteyim," dedi Lopen. "Onlarla oynayan Huio'ydu. Ben sorumlu bir kuzen olmanın gerekliliğini yerine getirerek onunla dalga geçiyordum."

"Doğru," dedi Rushu. "Öyleyse bu dâhiyane keşfin tek sorumlusu Huio."

"Gerçekten de..." Lopen durdu. "Dâhiyane mi?"

"Dâhiyane?" diye sordu Huio.

"Mekanizmanın içinde bir parça alüminyum bırakmış," dedi Rushu. "Bu da yakutların çiftlenimi üzerinde büyüleyici bir etki yaratıyor." Rysn'in sandalyesinden geri çekildi, sonra ayağa kalktı ve uzaklara doğru el salladı.

Rysn'in sandalyesi sallandı.

"Ah!" dedi Rushu. "Bu da, daha önce açıklamam gereken başka bir kısımdı, değil mi? Navani bana çok kızacak. Yakutlar bir zincire ve çıpaya bağlı; ana çıpaya değil, panige kapılmayın. Sizi stratosfere göndermek istemiyoruz. Şuraya bakın, ağaca. Gördünüz mü? Denizcilere daha küçük çıpalardan birini getirttim ve dallara asılı halatlara bağlattım."

Uzaklarda bir denizci onlara doğru el salladı. Rysn, yakınındaki ağaçtan sarkan küçük çıpayı seçebiliyordu. Rushu havayı işaret etti ve denizciler halatla bir şeyler yaptı...

Rysn'in sandalyesi yarım metre kadar yükseldi. Rysn, kolçakları kavrayarak bir çığlık attı. Chiri-Chiri de yattığı taşın üzerinde uyanıp başını kaldırdı ve öttü.

"İstikrarsız geliyor," dedi Rysn. "Böyle yalpalaması normal mi?"

"Hayır," dedi Rushu ama sırtıyordu. "Huio, ne yaptığının farkında mısın?"

"Yalpa yaratmak?" dedi Huio. Sonra gözlerini kocaman açtı. "Yalpalyor! Yandan yana yalpalyor!" Rysn'in anlamadığı Herdazca bir şey bağırdı, sonra heyecanını güçlükle bastırarak Rushu'nun elini yakaladı.

Lopen oturduğu yerde kollarını kavuşturmuştu. "Birisi lütfen bu yalpalamaların neden bu kadar büyüleyici olduğunu açıklayabilir mi?" Kalçasını salladı. "Gerçi eğlenceli görünüyor, orası doğru. Lopen, yalpalamayı onaylıyor."

"Sandalyenize dokunabilir miyim Berrakhanım?" diye sordu Rushu. "Ve sizi yana itebilir miyim?"

"Devam et," dedi Rysn.

Rushu, Rysn'in sandalyesini nazikçe itti ve sandalye

hareket etti. Rysn bir metre kadar yana kaydı.

"Bunun imkânsız olması gerekiyordu!" dedi Rysn. "De-miştin ki..."

"Evet," dedi Rushu. "Çiftlenimli yakutların birbirlerinin hareketlerini bire bir taklit etmesi gerekirdi. Sizi sola hareket ettirmek için, o çıpayı sağa hareket ettirmemiz gerekiyor; ama bunu yapmıyoruz."

Havada asılı duran Rysn bu buluşun sonuçlarını kavramaya çalıştı.

Huio, Herdazca bir şeyler söyledi ve elini başına koydu ve arkasında iki huşuspreni patladı. "Bu... bütün şeyleri değiştirir."

"Yani, belki bütün şeyleri değil ama..." dedi Rushu. "Ama evet. Bu önemli. Berrakhanım Rysn, alüminyum mekanizmaya müdahale ediyor ve çiftlenimin dengesini bozuyor. Çiftlenimli yakutların dikey hareketleri aktarılmaya devam ederken yanal hareketler aktarılmıyor. Yani, yukarı ya da aşağı hareketleriniz çıpayı bağlantılı ancak yatay düzlemde istediğiniz yönde gidebilirsiniz."

"Bir sopaya ihtiyacım var," dedi elini sallayan Rysn. "Bakalım kendim yapabilecek miyim?"

Lopen, yerdeki dalların arasından onun için uygun bir sopa buldu. Rysn sopayı kendini dengelemek için kullandı, ardından dudağını ısırarak kayaları itti.

İşe yaramıştı. Sanki kendi kişisel gondoluyla suda gidiyormuş gibi birkaç metre ilerledi. Durmak için dalı kullanmak zorunda kalıyordu çünkü bir kez harekete başladığında, onu yavaşlatabilecek yegâne şey hava direnciydi.

Sandalyeyi çevirmeye çalıştı ama sandalye döndürül-

meye direndi. Bunu biraz zorlanarak başarabildi, sonra ilk yerine yakın bir noktaya geri döndü.

"Hmmm," dedi Rushu. "Dönmek için çıpayı çevirmeniz gerekti. Mekanizmada dönme hâlâ çiftlenimli olmalı, belki alüminyum ile biraz daha deney yaparak bunu çezebiliriz. Yine de bu müthiş bir gelişme."

"Yani diyorsun ki," dedi Lopen ayağa kalkarak. "Huio fabrialını kırarak tamir etmiş oldu, öyle mi?"

"Bilimde tahmin edeceğinden çok daha fazla başarı şanslı kazalar sonucunda elde edilmiştir Parlayan Lopen," dedi Rushu. "Başka bir şey aradığımız için fark etmediğimiz ve gözden kaçırdığımız kaç tane harika icat olduğunu merak ediyorum.

Eğer Berrakhanım Rysn'in sandalyesi konusunda özellikle düşünüyor olmasaydım, Parlayan Huio'nun yaptığı şeyin değerini anlamayabilirdim. Bana bozuk uzakalemi getirdiğinde beni düşünmeye iten de onun durumundaki... Berrakhanım? İyi misiniz?"

İkisi birden dönüp sohbet sırasında soğukkanlılığını korumak için çabalayan Rysn'e baktılar. Sonunda kendini tutamadı ve gözyaşlarına boğuldu Rysn. Chiri-Chiri öterek sıçırdı ve sandalyeyi ağızyla tutacak kadar yükselmek için kanatlarını çırdı. Rysn bir koluyla hayvanı aldı, diğeriyle dalı tutuyordu.

"İyiyim," dedi akan gözyaşlarının ve neşesprenlerinin arasından, elinden geldiğince ağırbaşlı bir şekilde. "Ben sadece..." Nasıl açıklayabilirdi ki? Ona iki yıldır yasak olan özgürlüğü yeniden tatmıştı. Diğerleri başkalarına yük olmak konusunda herhangi bir endişe hissetmeden etraf-

ta dolaşabiliyordu. Başkalarını rahatsız etmek istemedikleri için hareket etmek istedikleri hâlde aynı yerde kalmaya mecbur değillerdi. Neye sahip olduklarını bilmiyorlardı. Ama Rysn neyi kaybettiğini çok iyi biliyordu.

“Hey,” dedi sabitlemek için sandalyenin kolunu tutan Lopen. “Eminim ki iyi gelmiştir. Bunu hak ettin gancha.”

“Bunu nereden biliyorsun?” dedi Rysn. “Birbirimizi sadece birkaç haftadır tanıyoruz.”

“Ben insanları iyi tanırım,” dedi Lopen sırtarak. “Hem bunu herkes hak ediyor.” Rysn’e başını salladı ve tek kollu bir genç şeklindeki küçük bir rüzgârspreni havada süzülerek Lopen’e doğru geldi. Ya da... hayır, bu bir rüzgârspreni değildi. Başka bir şeydi..

Bir Parlayan spreniydi. İlk kez biri ona görünüyordu ve spren Rysn’i gayet resmî görünen bir şekilde selamladı. Sonra kendinden birkaç tane daha oluşturdu ve hepsi ona el sallamaya başladı.

“Rua’yı mazur gör,” dedi Lopen. “Biraz gariptir.”

“Ben... Teşekkür ederim Rua,” dedi Rysn.

“Sandalyedeki mücevherleri şimdilik sökmem gereken Berrakhanım,” dedi Rushu. “Gelecekte sandalyenin sabit kalması için en az üç tane kullanmamız gerekecek ve mücevher yuvalarını da güçlendirmek istiyorum. Ondan sonra, istediğiniz zaman havalanmanız için gemide bir yerlerdeki bir çıpanın kaldırılıp indirilmesini emredebilmenizi sağlayacak bir sistem geliştirmemiz gerekecek.”

“Evet, elbette,” dedi Rysn, ama mücevherleri sökölerek yere geri dönmek zorunda kaldığında Chiri-Chiri’ye sarıldı. Buna dayanabilirdi. Yakında daha iyisi olacaktı. Özgürlüğü

tatmıştı ve muhteşemdi. Kendi başına geminin güvertesinde dolaşabilmesi, kendini küpeştelerden çekebilmesi bile çok büyük bir gelişme sayılırdı.

Son aylarda uzaklem aracılığıyla ona yardım eden çok sayıda insan olmuştu. Geliştirdikleri ekipmanları ona hediye eden, onu kendi kendine yetmeye teşvik edenler... Yakında onlara borcunu ödeyecekti. Ah, fırtınalar adına, ödeyecekti.

"Sanırım bu işimden olmam anlamına gelecek," dedi Nikli yanına gelip.

Rysn aniden onun için endişelendi. "Eğer işe yararsa, bu beni şimdilik sadece geminin üzerinde dolaştıracak. Sanırım güçlü kollarına bir süre daha ihtiyacım olacak Nikli."

Ama hamal gülümsüyordu. "Bu işten kovulmak beni çok mutlu ederdi Rysn," dedi yumuşak bir sesle. Sonra duraksadı. "Pek çok insan için önemli bir keşif. Bu bilgiyi uzaklem aracılığıyla hızlı bir şekilde paylaşmalısınız. Bu geminin başına bir şey gelse bile bilgi korunmuş olur."

"Akıllıca," dedi sönmekte olan ateşe bakan Rysn. Gece ilerliyordu. Az sonra geceyi geçirmek için gemiye dönmeleri gerekecekti. O gün fırtına yoktu ve okyanusta olmak kumsalda, bu yabancı kıyıda, kamp kurmaya çalışmaktan daha güvenliydi. "Aslında Ardent Rushu, diğerlerine hemen bilgi vermelisin. Bu haberi bekletme."

Rysn, *Wandersail*'e dönüş emri verdi ve herkes toplanmaya başladı. Lopen denizcilere neler olduğunu anlatırken Rushu kendinden isteneni yaptı.

Nikli sandalyenin yanında diz çöktü. "Berrakhanım,"

dedi. "Açıkgözlerin işine karışmak haddim değil, farkındayım. Ama..."

"Devam et," dedi Rysn.

"Boynuzyiyenlinin size ne söylediğini bana söyler misiniz? Daha önce?"

"Spremler ve tanrıları hakkında konuştuk. Neden sorudun?"

"Geçen gece," diye fısıldadı, "şüphe çekici şeyler söylüyordu. Yolculuğun devam etmesini çok istiyordu. Aşırı hevesli. Bir şeyler bana yanlış geliyor, sanki... Bilemiyorum Berrakhanım. Sanki bir tür tuzağa doğru ilerliyoruz."

"Bence şüphelen yersiz Nikli," dedi Rysn.

"Belki, belki," dedi adam başını sallayarak. "Sizi dikkatli olmanız konusunda uyardı mı? Yoksa devam etmeye mi teşvik etti?"

"Beni yola dikkatli bir şekilde devam etmeye teşvik etti," dedi Rysn. "Bu konuda Alethi kraliçesinden, Kraliçe Navani'den ve hatta Kraliçe Fen'den farklı değil. Hepimiz başarılı olmak istiyoruz."

"Yine de sakladıkları bir şeyler olduğundan ve bize ya-lan söylediklerinden eminim," dedi Nikli. "Önemli biri olmadığımı biliyorum Berrakhanım. Ama size Boynuzyiyenlinin bize karşı kötü niyetinin bir kanıtını getirirsem, burada bir şeylerin yanlış olduğunu görmenize yardımcı olur mu?"

"Muhtemelen," dedi Rysn, kaşlarını çatarak. Ama Nikli neden bu kadar endişeliydi? Yine de... Şerit, Rysn'in devam etmesi gerektiğinin kanıtı olarak sadece kendisinin görebildiği spremleri öne sürmüştü. Ve Navani gerçeğin bir kısmını Rysn'den saklamıştı. Özellikle de bir konuda.

Peki ondan saklanan başka şeyler de var mıydı?

Ama mantıklı değildi. Şerit, Parlayanlarla birlikteydi ve ona güveniyorlardı. Navani neden Rysn'den bu göreve gitmesini istedikten sonra onu baltalamaya çalışsındı ki? Göründüğünden daha fazla iç ayrılıkları yoksa tabii.

Ya da...

Şüpheleri kabarmıştı. "Teşekkürler Nikli," dedi. "Bu konuyu bana açarak akılcıca davrandın."

"Bizi aptal yerine koyduklarından endişeleniyorum Berakhanım," diye fısıldadı. "Parlayanların işlerini yapmak için manipüle edilmekten hoşlanmadım. Belki de geri dönmeliyiz."

"Bana önce kanıtını getir," dedi Rysn. "Ve şimdilik, bana söylediklerini kimseye söyleme."

Yerden yarım metre kadar yukarıda olan Rysn kendini küpeşte boyunca çekince, bu harekete tepki veren sandalyesi havada rahatça süzüldü. Pruvaya ulaştı, sonra Rushu ve Huio'nun koltuğuna taktığı mekanizmanın kilidini açtı. Kaidesi, dönebilen bir servis tabağıydı. Yerleştirilen mücevherlerin olduğu alt kısmı sabit kalırken, üst kısmı dönüyordu.

Rysn diğer yöne bakacak şekilde döndü, sonra kendini başladığı yere doğru çekti. Başladıktan sonra gerçek bir direnç olmadığı için zor bir iş değildi. Yine de, gemi manevra yaptığı esnada, kendini bir anda okyanus üzerinde süzülürken bulma ihtimali yüzünden küpeşteyi sıkı sıkı tutuyordu.

Çok geçmeden Nikli'nin oturduğu yere ulaştı. Adam gülümserken, yüzünü kaplayan canlı beyaz dövmeler parlıyordu. Hafif aksanlı sesiyle, "Yüzünüzdeki şu neşe ifadesi Berrakhanım," dedi, "daha önce hiç kimsede gördüğümü sanmıyorum."

Rysn sırttı ve koltuğunu bir kez daha çevirdi. Bu kez,

alışan denizcileri izleyebilmek için sırtını okyanusa vermişti. Gemi dalgalar üzerinde sallanırken sandalyesi yana kayar gibi oldu. Rysn, dengesini korumak için Nikli'ye uzanmak zorunda kaldı.

Mekanizmanın biraz iyileştirilmesi gerekiyordu; mese-la durduğu zaman koltuğunu küpeşteye sabitlemenin bir yolu bulunmalıydı. Yine de heyecanını güçlükle bastırabiliyordu Rysn. Rushu, yelken direğine bir ağırlık yerleştirmişti ve üzerinde çiftlenimli yakutlar vardı. Böylece, Rysn isterse kendini ki güvertesinin yksekliliğine ıkartabiliyordu. Ne yazık ki, karşı ağırlığı kaldırmadan sandalyesini indirmesi henüz mümkün olmamıştı. Ama şimdilik, geçirdiği kazadan bu yana sahip olmadığı bir bireysel özgürlüğün tadını çıkarmaktaydı.

Kendini harika hissediyordu Rysn. Hatta o kadar iyi hissediyordu ki döndü ve yeniden aksi yönde ilerlemeye başladı. Bunu yaparken denizcilerin onu izlemekle meşgul olduklarını fark etti. Uçan sandalyesinin tuhaflığı yüzünden miydi? Yoksa aralarında dolaşması yüzünden işlerini ak-satma riskiyle karşı karşıya kaldıkları için mi? Rysn yanından geçerken denizcilerden biri başıyla onu selamladı. Sonra başka biri ona doğru yumruğunu kaldırdı.

Bana... destek oluyorlar, diye düşündü. Tam o anda mürettebatla arasında bir bağ hissetti. Karşılıklı anlayışa dayanan bir bağdı bu. Bir gemide çalışmayı kimler isterdi ki? zgrlk arzulayan, kendilerine söylenen yerde otur-maktan hoşnut olmayan ve bunun yerine yeni şeyler gr-mek isteyenler yapardı bunu. Ufku kovalamak isteyenler.

Bunları belki de kafasında kuruyordu ama sebebi her

ne olursa olsun, yanından geçerken adamlardan bir başkası daha yumruğunu kaldırmıştı. Bu hareket, güvertede dolanırken ona g veriyordu sanķi. Rysn geri döner ve güverteyi tekrar geçerken şerit'in ana güverteye çıktığını fark etti.

Zamanı gelmişti. Rysn, Nikli'ye işaret etti ve adam alt güverteye doğru yöneldi. Rysn, şüphelerini doğrulamak üzereydi; bunun ne kadar acıtacağını düşünmemeye çalışıyordu.

şerit, pruvaya yakın bir yerde durdu. Rysn, sürekli durup yeniden hareket etmesi yüzünden ağrımaya başlayan kollarını dikkate almaksızın döndü ve kendini çekti. Bir an sonra Boynuzyiyenli kadının yanında, havada asılı duruyordu.

Rysn'in sandalyesi, alışık olduğundan daha yüksek bir seviyede oturmasını sağlıyordu. Eğer bu işe yararsa, bir gün herkes ayakta dururken bile insanlara göz hizasından bakarak konuşabilecek, kendini yetişkinler arasında kalan bir ocuk gibi hissetmekten kurtulabilecek miydi?

şerit kuzeybatıya bakıyordu. Son birkaç gün içinde, kabaca Thaylenah büyüklüğünde rzgrlı bir ada olan Aimia görüş alanlarına girmişti. Rysn, Vstim'den yüzyıllar önce gerçekleşen yok oluş hakkında bildikleri her şeyi de içeren çeşitli bilgiler almıştı ve bu, Nikli'nin ona anlattıklarını teyit ediyordu. Etrafındaki suların soğukluğu ve maruz kaldığı fırtınalar, Aimia'yı oraklaştırmıştı. Bugün bile yaşanabilir bir yer değildi.

Akinah olduğunu düşündükleri ve haritada ismi olmayan daha küçük ada ise daha da uzaktaydı. Yakın zamana

kadar çoğu âlim, adanın Aimia çevresinde kümelenmiş, artık üzerinde krem ve tozdan başka bir şey barındırmayan, çok sayıdaki çorak adadan biri olduğunu varsayıyordu. Bu bölgede sık görülen yerel fırtınalar ile su yüzeyinin hemen altındaki sinsi kaya oluşumları, bölgeyi denizcilerin pek de keşfetmek istemediği bir yer hâline getirmişti.

Rysn ufukta bulutları görebiliyordu; geminin hedefine yaklaştığının ilk belirtileriydi. Akinah'yı gizlediğine inandıkları garip hava olayı. Küpeşteye tutunarak bulutlara baktı Şerit. Uzun, kızıl saçları rüzgârda uçuşarak küpeşteye tutundu ve bulutlara baktı.

"Bundan sonraki kısım tehlikeli olabilir Şerit," dedi Rysn, Vedence konuşarak. "*Wandersail* güçlü bir gemi, filonun en iyilerinden ama böylesi sert sularda hiçbir gemi qüvende değildir."

"Anlıyorum," dedi Şerit sakince.

"Limana gidebiliriz," dedi Rysn. "Aimia'da, kraliçemizin Yokelçi devriyelerini gözetlemek ve bölge denizlerini araştırmak üzere birkaç adam tuttuğu küçük bir karakol var. Uzakalem mesajlarını göndermek ve seni bırakmak için orada durabiliriz."

"Neden... ben?" diye sordu Şerit. "Neden bana soruyorsunuz?"

Rysn, "Çünkü daha önceki konuşmamız bana bu yolculuğa isteyerek çıkmadığın hissini verdi," dedi. "Devam edeceksek rahat olduğundan emin olmak istiyorum."

"İstemeyerek getirilmedim," dedi Şerit. "Tereddütlerim vardı ve endişeleriniz için de teşekkür ederim. Ama devam etmek istiyorum."

Elleri küpeştede duran Rysn sakinliğini koruyarak dalgalanan okyanusa baktı. Ve o meşum bulutlara. "Parlayanları anlayabiliyorum. Denizcilerim gibi onlara da bunu yapmaları emredildi. Rushu âlimlik kısmıyla ilgileniyor, ben de Chiri-Chiri için buradayım. Ama sen bir Parlayan değilsin Şerit. Ne asker ne de âlimsin. Alethi bile değilsin. Neden böyle tehlikeli bir yolculuğa katıldın?"

"Sprenleri görebilecek birilerine ihtiyaç vardı," dedi başını kaldırıp gökyüzüne bakan kadın. "Bugün on beş..."

"Neden gönderildiğini biliyorum," dedi Rysn. "Ama neden geldiğini açıklayamıyorum. Anlatabiliyor muyum? Neden bize katılmak istedin Şerit?"

Küpeşteye doğru eğilen Şerit, "Sanırım bu iyi bir soru," dedi. "Siz bir tüccarsınız. İnsanları harekete geçiren şeyleri ararsınız, değil mi? Ben Tepeler'de yaşarken evimi se-verdim. Dünyamı. Hiç ayrılmak istemedim. Ama sonra babama katılmak için ayrıldım. Ne buldum biliyor musunuz?"

"Bir dünya mı?"

"Korkutucu bir dünya," dedi gözlerini kısan Şerit. "Garip bir yer. Ama sonra onu da sevdiğimi fark ettim."

"Korkmayı mı?"

"Hayır. Korkutucu şeylere karşı durabilmeyi." Gülümse-di. "Peki buraya neden geldim? Bu yolculuğa neden katıldım? Hazine."

"Hazine mi?" dedi omzunun üzerinden bakan Rysn. Nikli henüz dönmemişti. "Hepsi bu mu?"

"Akinah hakkında hikâyelerimiz var," dedi Şerit. "Büyük hazine. Birazını istiyorum."

Çok sıradan bir cevap gibi görünüyordu ama Rysn şa-

şırmaması gerektiğini düşündü. Servet, tüm insanlık için ortak olan en büyük motivasyon kaynağıydı. Kendisinin de tüccar olmasının, çıraklığa başlama zahmetinde katlanmasının nedeni de buydu.

Ama bunları bir Boynuziyenli kadının ağzından duymak... doğru gelmemişti. O kadar düşünceli, o kadar yalnız görünüyordu ki. Gerçekten de bütün istediği bu muydu? Para arzusu mu?

"Pekâlâ," dedi Rysn. "Eğer hazine bulursak hepimiz zengin olacağız."

Şerit kısaca başını salladı. Duruşu geminin baş tarafındaki süslemeye benzemesine neden olmuştu. Rysn omzunun üzerinden yine arkaya baktı ve Nikli'nin sonunda basamakları tırmandığını gördü. Hamal, Rysn'in bakışını yakaladı ve hızlı bir işaret yaptı.

Rysn, Şerit'ten izin isteyerek adama yöneldi. Eğildi ve cebinden bir şey çıkarttı. Küçük bir keseydi.

"Nedir bu?" diye sordu Rysn alçak sesle.

"Karabela," diye fısıldadı adam. "Güçlü bir şekilde hazırlanmış öldürücü bir zehir. Boynuziyenli kadının eşyalarının arasında buldum. Berrakhanım... Bunun, geminin hayvanını öldüren şey olması muhtemel. Urithiru ekibi, hayvan ölmeden önce gemiye ayak basmamıştı ama bir gece önce şehirdeydiler."

"Feryat'ı öldüren şeyin bu olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Rysn.

"Bu zehri daha önce duymuştum," dedi Nikli. "Biri bununla zehirlendiğinde, ölümünün ardından teni koyulaştırdığı söylenir ve zavallı Feryat'ı bulduklarında derisinin ren-

ginin de bozuk olduğunu duydum. Berrakhanım, her şey ortada. Parlayanlar bize yalan söylüyor. Yolculuğu baltalamak için neden bu kadar çok çalışsınlar ki?"

"Gerçekten, acaba neden?" diye fısıldadı Rysn. Cebinden küçük, kırmızı bir mendil çıkardı ve salladı. Kstled bunu bekliyordu; en iyi iki askeriyle birlikte ve elleri kılıçlarında, kış güvertesi merdivenlerinden aşağı koştular. Her zamanki gibi dışarıyı gözetlemek yerine geminin yakınında süzölmekte olan Lopen ve Huio da güverteye indiler.

"Rebsk?" diye seslendi Kstled. "Zamanı geldi mi?"

"Evet," dedi Rysn. "Yakalayın."

Nikli'nin bağırarak zamanı bile olmamıştı. Kstled onu saniyeler içinde güverteye devirdi, bileklerini sağlam bir iple bağladı. Bu hareket denizcilerin dikkatini çekmişti ama silahlı iki adam onları işlerine geri geri gönderdi; denizciler de nihayetinde bir açıklama alacaklarını bilerek uzaklaştılar. Haberler böylesi sıkışık alanlarda sır olarak fazla kalamıyordu.

"Ne?" Nikli çırpınıyordu. "Berrakhanım? Ne yapıyorsunuz? Size hainleri ifşa ettim!"

"Evet, ettin," dedi Rysn. Alametlerin sorumlusunun Nikli olduğunu anladığından beri buna hazırlanıyordu Rysn. Yine de içi yanıyordu. Hay Cehennem! O kadar da samimi görünmüştü ki.

Kstled, Nikli'yi bağlama işini bitirdi ve adamı dizlerinin üstünde doğrulttu. Nikli ona baktı ama sonraki itirazları ke-limelere dökülmeden dudaklarında söndü. Onlara inanmayacağını anlamış gibiydi.

"Konuştuğum onca insan içinde," dedi, "sürekli olarak

beni geri dönmeye teşvik eden sadece sendin Nikli. Ve alametleri kabul etmediğimi fark edince, faili aradığımı anladın. O yüzden benim için bir suçlu uydurdun.”

Başını öne eğen hamal cevap vermedi.

Rysn, “Kstled’e dün Şerit’in odasını iyice aramasını söylediğimde, eşyalarında bu zehir torbasına dair hiçbir iz yoktu,” dedi. “Ama sen zehri sihirli bir şekilde buluverdin. Üstelik yanında, geminin hayvanını öldürmek için nasıl kullanıldığını dair bilgi ile birlikte.”

“Görüyorum ki Vstim’in tüm derslerini iyice öğrenmişsiniz Berrakhanım,” dedi Nikli en sonunda.

“Güvendiğin biri tarafından ihanete uğramak anlatılamayacak kadar acı verici,” diye fısıldadı Rysn. “Ama bu, böyle bir şey asla yaşanmayacakmış gibi davranmak için bir sebep değil.”

Nikli biraz daha çöktü.

“Neden Nikli?” diye sordu Rysn.

“Ben... başarısız oldum. Daha fazla bir şey söylemeyeceğim Rysn ama geri dönmen için –tüm samimiyetimle– yalvarıyorum.”

“Onu konuşturabilirim Berrakhanım,” dedi Kstled.

“Seni temin ederim ki süvari,” dedi Nikli, aksanı tamamen yok olarak. “İstediğin cevapları almak için bana yapabileceğin hiçbir şey yok.”

Parlayan Lopen yaklaştı. Rysn tüm planını onunla paylaşmamış ama ona yeterince ipucu vermeyi de ihmal etmemişti. Kaynaşık Işıkörenlerin tehlikesini ilk elden biliyordu. Eğer Nikli onlardan biriye onunla yüzleşmek üzere bir Parlayan’ın hazır bulunmasını istemişti.

Rysn işaret edince, Lopen Chiri-Chiri'yi kış güvertesindeki kumaş yuvasından alıp geldi. Kstled doğruldu ve bağı hâldeki Nikli'yi ayağa kaldırdı. Rysn, Chiri-Chiri'yi adama doğru tuttu ve larkin uyuşuk bir şekilde öttü.

“Bir şey var mı?” diye sordu larkine.

Chiri-Chiri hafifçe tıkırdadı ama başka bir tepki vermedi. Rysn, hayvanı geri çekti ve ona emmesi için bir küre verdi, neyse ki Chiri-Chiri bunu yaptı.

“İçinde Fırtınaşığı ya da Yokışığı olduğunu sanmıyorum,” dedi Rysn, askerlere. “Ama bundan emin olamayız.” Chiri-Chiri'yi kabuğu ile teninin birleştiği noktadan sevdi. Nikli gizlice düşmana hizmet eden biri olsaydı, Chiri-Chiri onun ışığını emerdi.

Kstled, Rysn'in emriyle Nikli'nin eşyalarının aranması için iki silahlı adam gönderdi. Rysn adamı dikkatle inceledi ama tutsakta Yokelçi güçlerine dair herhangi bir belirti görünmüyordu; bağlanmış hâlde, öylece çöküp kalmıştı.

“Söyle bana Nikli,” dedi Rysn. “Eşyalarını aradığımızda ne bulacağız? Geminin evcil hayvanını zehirleyen ve tahlıma kurtları koyan kişinin sen olduğunun kanıtlarını mı?”

Nikli, kadınla göz göze gelmekten kaçındı.

“Geri dönmemi istiyorsun,” dedi Rysn. “Neden? Peki ya santhid numarasını nasıl yaptın?”

Nikli yanıt vermiyordu, Rysn bakışlarını Lopen'e çevirdi.

“Kaynaşık olup olmadığını anlamama imkân yok gan-cha,” dedi Lopen. “En azından bunu benim söylememe imkân yok. Kraliçe Jasnah olsa anlardı elbette. Ama Rua ve ben normal bir insan gibi göründüğünü düşünüyoruz.

Onu yaralamak bile işe yaramaz. Sıradan bir şarkıcı olsa kanının yanlış renk olduğunu görürdük. Ama bir ışıkören? Onu da değiştirebilir.”

“Şerit’e baktırabilir miyiz?” diye sordu Rysn. “Bakalım tuhaf bir spren görüyor mu?”

“Denemeye değer,” dedi Lopen ve kadını getirmeye gitti. Rysn’in beklentisi yüksek değildi. Şerit yolculuğun başından itibaren bu adamın etrafında olmuştu. Eğer fark edilecek bir şey olsaydı, çoktan fark ederdi.

Gerçekten de kısa bir incelemenin ardından omuz silk-mekle yetindi Şerit. “Sıra dışı bir şey görmüyorum,” dedi Vedence. “Üzgünüm.”

Kstled yumuşak bir sesle, “Yardımcısını esir aldık Ber-rakhanım,” dedi. “Her ihtimale karşı.”

“Plamry’nin konuyla alakası yok,” diye mırıldandı Nikli.

“Onu ne yapacağız?” dedi Kstled.

Normalde Rysn onu hücreye atardı. Plamry’yi de atma-lıydı zira ona güvenip güvenemeyeceğinden emin değildi. Ama gemisi gizemli bir fırtınaya doğru ilerliyordu. Fırtına-yı geçmek, ardından ötesindeki adayı keşfetmek, mürette-batın dikkatini o yöne çekecekti. Bütün bunlar olup biter-ken, gemisinde öylece hücresinde oturan potansiyel bir Yokelçi istiyor muydu?

Ne yazık ki, eğer gerçekten bir Yokelçi ise, onu idam et-mek hiçbir işe yaramazdı; bir sonraki Dinmezfırtına’da yeni bir beden alırdı. Ve eğer değilse, görev bittiğinde Rysn onu uzun uzadıyla sorgulamak istiyordu.

“Şerit,” dedi. “bir dakika müsaade et lütfen.” Rysn ken-dini biraz yana çekti ve Şerit’e yer açtı. “Eğer bana bahset-

tiğın tanrılardan birine hizmet ediyorsa... hazineleri koruyanlara,” diye fısıldadı Rysn Vedence, “bunu bilebilmenin bir yolu var mı?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Şerit alçak bir sesle. “Uyumayan Tanrılar güçlüdür. Korkunçtur. Ölemezler. Esir alınmazlar. Ebedi, bedensizdirler, kremcikleri ve böcekleri kontrol ederler.”

Harika.

“Parlayan Lopen,” diye seslendi Rysn, “Huio ile birlikte esirlerimizi Aimia’nın ana adasına uçurabilir misiniz? Birkaç kelepçe alın ve onları uygun bulduğunuz herhangi bir yerde bağlayın. Biraz yiyecek ve su bırakın. Onları orada bırakacak, Akinah’yı keşfettikten sonra geri alacağız.”

“Elbette gancha,” dedi Lopen.

Mükemmel bir çözüm değildi; Geri döndüklerinde Nikli’nin kaçmanın bir yolunu bulmuş olacağından neredeyse emindi. Ama en azından onu gemisinden uzaklaştırmış olacaktı. Yokelçi, tanrı ya da basit bir hain, ne olursa olsun, mürettebatını korumanın en iyi yolu bu gibi görünüyordu. Thaylen gözetleme karakoluna onun yerini bildirecekti. En azından Plamry masum olabilirdi. *Wandersail*’in başına bir şey gelmesi durumunda onu orada bırakmak istemiyordu.

Denizcilerinden biri kelepçelerle geldi ve Rysn, Nikli ile Plamry’nin uçup gidişini –rahatsız bir şekilde– izledi. Fırtınalar adına, mürettebatındaki her bir kişinin düşman bir Işıkören olduğundan şüphelenmesi mi gerekiyordu?

Elinden gelen tek şey, kaptan ve Kstled’in mürettebatla teker teker görüşmesini sağlamak ve garip izlenim bira-

kanları aramaktı. Kstled, olacaklar hakkında önceden bilgilendirilen Kaptan Drlwan'ın yanına, kış güvertesine gitti. Mürettebata kaptan duyuru yapacaktı.

Sonunda, Nikli'nin eşyalarını aramak için gönderilen denizciler, başka bir zehir torbasının yanında, garip bir şekilde Azişçe yazılmış açıklamalı bir yemek kitabı ile geri döndüler.

Kitaba göz attığında, 'insanlar bol miktarda tuzu tercih ederler' veya 'yemeklerini genellikle lapa yedikleri için gerekli olduğunu düşündüğünüzden daha uzun süre pişirin' gibi notlar buldu Rysn. Ve en endişe verici olanı da. Baharatlı bir yemekle ilgili olarak, 'bu tadı gizleyecek,' yazıyordu.

Aklına gelen olasılıklar onu iyice tedirgin etmişti. Onları geri döndürme girişimleri başarılı olmasaydı, acaba Nikli mürettebatı zehirleyecek miydi? Taşlar korkunç bir şekilde yerine oturuyordu birer birer; Şerit hapse atılmış olsaydı yeni bir aşçıya ihtiyaç duyacaklardı ve Nikli de yemek pişirme konusundaki yeteneği hakkında böbürlenip durmuştu. Nikli'nin geminin yemek işinden sorumlu olduğu ve hiçbir şeyden habersiz hâlde, hep birlikte Nikli'nin yemeklerini yedikleri bir manzara canlandı gözünün önünde.

Artık ilave tedbirler almanın vakti gelmişti. Mürettebata verilen yemekler, belki önceden birkaç fare üzerinde denenmeliydi.

Gerçekte kimsin acaba, diye düşündü Rysn, uzaklaşan adamın ardından bakarak. Ve bizi o adadan uzak tutmayı neden bu kadar çok istiyorsun?

Gemi, Akinah'nın etrafındaki fırtınayı aşarken Lopen'in Taylenli denizcilere karşı beslediği saygı iyice arttı.

Son birkaç haftayı yemeklerde onlarla oturarak, halatlara onlarla tırmanarak, güverteyi ovalayarak ya da geceleri hamaklarında sallanırken hikâyeler anlatarak geçirmişti. Hatta biraz Thaylence bile öğrenmişti. Denize açılmış bir gemideydi, bu yüzden zaman geçirmenin en iyi yolunun Huio'nun örneğini takip ederek denizci olmaya çalışmak olduğuna karar vermişti.

Lopen, denizdeyken rüzgâr ve yağmurla karşı karşıya kalmanın yaşattığı korkunç deneyimi hakkında konuştuklarını duymuştu. Fırtınada yelken açılmaz demişlerdi. Tutunulur, bulmaya çalışılır ve fırtınadan sağ çıkmak umulur demişlerdi. Lopen seslerindeki korkuyu hissetmişti ama hay Cehennem, *Wandersail* fırtınaya doğru ilerlerken hissettiği, duyduklarından on kat kötüydü.

Fırtınaların içinde uçmuştu elbette. O bir Rüzgârkoşucuydu. Ama bu farklıydı. Rüzgâr, suyu kabartır ve dalga-

landırken içindeki ilkel bir şey ürküyordu. Kararan gökyüzü okyanusu meşum gölgelerle boyarken titreşen bir şeydi bu. Kalbinin derinliklerinden bir ses, "Hey Lopen," diyordu. "Bu çooooook kötü bir fikir mancha."

İnsan yüzü olan bir gökyılanı şekline bürünen Rua, bu durumu doğal olarak kocaman bir sırıtışla karşılamıştı. Gemi küvetteki bir çocuk oyuncacı gibi sallanmaya başlarken, Rua Lopen'in kafasının üstünde süzülüyordu.

"Lopen!" diye seslendi elinde bir halatla koşarak geçen Turlm. "Alt güverteye geçmek isteyebilirsin. Buralar fena hâlde ıslanacak!"

"Erimem hregos!" diye yanıtladı Lopen.

Turlm güldü ve yoluna devam etti. Turlm iyi bir adamdı. Thaylen Şehri'nde onu bekleyen altı –evet altı– kızı vardı. Yemek yerken ağzını kapatmazdı ama içkisini her zaman paylaşırdı.

Lopen, Turlm'un uyarısı üzerine küpeşteye sıkı sıkı tutundu. Gemiye yelkensiz görmek garipti, tıpkı etinden sıyrılmış bir iskelet gibiydi. Ama bu gemi özeldi. Güverteye gelen su miktarı ne kadar olursa olsun fabrial pompaların gemiyi kurtaracağı söyleniyordu. Ayrıca, çekim fabrialları kullanan dengeleyiciler de vardı. Gövdedeki ağırlıkların yerlerini değiştiriyor, alabora olma tehlikesini ortadan kaldırıyorlardı; bunların gövdenin içine yerleştirilmiş olması delilikti.

Kaptanın emriyle kürekler suya indi. Kürekler normalde düşman gemileri bordalanacağı zaman gereken hassas manevraları yapmak için kullanılırdı ama yaklaşan dev dalgaların gemiye yanlış bir şekilde çarpmalarını engellemeye de yarayabiliyorlardı. Kötü havaya yakalanan gemiler,

fırtınayı 'idare etmeye' çalışırlardı. Bu rüzgârla birlikte, Lopen'in kulağına son derece teknik gelen bir şekilde hareket etmek anlamına geliyordu. Bu anlatımlar ilginç olsa da büyük ölçüde sarhoş olmuş adamların ağızlarından çıktığı için başını sallamakla yetinmişti.

Burada fırtınayı idare edemezlerdi ama. Fırtınayı yarmaları, merkezine ulaşmaları gerekiyordu. O yüzden Akinah'nın çevresinde bir daire çizerek fırtınayı takip edecekler, yavaş ama sürekli bir şekilde içe doğru dümen kırarak, merkeze gireceklerdi. Ayrıca, dalgaların önünde gitmeleri gerekiyordu ve bu da bazı zamanlarda önlerindeki başka dalgaların üstüne gitmek anlamına geliyordu. O dalgalara 'bodoslama' gitmeleri gerekliydi; dalgalara doğru dümdüz ilerleyecek, pruva ile yaracaklardı. Kürekçiler, bu hareket için pozisyon almada yardımcı olacaklardı.

Bu rüzgârlarla birkaç cesur denizci tarafından yönlendirilen tek bir tane küçük fırtınayelkeni kullanarak yüzleşmek resmen kahramanlık gibi görünüyordu. Geri kalan denizciler aşağıdaydılar, kürekleri ya da fabrialları kullanmak gibi diğer işleri yapıyorlardı. Lopen, o yelkenin nasıl olup da gemiyi sürükleyip götürmeyeceğini anlamamıştı ama herkes işe yarayacağını söylüyordu. Geminin yan taraflarına, üzerlerine küçük delikler açılmış, yağ dolu çuvallar da asmışlardı; bunun suyun güverteye çok fazla dolmasına engel olacağını söylemişlerdi.

Kaptan dimdik duruyordu ve emirlerini rüzgâra doğru haykırarak gemiyi doğrudan doğruya canavarın boğazına yönlendirdi. Ve saraylar adına, denizciler her şeye meta-net ve kararlılıkla katlanıyordu.

Rüzgâr daha da hızlandı ve deniz suyu Lopen'in yüzüne gelmeye başladı. Güvertede kalmakta ısrar eden Lopen'e deli olduğunu söyleyen Huio, yukarı çıkmayı reddetmişti. Ve evet, soğuk su kıyafetlerinden sızmaya, tüylerini diken diken etmeye başlamıştı. Ama, fırtınalar adına, manzara muhteşemdi. Yıldınmlar suyun sanki kıvılcımlar çıkarırmış gibi görünmesine neden oluyor, suyu şeffaf bir görünüme sokup devasa köpüklerin göğe savrulmasına yol açıyordu. Karadaki fırtınalar kesinlikle görülmesi gereken bir manzaraydı ama açık denizdeki fırtınalar görkemliydi. Dehşet verici.

"İnanılmaz!" dedi o günün dümencisi olan Vlxim'e daha yakın olabilmek için kendini küpeşteden çeken Lopen. Üç adam daha Vlxim'in dümenle girişeceği güreşte ona yardım etmek için bekliyordu. Bu, sıradan gemilerde yaygın bir uygulamaydı ama bu gemide dümenciye yardım edecek bir tür mekanizma vardı ve bu sebeple bu adamlara gerek olmayabilirdi.

"Daha hiçbir şey görmedin!" diye bağırdı Vlxim. Huio gibi keldi, bu sebeple kaşları Lopen'e daha da komik geliyordu; üstelik şimdi bir de ıslanmışlardı. Ve fena ağız kopuzu çalıyordu. "Gerekirse bu gemiyle yücefırtınalarda yelken açmak üzere eğitildik! Hatta bir keresinde içine bile girdik! Dalgalar dağ gibiydi Lopen!"

"Ha!" dedi Lopen. "Daha hiçbir şey görmedin. Bir keresinde Dinmez fırtına ile yücefırtınanın çarpıştığı yerdeydim; kayalar yuvarlanıyor, kocaman parçalar birbirine vurup kırılıyordu. Bir tarafından yukarı koşup diğer taraftan aşağı kaymam gerekiyordu. Fırtına kapası pantolonum berbat olmuştu!"

Kaptan, rüzgârın içinden, “Yeter!” diye bağırdı. “İkinizin sidik yarışına harcayacak vaktim yok. Vlxim, iskele tarafına bir derece!”

Kaptan, Lopen’e ters ters baktı ve Lopen de ona selam verdi; onun gemisindeydiler ve burada rütbesi, rütbesi ondan üstün olanlardan bile daha üstündü. Ama Lopen’de, kaptanın doğuştan subay olduğu, annesinin karnından şapkayla çıktığı gibi bir his vardı. Böyle insanlar anlamazdı; övünmek kendini iyi ya da üstün göstermek için değil, öbür adamı korkmadığına ikna etmek içindi, bu bambaşka bir şeydi.

Bir dalga güverteyi süpürdü ve Lopen dengesini kaybetti ama küpeşteye tutundu ve sınıslıklam hâlde, kendisine bakan Vlxim’e sırtıttı. Lopen biraz uğraşarak doğruldu ve Vlxim’in sözlerini düşündü. Dalgalar daha ne kadar büyük olabilirdi ki? Lopen’in tırmanmak için çok dik olduğuna yemin edebileceği bir tanesinin üzerine tırmandılar. Ardından birinin tepesini, içtikleri gecenin sonunda Puni-o’nun tualete giderken kalabalığı yarması gibi aşıp geçtiler.

Gemi sarsılır, sonra dalganın diğer tarafından aşağı doğru kaymaya başlarken Lopen heyecanla haykırdı. Dalgaların her çarpışmasında havaya fırlayan dalgaspreleriyle dans eden Rua, Lopen’in etrafında heyecanla dönüyordu. Kaç zamandır bu kadar eğlenmemişlerdi.

Sonra az önce iple Lopen’in yanından geçen Turım beklenmedik bir dalgaya yakalandı ve güverteden kaydı. Denize, suların hükmettiği karanlık uçuruma düştü ve uçurum tarafından yutuldu.

Böyle olmamalıydı.

Lopen birden ışıkla parladı ve küpeştenin üzerinden atlayarak kendini suya doğru Çiviledi. Bir çatırtıyla daldı; o kadar çok Fırtınasığı çekmişti ki karanlık suların içinde parıl parıl parlıyor, akının içinde debelenerek bir silüeti gözler önüne seriliyordu. Lopen okyanusta keşif gezileri yaparken birkaç gününü bu konuda pratik yaparak geçirmişti. Çivileme, su altında düzgün çalışıyordu. Hem Fırtınasığı varken nefes almaya ne ihtiyacı vardı ki?

Rua yolu gösterirken kendini karanlık silüete doğru Çiviledi ve hızla hareket edebilen bir tür su altı yaratığı gibi okyanusu yardı. Ya da bir balık gibi. Onlara balık diyorlardı, değil mi?

Lopen, çırpınan bedeni kıyafetinden yakaladı, sonra adamla birlikte kendini yukarı doğru Çiviledi. Rua yönü işaret etmişti; su altındaki karanlık yüzünden yön tayini şaşırtıcı derecede güç olabiliyordu. Bir an sonra Lopen, öksüren Turım'u taşıyarak sudan dışarı fırladı.

Rua ileri atılarak geminin yolunu gösterdi; bu iyi bir şeydi çünkü karanlık fırtınada, Lopen için ayrıntıları seçmek hiç de kolay değildi. Lopen, Turım'u küpeştenin üzerinden attı ve bir gürültüyle güverteye çarpınca tekrar kaymaması için olduğu yerde Çiviledi.

"Fırtınalar adına!" dedi adama yardım etmek için sendeleyerek gelen Fimkn. Fimkn'in sıhhiyecı geçmişı vardı ve Lopen'le fırtına kapası sargıları kaynatma emrini kaç kere dinledikleri üzerinden arkadaşlık kurmuşlardı. "Nası... Lopen, onu kurtardın!"

"Bizim olayımız bu ya," dedi Lopen.

Turlm öksürdü ve sonra kontrolsüz bir şekilde gülme-ye başladı. Adamın etrafında mavi yapraklara benzeyen neşesprenleri belirdi. Lopen'in elini minnetle kavradı. Eski elini. Parlayan Şövalye elini değil, Köprü Dört elini. Fimkn, Turlm'u alt güverteye gönderince –yerini alacak yedeği çoktan gelmişti– Lopen adamın Çivilemeyi bıraktı. Fırtınalar adına, yedek çok çabuk gelmişti. Zayıat bekliyorlardı. Ya da en azından buna hazırlıklıydılar.

Ama Lopen'in nöbetinde kimseyi kaybetmeyeceklerdi. Soğuk bir fırtınada arkadaşlarının isimsiz okyanuslarda boğulmasına izin veremezdin. Arkadaşlığın temel kurallarından biri de buydu.

Lopen, hızla kış güvertesine döndü. Kaptan ve buradaki diğerlerinin onları yerinde tutmak için halatları vardı, ancak bunlar kısa olmak zorundaydı ve çok hareket etmesi gereken diğer denizciler için kullanılamıyorlardı. Bu tür bir fırtınada denize savrulan bir adama bağlı uzun bir halat kemikleri kırar ve denizcileri teknenin gövdesine vururdu. Böyle durumlarda denizcilerin kurtulma şansı pek yüksek değildi ama halatlar olmadığında, hayatta kalma olasılığı artıyordu.

Lopen, her hâlükârda kaptana karşı daha da dikkatli olması gerektiğini düşündü. İzin alarak, kadının bir ayağını güverteye yapıştırdı. Kaptan böylece biraz da olsa hareket edebilecekti ve artık güvenebileceği, sağlam duran bir ayağı vardı.

“Bunu en başından beri yapabiliyor muydun?” diye sordu Kaptan. “Demin ayakta durmakta zorlandığını gördüm! Dalgalarla birlikte kayıyordun. Kendini neden yere sabitlemedin ki?”

"Adil görünmedi!" Lopen, güçlenen fırtınanın artan sesi sebebiyle bağırarak zorunda kalmıştı. "Sen bizi rotamızda tut Kaptan. Mürettebata ben göz kulak olurum!"

Kadın başını salladı ve işine döndü. Rüzgârlara karşı gemiyi mümkün olduğunca idare edecekti. Lopen, kaptanın gemiyi sarmal rotasında tutarak düzenli bir şekilde adaya yaklaştırdığına güvenmek zorundaydı. Çünkü kendisi hiçbir halt seçemiyordu. Deniz Cehennem'in ta kendisi gibiydi ve öfkeli dalgalar olarak vücut bulmuştu.

Lopen gözünü denizcilerin üzerinden bir an olsun ayırmadı ama Rua'yı başka bir şeyi takip etmesi için görevlendirmişti. Dalgadan dalgaya sıçradıktan sonra, nihayet küçük şerefspreni son derece uzun kuyruklu bir gökyılanı şeklinde hızla Lopen'e geldi.

"Ne oldu naco?" diye sordu Lopen.

Rua sudaki bir bölgeyi gösterdi ve Lopen derinliklerde bir şekil ya da en azından karanlık bir gölge gördü. Büyük-lüğünü tahmin etmek zordu çünkü o şeyin ne kadar derinde olduğunu bilmiyordu. Ama Rua ısrarcıydı. Bu, onlardan biriydi. Fırtınasığ'ını emen, daha önce fırtınayı araştırmaya çalışan Rüzgârkoşucuları engelleyen şeyler.

"Yüzüyor mu?" diye sordu gözlerindeki yağmur suyunu silen Lopen. "Onlardan biri olduğuna nasıl emin olabiliyorsun naco?"

Rua bir şekilde emindi. Ve Lopen de ona güveniyordu. Lopen'in tek kollu Herdazlı esprilerini bildiği gibi, Rua'nın da bu tür şeyleri bildiğinden emindi.

Leyten ve diğerleri, bu şeyler hakkında fazla bir şey bil-dirememişlerdi. Canlı olduklarını ve spren olmadıklarını

düşünüyorlardı ama emin değillerdi. Yine de bu şeylerin onlara yaklaşması gerekiyordu, böylece muhtemelen Lopen'i burada, güvertede etkileyemeyeceklerdi. Leyten, onların bulutların içinde belli belirsiz görünerek durduklarını söylemişti; sonra arkasını döndüğü zaman gelip ışık'ını emmişlerdi.

Ama bunlar Rysn'in evcil hayvan olarak beslediği yaratıkla aynı türde miydi? Sudaki bu yaratık çok daha büyük görünüyordu. Aynı zamanda biraz daha yuvarlak hatlara mı sahipti? Lopen, düşen mürettebatı kurtarıırken daha dikkatli olmalıydı; eğer o şey sudayken Fırtınasığı'nı emerse felaket olurdu. Öbür dünyada yapmak için ölü Herdazlı sakaları öğrenmek zorunda kalırdı.

Yolculuk uzun, berbat bir süre boyunca devam etti. Lopen her şeyi ihtiyatlı bir şekilde izlemeyi sürdürdü ve bu sayede Wvlan dengesini kaybettiğinde hazırды. Lopen, adam güverteden düşmeden önce üzerine atladı ve sular üzerlerinden akarken adamı kendisiyle birlikte küpeşteye yapıştırdı. Wvlan'ın sırtına vurup güldü ama üzerinden sular süzülürken dizlerinin üzerinde doğrulduğunda sudaki karanlık gölgenin geminin hemen yanında olduğunu fark etti. Aralarındaki mesafeyi koruyordu.

Yakınlarda garip bir spren olup olmadığını görmesi için Şerit'in yanında olmasını isterdi. Ama onu bu fırtınanın ortasına çıkarmaya cesaret edemezdi. Eğer...

Gemi son bir dalganın üzerinden aştı ve rüzgâr bir anda kesiliverdi. Şaşkına dönen Lopen tökezleyerek ayağa kalktı ve bir kez daha gözlerini sildi. Yakınındaki denizciler rahatladılar ve fırtınayelkeniyle ne yapıyorlarsa onu yapar-

ken sıkı sıkı yapıştıkları halatları tutuşları gevşedi.

"Başardık!" dedi Klisn. "Fırtınalar adına, tıpkı içkalp gibi!" Adamın etrafında bir huşuspreni belirdi ve Lopen de aynı fikirdeydi. Sert dalgalar ve rüzgâr, tam arkalarında bir daire şeklinde devam ediyordu. Gökyüzü hâlâ karanlık bulutlarla kaplıydı ama burada gemi küçük dalgaları huzurlu bir şekilde yarararak ilerliyordu. Su bile artık eskisi kadar karanlık değildi ve safir rengine daha yakındı.

"Hey Klisn?" dedi Lopen. "Benim için Şerit'i çağırır mısın? Dışarısı güvenli olur olmaz onu çağıracağımı söylemiştim ama gidip kaptanınızı güverteden sökmem gerek. Punio'nun spreni yok ve benim varken geçirdiği haftalarda olduğundan daha mutlu olduğunu sanmıyorum."

"Tabii Lopen," dedi koşturarak uzaklaşan Klisn. Çok iyi bir adamdı. Kart oyunlarında ustaydı ve harika bir espri anlayışı vardı. Üstelik bunun sebebi sadece Lopen'in şakalarını komik bulması da değildi. Huio'nun şakalarını berbat buluyordu.

Lopen, kış güvertesine giden merdivenleri hızla çıktı, sonra kaptan ve dümencinin yanına gelirken yavaşladı. İkili okyanusa, uzaktaki sislerin içinde beliren bir şeye bakıyordu. Bir adaya.

Her nasılsa denizin içine inşa edilmiş bir duvar gibi okyanustan yükselen, büyük taş dikitlerle çevriliydi. Ancak bir düzine veya daha fazlasının çıkarıldığı veya hiç yerleştirilmediği büyük bir gedik de vardı. Gemi ilerledikçe sular ürkütücü bir şekilde durgunlaşmıştı. Boşluk, Lopen'in çevresini muhtemelen bir saat içinde dolaşabileceği kadar küçük bir adayı ortaya çıkarıyordu. Merkeze yakın bir yerde,

şehir duvarları ve belki de civarlarında bazı binalar olabileceğini düşündüğü şeyler gördü.

"Hay Cehennem'e gideyim," diye mırıldandı kaptan.
"Gerçekmiş."

Birkaç denizci onu dümen bölgesindeki sandalyesine yerleştirirken, "Geldik Chiri-Chiri," dedi Rysn. "Bak. Seni evine getirdim."

Chiri-Chiri kollarına sokuldu ve hafifçe kıpırdandı. Kaptan ve kardeşi yakınlarda sessizce sohbet ederken Rysn ona sarıldı. Fırtınalar adına... Ada, o fazla durgun okyanus, uzaktaki sis, etrafındaki o garip kaya çitiyle öylesine... gerçeküstü görünüyordu ki. Merkeze yakın olan bir kısmı dışında alçak ve düzdü. Gördüğü surlar mıydı yoksa doğal bir plato falan mı?

Mürettebat, aralarına karışmış ve hissedilmeyen bir rüzgârda dalgalanan kırmızı flamalar gibi duran beklentispremleriyle güvertede toplanmıştı. Rysn birbirleriyle fısıldaşmalarını duyacak kadar yakın değildi ve neredeyse yaklaşmak için kendini küpeşte boyunca çekmeye başlayacaktı. Uçan sandalyesiyle sadece birkaç gün geçirmiş olmasına rağmen ona şimdiden alışmıştı.

Eh, burası bir düşman kalesi çıkarsa, çabucak geri dönmek durumunda kalabilirlerdi. Uçan sandalyeyi riske

atmak istemediğinden kaldırılmasını emretmiş ve mücevherlerini cebine koymuştu. Kış güvertesindeki sandalyesiyle idare etmesi gerekecekti.

Gerilmemeye çalışarak sessizce oturdu. Nihayet gelmişlerdi. Rysn onları buraya getirmişti. Vstim olsa ne yapardı? Bilmiyordu. Eğitimini ondan almıştı ama şu anda içgüdülerine güvenmek zorundaydı.

Bu, onu daha önce hiç olmadığı kadar korkutuyordu. "Kaptan," dedi Drlwan'a seslenerek. "Ne düşünüyorsun? Gözcü yuvasından ne haber var?"

Kadın hızlı adımlarla ona yaklaştı. "Dürbünlü üç adamım şüpheli şeylere karşı gözlem yapıyor," dedi. "Yaşam belirtisi yok, ancak içlerde binalar olduğu kesin. Garip bir şekilde burada fazla rüzgâr yok ama manevra yapmak için kürekleri kullanabiliriz. Bu sular tehlikeli görünüyor, bu yüzden yavaş ilerlemek isteyeceğiz. Aimia çevresindeki sular genellikle yüzeyin altında gizlenen tehlikeler barındırır.

Her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak, o gedikten geçerek adaya yaklaşabiliriz." Duraksadı. "Rebsk, gözcüler sahilde mücevherkalplere benzeyen şeylerin olduğunu söylüyor. Ölü hayvanların kabuklarının arasında öylece duruyorlarmış."

İlginç. Rysn derin bir nefes aldı. "Yavaşça yaklaşmaya izin veriyorum. Yeni bir şey görülürse bana haber ver ve lütfen Parlayan grubuna birini gönderip buraya gelmelerini söyleyin." Lopen, Huio ve Rushu'nun ana güvertede Şerit ile alçak sesle sohbet ettiklerini görebiliyordu.

Kaptan, denizcilerden bazılarına küreklerle geçmelerini

emretti ve çok geçmeden adanın etrafını saran yüksek kayalardan oluşan halkaya doğru dikkatle ilerlemeye başladılar. Bu taşlar Rysn'e Deshi göçebelerinin çeşitli yol duraklarına yerleştikleri dikilitaşları hatırlatmıştı.

Ürkütücü bir şekilde, duyulan tek ses sudaki küreklerin sesleriydi; arkalarında bıraktıkları azgın rüzgârların ve suların tam tersi. Suyun derinliğini geminin her iki yanından bir veya iki dakikada bir kontrol ederek yollarına devam ederken Parlayanlar ve arkadaşları kış güvertesine çıktı.

"Ne görüyorsun Şerit?" diye sordu Rysn Vedence.

"Şanssprenleri," dedi Şerit yukarıyı göstererek. "Ama adaya yaklaşıyorlar. Burada, üzerimizde düzinelerce ve düzinelercesi uçuyor. Lopen bana, diğer Parlayanların Fırtınaışığı'nı emen şey olabileceğini düşündüğü, suyun altındaki bir şeyin gölgesini gösterdi ama ben hiç spren görmedim. Gölge bir anda kayboldu ama liki değil toa olduğunu düşünüyorum... Ee, sanırım siz fiziksel diyorsunuz... zihinden değil. Zihin dünyasından değil?"

"İlginç," dedi Rysn, dediğini anladığından emin olmasa da.

"Hey," dedi Lopen. "Sen... şeyce konuşuyorsun... eee..."

"Vedence," dedi Rysn Alethçe. "Evet."

"Gemiye o gedikten geçirebilirim," dedi gruba yaklaşan kaptan. "Nasıl devam etmemizi istersiniz Rebsk?"

"Bizi elinizden geldiği kadar yaklaştırın Kaptan," dedi Rysn.

DrIwan onları gediğin dibine kadar ustaca yönlendirdi ve son bir derinlik kontrolünün ardından gemiyi içinden

geçirdi. Kaptan onları adaya, Rysn'in kıyıdaki beyazlaşmış kabukları görebileceği kadar yaklaştırdı; antik kocakabukların kalıntılarıydı bunlar. Biraz tepki almayı umarak Chiri-Chiri'yi tekrar kaldırdı. Talik buraya gelmeleri gerektiğini söylemişti. Peki ya şimdi ne olacaktı?

Chiri-Chiri adayla pek ilgilenmiyor gibiydi, gerçi gökyüzüne bakıp, sonra hafifçe öterek kımıldandı. Chiri-Chiri'yi kucağına dikkatlice yerleştirdi Rysn. Yaratık fazla hareket etmiyordu ama dikkati gökyüzündeydi. Acaba o da bu görünmez sprenleri mi görüyordu?

Kstled yaklaştı ve Rysn'e bir dürbün verdi. Rysn böylece etrafa dağılmış büyük elmas mücevherkalplerin yanı sıra diğer boş kabukları da kolayca seçebildi. Sönüklerdi, hiç ışık yoktu, sanki canavarlar öldüklerinden beri öylece orada yatıyorlardı. Burada garip bir şeyler vardı.

"Emirleriniz Rebsk?" diye sordu kaptan.

Emirler. Liderliği ele alma zamanıydı. Çırpınan kalbini ve Chiri-Chiri için duyduğu endişeyi bastırdı. "Parlayan Lopen ve Ardent Rushu. Sanırım siz ikiniz gizli görevinize devam etmek istiyorsunuzdur?"

İkili bakıştı, havada uçuşan çiçek yapraklarına benzeyen birkaç utançspreni çekecek kadar utanmışlardı.

"Ah, evet Berrakhanım," dedi Rushu. "İçlere, o binalara doğru gitmek istiyoruz."

"Sizden önce adamlarımın hızlı bir keşif yapmasına izin vermenizi öneririm," dedi Rysn. "Kstled, büyük bir ekip topla ve dövüşebilecek olmayanları şimdilik gemide bırakarak sahili emniyete al. Sıra dışı herhangi bir şeyi rapor et."

Süvari Rysn'i selamladı ve denizcileri toplamak üzere uzaklaştı. Filikalar indirilirken Lopen ve Huio teknelere bindi. Rushu da aynısını yaptı.

"Ardent Rushu?" diye seslendi Rysn, kadının arkasından. "Sahilin güvenliğinden emin olana kadar beklemeni öneririm."

"Güzel bir öneri!" diye yanıtladı Rushu. "Ama benim için endişelenmeyin Berrakhanım." Ve ardent kayıklardan birine yerleşti.

Rushu, teknik olarak Rysn'in emri altında değildi. Yani istediğini yapabiliirdi. Şerit akıllıca davranarak gitmekte ısrar etmedi; bunun yerine Rysn'in sandalyesinin yanında diz çöktü ve bakışlarını Chiri-Chiri'den gökyüzüne çevirdi.

Şansspremleri ile Chiri-Chiri arasında bir bağlantı mı vardı? Onun kadar büyük olduğu hâlde uçabilen tek yaratık gökyılanlarıydı ve onlara genellikle şansspremleri eşlik ederdi.

Chiri-Chiri yine öttü, bu cesaret verici bir işaretti. Rysn, hayvana bir küre daha verdi ve sonra başını çevirerek geriye, fırtınaya baktı. Sis, fırtınanın büyük kısmını gizliyordu ama daha açık yerlerden rüzgâr ve fırtınanın oluşturduğu engeli görebiliyordu. Tıpkı bir yücefırtınanın fırtınaduvan gibiydi ama bir daire şeklinde dönüyordu.

"Bu işi olabildiğince çabuk bitirmeliyiz," dedi Rysn hâlâ yakınlarda duran Drlwan'a. "Sahilin güvenli olduğundan emin olduktan sonra, denizcilerin bazıları adanın çevresini keşfe başlasın. İlginç, ganimet olabilecek şeyleri toplayabilir ve Parlayanlara görevlerini tamamlamaları için..."

Chiri-Chiri kucağında çırpındı. Yaratık haftalardır ilk kez

kafasını kaldırırken Rysn başını indirdi. Chiri-Chiri kanatlarını çırparak ayağa kalktı. Gökyüzüne bakıyordu.

"Şerit?" dedi Rysn Vedence. "Şansspremlerini mi görüyor?"

"Sanırım öyle," dedi Şerit. "Alçaktan uçmaya başladılar."

Rysn gözlerini kıstı ve spremleri görebildiğini düşündü. Gökyüzünde silik, ok başlı şekiller parlıyordu. Chiri-Chiri daha yüksek sesle öttü. Rysn kalbinin daha hızlı attığını, nefesinin hızlandığını fark etti. Tüm bunların boşuna olduğundan, burada Chiri-Chiri'ye yardım edecek hiçbir şey olmayacağından endişelenmeye başlamıştı.

Larkin hızla havaya fırladı. Fırtınalar adına, böylesine enerjik bir şekilde uçmalı ne kadar uzun zaman olmuştu!

Şansspremleri daha hızlı hareket etmeye başladı. Rysn onları gözden kaybetti ve Şerit nefesini tuttu. Chiri-Chiri anında döndü ve doğrudan suya daldı.

Heyecanı paniğe dönüştüren Rysn haykırdı. Döndü ve Şerit'le birlikte küpeşteden aşağı eğildi. Chiri-Chiri hızla kayaların altına doğru ilerledi ve sonra gölgelere karışarak gözden kayboldu.

"Spremleri takip etti..." diye fısıldadı Şerit. "Bir şeyler oluyor. Garip bir şeyler..." Gözlerini kıstı.

Kaptan küpeştenin yanına geldi. "Yüzebildiğini... biliyor muydunuz?"

Rysn başını salladı, ani ve güçlü bir kayıp hissi yaşıyordu. Ya... ya Chiri-Chiri geri gelmezse ne olacaktı? Ya Rysn onu buraya getirerek, farkında olmadan özgürlüğünü teklif

ettiyse ve o da bunu kabul ettiyse? Tamam... Rysn olumlu düşünmeye çalıştı. Sonuçta bu Chiri-Chiri'nin hasta olmasından daha iyiydi. Hem özgür olmak istiyorsa Rysn onu engellemeyecekti.

Aynı zamanda, larkinle olan hatıraları çok fazla duygu yüklüydü. Kazasından sonraki yavaş iyileşme süreci, melankoliyle geçen yılı, Yokelçilerin elinde neredeyse ölmesi. Chiri-Chiri bunların hepsi boyunca onunla birlikteydi ve şimdi yalnız kalıp kalmadığını merak ettiği o ilk anda Rysn duygularında afallatıcı bir kırılganlık fark etti. Sevdiği bir şeye tutunma ve asla ama asla bırakmama arzusuydu bu.

Bencillik mi ediyordu? Her iki taraf da bir şeyler kazanmadıkça, bir anlaşma veya takas iyi olamazdı. Ama her şey takas ve ticaretle ilgili değildi. Bunu hatırlamak bazen onun için zor oluyordu.

"Rebsk?" dedi kaptan.

"Ben... geri dönüp dönmeyeceğini görmek için burada bekleyeceğim Kaptan," dedi kendini sakın tutmaya çalışan Rysn. "Lütfen sahilin kontrolü biter bitmez bana kıyı ekibinden haber getirin."

Lopen küçük teknenin pruvasında dramatik bir şekilde ayakta duruyordu. Bir ayağı yukarıda, mızrağı omzunun üzerindeydi. Rua da diğer omzunda tam olarak aynı pozda duruyordu. Filika artık kendi kendine hareket ederken, denizciler küreklerini geri çekmişlerdi. Çivilemek varken denizcileri neden çalıştıracaktı ki?

Dahası Lopen suyun altında onlarla birlikte hareket eden gölgeyi de görebiliyordu. Burada sular sığdı, ama o şey her ne idiyse dibe yakın ilerliyordu ve gökyüzündeki bulutlar yüzünden aşağısı Lopen'in onu seçemeyeceği kadar karanlıktı.

Yine de bu gölgenin Fırtınasığığı ile beslenebilecek bir şey olduğuna ikna olmuştu. Ama küçük Chiri-Chiri gibi değildi. Daha büyüktü ve şekli de farklıydı. Daha mı yassıydı? Söylemesi zordu. Yüzeye çıkmasını ve filikaya doldurduğu Fırtınasığığı'nı çalmaya çalışmasını umuyordu.

Çıkmadı. Biraz ürkekti sanki. Lopen'den korkmuştu, doğrudan yüzleşmekten çekiniyordu. Lopen bu sebeple bir gözünü ondan ayırmamaya gayret ediyor, Rua da ay-

nısını yapıyordu. Bundan sonra ne kadar heyecanlı şeyler olacağı düşünülürse, bunu yapmak kolay değildi.

Su, az ileride yerini kayalık bir kıyıya bırakıyordu; fırtına kapası mücevherkalpler kayafilizleri gibi kıyıyı kaplamıştı. Kocakabukların kitinli kalıntıları, birer mağaraya benzeyen boş gözleriyle onları izliyordu. Uzun zaman önce ölmüş yaratıklardan kalmış zırhlardı.

Huio'nun kayığı, Lopen'inkinin yanında seyrediyordu, sonra körfezi geçerlerken onun filikasının tembel tempasına ayak uydurmak için yavaşladı. Lopen'in kuzeni mızrağını gergin bir şekilde tutarak çömelmişti.

"Buna inanabiliyor musun büyük kuzen?" dedi Lopen. "Daha önce hiç kimsenin gelmediği bir yere ayak basıyoruz."

"Burada bir şehir vardı Lopen," dedi Huio. "Çağ Krallıkları'ndan birinin başkentiydi."

"Yani tamam da," dedi Lopen. "Kimsenin ayak basmadığı bir yeri olmalı, değil mi?"

"Çağ Krallıkları'nın ne kadar uzun süre ayakta kaldığını ve tahmin edilen nüfuslarını göz önünde bulundurursak, ben olsam bu konuda bahse girmezdim," dedi Huio.

"Peki," dedi kahramanca ileriye işaret eden Lopen. Rua da onu taklit ediyordu. "Yüzyıllardır kimsenin ayak basmadığı bir yere ayak basmak için, ileri!"

"O diğer geminin mürettebatı hariç," dedi Huio. "Gemilerinde bulunmadıkları göz önüne alınırsa muhtemelen adaya çıkmışlardır. Ve onları öldürdüklerini varsaydığımız diğerleri. Bunlar hariç ilk biz olacağız."

Lopen iç çekti ve sıkıntıyla başını bir omzundan diğeri-

ne yuvarlayan, sonra da aşağı düşüren Rua'ya baktı. "Kuzen," dedi Lopen. "İnsanlar seni neden bu kadar sık duvara yapıştırıyor biliyor musun?"

"Harcanan Fırtınası ile Çivileme sürelerini ölçüp Parlayanların yemin seviyelerine göre göreceli gücünü kıyaslamak için. "

"Gıcık olduğun için."

"İ-h. Kendi eğlencemi kendim bulmaya karar verdim. Duvarda asılıyken hayata dair tamamen yeni bir bakış açın oluyor." Huio sırttı, sonra ikisi de aniden döndü. Okyanusun altındaki gölge yön değiştirmişti, daha derin sulara doğru gidiyordu. Görünüşe göre, onu iyice görmelerine fırsat verecek kadar yükselmek istememişti.

Lopen'in Çivilemesi, tam kayık taşlara dayanıp karaya oturduğu anda tükendi. Filika sarsılarak dururken, Lopen momentumu öne atılmak ve doğrudan kıyıya adım atmak için kullandı. İşte bu havalı olmuştu. Fark eden olup olmadığı görmek için etrafına bakındı. Ne yazık ki Şerit gemideydi ve denizcilerin bölgeyi keşfi bitene kadar orada kalacaktı.

Denizciler diğer büyük kayıklardan aşağı atladılar ve sonra onları kıyıya çekmek için suyun içinde yürümek zorunda kaldılar. Rua bunu üzüntüyle izledi.

"İstersen sen de gidip suyun içinde koşabilirsin naco," dedi Lopen.

Rua ona baktı, küçük şekli hâlâ Lopen'in omzunda oturuyordu, sonra başını yana eğdi.

"Tamam, peki," dedi Lopen. Rua'nın ne demek istediğini her zaman anlardı. Hep öyle olmuştu. "Sadece benim

zarif bir asalet ve kontrolle karaya çıkmam, bu elemanların dalgaların arasında koşarlarken havalı olmadıkları anlamına gelmez. Benim Lopen havam var, onların da denizci havası var.” Rua'nın burnuna hafifçe vurdu. “Sana havalılığın sanki Fırtınaişığı gibi sınırlı olduğunu söylerlerse inanma. Havalılık, dünyadaki en güzel kaynak, çünkü istediğimiz kadar çoğunu üretebiliriz ve herkes için yeteri kadar var, harbiden bak.”

Ellerini beline koydu ve sahili inceledi, sonra Rushu'nun teknesinden inmesine yardım etmek için koştu, çünkü ardent havası elindeki o kâğıtlarla ıslanmayı içermiyordu.

“Teşekkür ederim Parlayan Lopen,” dedi kadın defterini kolunun altına sıkıştırırken. Peşinden inen bir denizci, uzakalemini ve diğer eşyalarını taşıyordu. “Peki, burada ne görüyoruz?”

“Para var,” dedi Lopen, mızrağını elmas mücevherkallere doğru sallayarak. “Fırtına kapası yerde yatıyor.”

“Evet, ilginç,” dedi Rushu.

“Ölü... yer?” dedi Huio. “Ölüler yeri?” Doğru Alethçe kelimeleri ararken alçak sesle Herdazca küfretti.

“Ah!” dedi Rushu. “Eminim burası kocakabukların ölmeye geldikleri bir yerdir. Böyle bir şeyler okumuştum. Berrakhanım Shallan'a yazmam gerekecek; kocakabuk yaşam döngülerini inceliyor.”

Kstled, sırtı bir yelken direği kadar dik hâlde, omzunun üzerinde dikenli bir mızrak ve belinde bir kısa kılıçla yaklaştı. “Sanırım bunlar lanetlidir ve adamlarıma ganimet toplamayı yasaklamam gerekiyordur?” dedi yerdeki serveti işaret ederek.

"Saçmalama," dedi Rushu defterine bir şeyler yazarken. "Burayı yağmalamaya geldik Süvari Kstled. Adamlar haydi hop mu ne diyorlarsa deyip, başlasınlar. Bu hazineden bir yatak üzerinde uyumak istiyorum."

"Siz... ardent değil miydiniz?" diye sordu Kstled. "Ve o yüzden kişisel mal sahibi olmanız yasak değil mi?"

"Bu insanın büyük bir mücevher yığını üzerinde yatamayacağı anlamına gelmez," dedi Rushu. "Hikâyelerde bundan bahsederler. Ne kadar rahatsız olacağını hep merak etmişimdir."

Bakışlarını defterinden kaldırıp etrafından kocaman gözlerle kendisine bakanlara baktı. "Ne var? Ciddiyim. Hadi! Hepsini toplayın! Bu yerden numune toplamak için gönderildik ve bu mücevherler kesinlikle buna dâhil. Gerçi belki denizcilere buradan geleneksel yüzdeyle paylarını alacaklarını ve geri döndüğümüzde hepsinin zengin olacağını hatırlatmak gerekebilir; tabii bir şeyleri saklamaya ya da diğerlerinden çalmaya çalışmadıkları sürece."

"En iyi adamlarından birkaçını bana ver Kstled," dedi Lopen. "Berrakhanım Rysn izin verdiği zaman, onları keşif yapmak için ardentle birlikte iç bölgelere götüreceğim. Başka ne bulacağımıza bakalım."

Yani Yeminkapısı'nı bulabilecekler mi diye bakacaklardı. Ama bunu söylememesi gerekiyordu. Rushu kraliçenin bunun gizli tutulmasını emrettiğini söylemişti, gerçi görünüşe göre Rysn biliyordu.

Herkes burada, kim bilir nelerin kullanabileceği bir Yeminkapısı'nın varlığından oldukça endişeliydi. Urithiru ta-

rafını elbette kilitli tutabilirlerdi, bu yüzden acil bir tehlike sayılmazdı. Yine de...

Lopen, kapıyı bulurlarsa ne yapmaları gerektiğinden tam olarak emin değildi. Ne onun ne de Huio'nun yaşayan bir kılıcı yoktu. Kaladin'den Teft'i yanında göndermesini istemişti ama aldığı cevap onu şaşırtmıştı.

Bunu Navani'ye ben de söyledim, demişti Kaladin. O da eğer bu Yeminkapısı düşmanların elinde çıkarsa onlara bir anahtar göndermek istemediğini söyledi. Senin işin orada olup olmadığına bakmak, düşmanın varlığını belirlemek ve geri dönmek. Yeminkapısı'nın orada olup olmadığını kesin olarak öğrendikten sonra, bölgeyi ele geçirmenin zorluğuna değil de değmeyeceğine karar vereceğiz.

Kabukların nasıl durduğunu ve mücevherkalplerin nereye düştüğünün hızlı çizimlerini yapan Rushu'nun yanına doğru ilerledi Lopen. Bölge bomboş bir his veriyordu. Kuzenlerin olmadığı bir ev gibi sessizdi. Ama biraz yukarı uçtuktan sonra Huio'nun haklı olduğunu gördü; bir zamanlar merkezde küçük bir şehir vardı.

Sanki o kabuklar ve bu doğal olmayan sessizlik yeterli değilmiş gibi, Lopen'in burası ile ilgili ürkütücü olan başka bir şeyi daha fark etmesi biraz zaman aldı. Krem yoktu. Gittiği diğer her yerde, eski şeyleri üzerlerine yığılmış kremden tanıyabiliyordu. Zamanla, binalar manzaradaki tepelikler hâline gelirdi.

Burada öyle değildi. Sahildeki hiçbir şeyde, ne kabuklarda ne de o mücevherkalplerde tortu yoktu. Toz da yoktu. Burası, teftiş günündeki bir askerin ranzasından bile daha temizdi. Alçaldı ve küçük bir elmas mücevherkalp

aldı. Diğerleri gibi bu da parlamıyordu. Bunun ne anlama geldiğini daha önce fark etmesi gerekirdi.

Yücefırtına suları buraya düşmüyor, diye düşündü kararlık bulutları incelerken. *Belki de garip rüzgârlar yücefırtınaları uzaklaştırıyordur.*

Mücevherkalbi cebine koydu ve Rushu'ya doğru yürüdü, sonra canını sıkmak için, ki bu eğleneliydi, omzunun üzerinden çizdiği resimlere baktı. Ne kadar kısa sürede çizdiği düşünöldüğünde, resimler çok iyiydi.

"Bir keresinde iki saatten kısa sürede on iki chouta sarması yemiştım," dedi ona. "İşte bu da onun gibi."

Kadın ona şaşkın bir bakış attı. Belki de chouta sevmiyordu.

"Punio, yapamayacağım konusunda üç berrakçentiği-ne bahse girmişti," diye açıkladı. "Yani şövalyelik şerefim söz konusuydu."

Rushu ona acı çeker gibi bir bakış attı, kâğıtlarını yuvarlayıp etrafına küçük bir ip bağladı. Bir denizciye verdi. "Bunları Berrakhanım Rysn'e götür ve ona sahilin güvenli olduğunu söyle, şehre doğru ilerlemek istiyoruz."

Denizci hızla uzaklaştı ve birkaç kişiyle birlikte gemiye doğru kürek çekmeye başladı. Kısa süre sonra direğe yeşil bir flama çekildi, devam etmelerine izin verilmişti. Lopen de denizcileri topladı ve iç kesimlere ilerlemek üzere Rushu'ya katıldı.

Huio, denizcilerle sahilde kalmaya karar verdi ama onda bir uzakalem vardı. Yazmayı bilmiyordu elbette ama kullanmayı yine de severdi. Uzakalemi çalıştırdığında, çiftlenimli olanı yanıp sönerdi, bu yüzden bazı Alethi subay-

lan bunu, tıpkı bayraklar gibi mesajlara cevap vermek için kullanırdı.

Eh, Huio bunu daha da ileri götürüyordu. Deli chorlano. Aletin yanıp sönme sayısını değiştirerek farklı şeyler ifade edebileceğini düşünmüştü. Şimdi onu gördüğünü belli ettiğin zaman kullandığı bir şifresi vardı.. Bir yanıp sönme 'her şey yolunda' anlamına geliyordu. İki 'endişeliyim' üç ise 'hemen geri dön' demektir.

Biraz yazı yazmak gibiydi ama harfler yerine sayılar kullanılıyordu, o yüzden sorun yoktu. Kimse erkeklerin sayıları kullanmasını uygunsuz görmüyordu. Lopen de sayıları birçok şey için kullanırdı. Hatta birkaç sayı uydurmuştu bile. Ayrıca Dalinar bir kitap yazmıştı, bu da artık her şeyin farklı olduğu anlamına geliyordu.

Lopen, omzunda Rua ile gururlu bir şekilde ilerlerken bir gözü gökyüzündeki bulutlardaydı. Evet, belki daha önce burada insanlar yaşamış olabilirdi. Ama bu büyük olasılıkla çok uzun zaman önceydi. Yani...

"Sence," dedi Rushu'ya, "daha önce hiçbir Herdazlının ayak basmadığı bir yerde olduğumu söyleyebilir miyiz?"

"Şüphesiz," dedi kadın. "Aimia bir krallıkken Herdaz henüz yoktu. Sizininki nispeten yeni bir ülke. Sen ve diğerlerinin varmasından önce Herdaz uyruklu birinin ayak basmadığı pek çok yer olduğunu tahmin ediyorum; örneğin Urithiru'nun tamamı."

"Hah!" dedi mızrağını döndüren Lopen. "Aptal Huio. Hadi naco, gidip tarih yazalım."

Rysn, geminin kaptan ve mürettebattan küçük bir grup dışında kimsenin olmadığı sessiz güvertesinde tek başına oturuyordu. Bir denizci, kıyı ekibine tehlikeli bir şey yaklaşırsa haber vermeye hazır hâlde, gözcü yerinde nöbet tutmaktaydı.

Rysn, Rushu'nun gönderdiği eskizleri inceledi. Kabuk yığınları, ölü devasa kocakabukların kalıntıları ve büyüttükleri mücevherkalpler. Akıl almaz bir servetti.

Fazla mükemmeldi.

Rysn, kış güvertesine gelen ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. Şerit miydi?

"Artık güvenli olduğunu bildiğimize göre, filikayla karaya çıkacağını sanıyordum," dedi Rysn.

"Gitmem gerek," dedi Şerit. "Ama..." Geminin yanından aşağı baktı. "Hepsi aşağıda, suyun altındalar Rysn. Tüm şansspremleri."

"Eh, sen de gidip mücevherkalpleri toplamaya yardım edebilirsin," dedi Rysn. "Sahilde hazine yığınları var. Bu göreve gelen herkes evine zengin olarak dönecek."

Şerit kaşlarını çatı. "Evet, ama o yanlış hazine."

"Sen de mi fark ettin?" dedi Rysn.

"Neyi?"

"Bunun görüntüsünde bir sorun var," dedi Rysn çizimleri göstererek.

"Hayır," dedi Şerit. "Sadece... Ben başka hazineyi istiyordum. Alethiler gibi Parekılıcı ve Parezirhi." Şerit küpeşteye yaslandı ve sahile baktı. "Halkım gururludur Rysn. Ama zayıfız. Çok zayıf. Bireysel olarak değil de ülke olarak."

Pareler ele geçirmek için yıllar harcadık. Bu şey bize en cesur savaşçılarımızın pek çoğuna mal oldu. Ve şimdiye kadar bulabildiğimiz yegâne Pareler, onları kullanamaya-çağında ısrar eden babama ait." Başını salladı. "Alethilerin Pareleri var. Thaylenlerin Pareleri var. Vedenlerin Pareleri var. Ama Tepeler'de, bizim hiç yok."

"Parelere ihtiyacınız yok Şerit," dedi Rysn. "Dağlarda, herkesten uzakta yaşıyorsunuz. Size ulaşamazlar. Hem..."

"Hem zaten istemiyorlar mı?"

"Ee, evet," dedi Rysn. "Sen ya da halkınla ilgili bir konu değil. Hayatımı zorlu yerlere seyahat ederek ticaret yapmak üzerine kurdum ve babskım bile Boynuzyiyenlilerle ticaret yapmaya çalışmanın yedinci aptal olmaya benzediğini söylerdi. Eminim çok değerli şeylere sahipsinizdir ve çok iyi insanlar gibi görünüyorsunuz, ancak yolculuk o kadar çetin ki, ticaret yapmak neredeyse imkânsız."

Şerit alınmış gibi görünmüyordu. Sadece başını salladı. "Bu şey yıllardır böyle. Seyahate geçecek bir şey yoktu... kimsenin bildiği bir şey yoktu."

"Ne... ne demek istiyorsun?"

"Alethiler artık biliyor," dedi. "Ve dűşman her zaman biliyordu. Tepeler'de bir geçit var Rysn. Bir kapı. Tanrıların ve sprenlerin dűnyasına bir yol." Rysn'le gűz gűze geldi. "Yakında herkes űğrenecek. Ve űlkemizi ele geçirmek isteyecekler. Sprenlerin diyarına açılan bir geçit, Tepeler'e seyahat etmeye deėecek kadar kıymetli."

"Ben..." Rysn sessizleşti. Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Sprenler diyarına bir geçit mi? Shadymar'ı duymuştu, sűylentileri yayılmaya başlamıştı. Ama eėer Boynuzyiyenlilerin oraya gidecek bir yolları varsa...

"Alethiler ve geri kalanımızla műttefiksiniz," dedi Rysn. "Sizi koruyabiliriz."

"Pardon," dedi řerit. "Alethi arkadařlarım var. Alethi kraliçesi de deėerli birine benziyor. Ama gűclű űlkelerin zayıflardan aldıėını biliyorlar. Bunun herkesin iyiliėi için olduėunu sűyleyecekler. Bizi koruduklarını sűyleyecekler. Ama bizim olduėumuz yere gelecekler. řehirlerimizde yařayacaklar. Herkesin iyiliėi için." Kadın bařını salladı. "O yűzden bizim Parelerimiz ve birçok Paredarımız olmalı. Ve Parlayanlarımız; birçok Parlayan. Babam ikisi de olabilir. Ama geleneklerin halkımızdan daha űnemli olduėunu dűşűnűyor. Onun yerine bu řeyi ben yapacaėım. Hazineleeri ben bulacaėım. Gűclű olmak zorundayız. Çok gűclű."

Rysn anında kendini suçlu hissetti. řerit, hazine istediėini sűylediėinde... Rysn řerit'in daha basit, daha sıradan bir amacının olduėunu dűşűnműřtű.

İnsanlar zenginlikten ve aėűzlűlűėűn ne kadar korkunç bir řey olduėundan bahsederdi; bu elbette tehlikeli

olabilirdi, doğru. Ama hiçbir şeyi olmayan birinin konumunu yükseltmek için duyduğu arzu kolayca göz ardı edilmemeli ya da küçümsenmemeliydi. Çok daha fazlası vardı.

"Öyleyse neden şehrin merkezine giden gruba katılmıyorsun?" diye sordu Rysn. "Orada Pareler olabilir."

"Eğer varsa Parlayanlar alacaklar," dedi Şerit, "Benim farklı bir yöne gitmem gerek. Ve sprenler..." Başını salladı, sonra Rysn'e döndü. "Bu arada teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Kötü olduğumu düşünmediğin için," dedi Şerit. "O adam, Nikli, bunu denedi. Vedence kelime neydi? Beni başkalarına kötü göstermek?"

"Sana iftira attı."

"İftira. İstifa gibi mi?"

"Anlamı farklı."

"Ah. Neden, bu kadar çok ses varken, ovalılar kulağa aynı gelen ama farklı anlamlı kelimeler uyduruyor? Neyse. teşekkür ederim. Kötü olmadığımı inandığın için. Sanırım pek çok kişi benim gibi yabancılardan hoşlanmıyor. Hep kötü olduklarını düşünüyorlar. Ama sen, arkadaşına değil bana inandın."

"Çok bilge bir adam bana dünyayı farklı görmeyi öğretti," dedi Rysn. "Tanıştığın zaman ona teşekkür edebilirsin." Vstim'i düşünmek, kıyının resimlerinde canını sıkın şeyin ne olduğunu anlamasını sağlamıştı. Çok sayıdaki mücevherkalbin çizimini gösterdi.

"Bir zamanlar babskımla, beni eğiten adamla, ticaret yapmaya gitmiştik," dedi Rysn. "Görüştüğümüz kişi küreler ve mücevherleri etrafa rasgele, umursamazca b-

rakmıştı. Zenginliğin bir simgesi ydi. Babskım bu kişiye, iş yaptığımız diğerlerinden farklı davrandı. Daha sert, daha amansız. Ee, amansız... eh, sanırım bu da sert anlamına gelen başka bir kelime.”

şerit, çizimlerden birini aldı. “Bu şey aynısı mı?”

“Belki,” dedi Rysn. “Sonra, babskıma neden böyle davrandığını sordum. Bana, ‘insanlar parayı öylesine ortalıkta bırakmaz’ dedi. Bunu görmen için yaparlar. Ya aslında sahip olduklarından daha fazlasına sahipmiş gibi davranmak isterler ya da...”

“Ya da?” diye sordu şerit.

“Ya da tamamen buna odaklanmanı isterler,” dedi Rysn. “Ve bir tür daha büyük ödölü fark etmeni. Bana bir denizci çağırabilir misin? Rushu’ya bir mesaj göndermek istiyorum.”

Lopen, yanında Rua ile birlikte adayı incelemek için yükseldi. Bu mesafeden her şey küçük görünüyordu.

Şehir, yayılan taç yaprakları olan bir çiçeğe benzeyen tuhaf bir şekle sahipti. Adanın geri kalanı sıkıcıydı: Uzun, büyük bir sahilten ibaretti. Hiçbir şey hareket etmiyor, hiçbir şey şüpheli görünmüyordu; Lopen şüphe uyarıracak bir yerin tam da böyle görüneceğine karar verdi.

Rushu'nun şehrin kenar mahallelerindeki bazı binaların çizimini yaptığı grubun yanına indi. Bunlar kremle kaplıydı ve Lopen'in eski şeylerde alışık olduğu o tanıdık erimiş gibi görüntüye sahipti.

"Yukarıdan bakınca her yer kaya gibi görünüyor," dedi. "Sence neden sahilde krem yok da burada var?"

"Yücefırtınalar adaya ulaşımı engellediğinde bunların bir kısmı zaten kremle kaplıydı sanırım," dedi Rushu çizimine devam ederken. "Sahildeki kabuklar ve mücevherkalpler kesinlikle eski ama bu yıkıntılardan daha taze olmalılar."

İlk yaklaştığında duvar zannettiği şey aslında bir dizi binaydı. Belki de ev. Tek tiplerdi ve öbekleri yukarıdan gör-

düğü çiçek yapraklarının 'uçlarını' oluşturunuyordu.

Rushu çizimini bitirdi, sonra üzerinde bir çeşit harita bulunan başka bir sayfayı açtı.

"Hey!" dedi Lopen. "Bu tıpkı şehir gibi görünüyor!"

"Akinah'nın eski bir haritası," diye açıkladı Rushu. "Buranın aynı yer olduğunu kesin olarak kanıtlamak için kullanmayı umuyordum. Bunu benim için yapmışsın gibi görünüyor."

"Yardımcı olduğuma sevindim," dedi Lopen. Mızraklı sekiz denizciden oluşan gruplarıyla birlikte ilerlediler ve kremle kaplı binaları geçip şehrin merkezine girdiler.

Burada, çatıların hepsi çökmüş, geride sütunlarla birlikte bazı duvar kalıntıları bırakmıştı. Yıkıntılar, yere batıyor-muş gibi görünmeye yetecek kadar kremle kaplıydı ama eski hâllerini tamamen kaybetmiş de değillerdi. Bu durum, şehre neredeyse çürüyormuş gibi bir görüntü veriyor, Lopen'e Köprü Dört ile uçurumlarda buldukları enkazları hatırlatıyordu. Bunlar, bir zamanlar büyük olan bir şehrin kemikleri, kırık dalları ve kurumuş etleriydi.

"Düşündüğümden daha küçük," dedi etrafında dönen ve mızrağıyla şehrin diğer ucunu gösteren Lopen. "Yürüyerek tüm şehri Punio'nun dansa gitmeden önce saçını yapmasından daha kısa sürede geçebilirim."

"Eski şehirler hep böyleydi," dedi Rushu. "Rüzgârkıranlar ve su kemerleri inşa etmek eski insanlar için daha zordu ve şehirlere yiyecek sağlamak için gereken büyük ticaret ağları da yoktu. Bu yüzden her şey çok daha küçük ölçeklerde yapılırdı."

Lopen, harabeye dönen bu binaları birer kurukafa gibi

hayal ederek etrafında döndü. Pencereleer oyuklara dönüşmüş göz yuvalarıydı ve hepsinden de katılmış kremleer akıyordu. Rushu denizcileri binalardan bazılarını araştırmaları için gönderirken Lopen ürperdi. Burası neden onu bu kadar geriordu?

"Burada... işe yarar bir şey bulacağımızdan emin değilim Rushu," dedi etrafı tararken. "Burası yıkıntılardan çok taş yığını."

"Tamamen bozulmamış bir şekilde korunmuş olmaları müthiş derecede önemli Lopen," dedi Rushu. "Arkeologların ve tarihçilerin ilgisini çekecek. Hıyanet hakkında öğrendiklerimiz arttıkça, geçmişe dair anlayışımızın korkunç derecede eksik olduğunu fark ediyoruz."

"Öyledir herhalde," dedi Lopen, Rushu küçük haritasını kaldırırken. "Yeminkapısı'nın nerede olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Erişim kolaylığı için en uygun yer, şehrin merkezi olacaktır," dedi Rushu. "Ya öyle ya da azami ticaret kolaylığı için rıhtıma en yakın yer olmalı. Ne yazık ki Azimir, Kholinar ve Thaylen Şehri'ndeki üç kapıya bakılırsa, Yeminkapılan en uygun noktalara yerleştirilmiyor. Üç kapı da yönetici sınıfın kolayca erişebileceği yerlerde."

"Fırtına kapası açık gözleer," diye mırıldandı Lopen. "Hep biz sıradan insanlar için işleer zorlaştırıyorlar."

"Biz sıradan insanlar mı?" diye sordu Rushu. "Sen bir Parlayan Şövalyesin."

"En sıradan olanından."

"Bana her zaman ne kadar sıra dışı olduğunu söylesin Lopen."

"Sadece düşündüğün zaman bunun çelişkili olduğunu anlarsın."

"Ben... buna verecek bir cevap bulamıyorum."

"Gördün mü? Şimdiden anlıyorsun. O zaman bu şehirdeki zenginler nerededir?"

"Tahminimce şu ilerdeki daha büyük yumrulara. Yeminkapıları genellikle büyük platformlar üzerine kurulurlar ve o bölüm de diğeri yerlerden daha yüksek bir şekilde inşa edilmiş."

Kadının işaret ettiğı yıkıntılara doğru ilerlemeye başladılar. Bunu yaparlarken Lopen kendini mızrağını sıkıca tutar ve omzunun üzerinden geriye bakarken buldu. Ve fırtına kapası, gergin olan sadece kendisi değildi. Burada rahatsız edici bir şeyler vardı. O tepedeki bulutlarda, uzaktaki siste, sessizlikte.

Burası kesinlikle bir mezardı. Ama krallar falan için değil, bütün bir halk içindi. Burası bir zamanlar canlı bir başkent, bir ticaret merkeziydi.

Yalnızca harabe değildi. Yalnız harabelerdi bunlar; hava her zaman bulutluydu, hiç güneş görmüyorlardı ama yağmur veya fırtına da yoktu. Rysn'in hamalının onları uzak tutmak için bu kadar çabalamasının nedeni bu muydu? Şehrin uykusunu bozmalarını önlemek için miydi? Yoksa Lopen, Kaya'nın ateş başında ruhlara ve tanrılara hakkında anlattığı hikâyeleri çok fazla mı dinlemişti?

Biri köşeden döndüğünde neredeyse Saraylar'a kadar sıçradı. Lopen bağırdı ve Fırtınaşığı'nı çekti, sonra kendini aptal gibi hissetti. Denizcilerden biri olan Pluv'du.

"Ardent Rushu'ya mesaj var," dedi, "Rebskten."

Lopen harabeleri gözleriyle tekrar tararken Rushu notu aldı ve okudu. Lopen sekiz denizciyi gördü ve bir parçası denizcilerden birinin gizemli bir şekilde ortadan kaybolmamış olmasına şaşırdı. Ne olur ne olmaz diye gidip onlara birbirlerinden ayrılmamalarını söylemeliydi.

"İlginç," dedi notu cebine koyan Rushu.

"Ne diyor?"

"Bir uyarı," dedi Rushu. "Bu yerle ilgili her şeyin beklentilerle fazla uyumlu olduğunu, fazla mükemmel olduğunu düşünüyor. Sudaki dikitlerdeki gedik, tam önünde kıyıya çıkmak için mükemmel bir sahil, toplanmayı bekler gibi etrafa saçılmış mücevherler? Sanırım bu harabeler bile tam olarak benim hayal ettiğim gibi..."

"Peki bu ne demek?" diye sordu Lopen.

"Emin değilim. Bir ihtimal sahildeki o mücevherlerden herhangi birini almış olabilir misin?"

Lopen aldığı küçük mücevheri cebinde aradı. "Bir tane almıştım," dedi. "Üzerinde krem olmaması hakkında ne düşündüğünü soracaktım ama dikkatim dağıldı."

Mücevheri adamın elinden aldı, sonra bir kuyumcu bü-yütecı çıkarıp incelemeye başladı Rushu.

"Sen... cebinde onlardan biriyle mi geziyorsun?" diye sordu Lopen.

"Herkes gezmiyor mu?" dedi Rushu dikkatsizce. "Hmm. Uzmanı olmadığım için emin olamıyorum. Ama sanırım... Lopen, sanırım bu, sahte. Elmas değil, kuvars."

Lopen kaşlarını çatarak taşı geri aldı. Kuvars Fırtınası-ğı tutamazdı ve bir Ruhdökümcü tarafından yapılabilirdi. "Sen... hepsinin sahte olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Mümkün."

Lopen güçlü bir şekilde iç çekti. "Ve işte böylece muazzam servetim, bir adamın zamanının aşındıran kıyılarındaki güzelliği gibi buharlaşıyor. Tıpkı bir keresinde, neredeyse evcil bir uçurumşeytanım olacakken..."

"Evet, bunu anlatmıştın," dedi Rushu. "Altı kez."

"Yeni bir espri buldum ama," dedi Lopen. "Hikâyenin sonu için. 'İşte bu yüzden kolumu yemesine izin verdim' diyeceğim. Komik, değil mi? Yani komik olacak. Eninde sonunda." Sahte mücevheri havaya attı ve tekrar yakaladı. "Peki bunlar ne için yapılmış olabilir? Neden buranın bu kadar zengin görünmesini istemişler?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum," dedi Rushu.

"Belki gözümüzü boyamak içindir." dedi Lopen. "Belki de zenginliğin dikkatimizi dağıtacağını, şaşkına döneceğimizi ve kafamızın karışacağını düşündüler. Böyle inanılmaz manzaralara alışık olduğumu bilmiyorlardı, çünkü her sabah uyanır uyanmaz daha da etkileyici bir şeyle karşılaşırım."

"Öyle mi?"

"Aynaya baktığım zaman."

"Sonra neden hâlâ bekâr olduğunu merak ediyorsun."

"Yok, merak etmiyorum," dedi Lopen. "Herhangi bir kadının için elde tutulmamın son derece zor olduğunun tamamen farkındayım. Muhteşemliğim kafalarını karıştırıyor. Sıklıkla kaçarak uzaklaşmalarının tek açıklaması bu." Sırttı.

Ardent de şaşırtıcı bir şekilde sırtarak karşılık verdi. Genelde böyle şeyler söylediğinde insanlar ona bir şeyler fırlatırdı.

Rushu grubu bir Yeminkapısı platformuna biraz benzen, yükseltilmiş kısma kadar götürdü. Bir zamanlar saray olabilirmiş gibi görünen, yakınlardaki bir yapıyı işaret etti.

"Eğer bu Kholinar gibiyse," dedi, "o zaman..."

Döndüler ve yükseltilmiş platformun merkezine yakın, tek başına duran bir binaya doğru yürüdüler, hâlâ çatısı olan birkaç binadan biriydi. İçeride aradıklarını buldular. Gibi.

Buranın bir zamanlar bir Yeminkapısı odası olduğu beliydi. Yerde diğer şehirlerdekiyle aynı freskin kalıntıları vardı ancak mekanizma kırılmış ya da çürümüştü. Ne Parekilici sokacak bir yer, ne de döndürmenin bir yolu vardı. Bina hava şartları tarafından tahrip edilmişti. Geriye sadece toz ve paslanmış metal parçaları kalmıştı.

Lopen kaşlarını çatı, parçalardan bazılarını aldı ve başparmağıyla dokundu. Elleri belinde, alını düşünceyle kırışmış duran Rushu'ya baktı. Burada yanlış bir şey vardı. Sanki... yutmaya çalışırken boğazına takılmıştı. Yutamıyordu. Öksürerek çıkartmak zorundaydı.

"Burası da sahte, değil mi?"

"Neden öyle dedin?" diye sordu Rushu.

"Harap Ovalar'daki Yeminkapısı orada binlerce yıldır vardı ve onu bulduğumuzda hâlâ çalışıyordu. Burası daha iyi korunmuş. Ama Yeminkapısı mekanizması tamamen dağılmış."

"Katılıyorum," dedi Rushu. "Buna inanabilirdim ama şu mücevherler... Ve sonra bunu, Kholinar'daki gibi sarayın yanında bulmamız... Fazla belli."

"Peki öyleyse gerçeği nerede?" diye sordu Lopen.

“Git ve denizcileri bul,” dedi Rushu. “Bak bakalım bir merdiven bulabilecekler mi. Ya da bir gizli kapak. Ya da bu moloz yığını içinde bizi aşağı indirebilecek herhangi bir şey.”

Bu Lopen’e garip geldi. Bodrumlar suyla dolmaya meyilli olduğu için insanlar genellikle aşağılara bir şeyler inşa etmezdi. Yine de Rushu zeki bir tipti, bu yüzden mızrağını omuzladı ve istediğini yapmak için dışarı çıktı. Denizcileri topladı ve çiftler hâlinde merdiven aramaya başlamalarını söyledi.

Onlar ararken yanlışlık hissini üzerinden atamamıştı ve gözlerinin ucuyla bir şeyler görmeye devam ediyordu. Fırtına kapsın, burası onu gölgelerden bile korkar hâle getirmişti.

Ama Rushu haklıydı. Merkez meydanın etrafındaki, özellikle saraya hiç de yakın olmayan, en az dikkat çekici binalardan birinde, üzeri enkaz parçalarıyla örtülmüş bir merdiven boşluğu bulmaları çok uzun sürmedi.

“Muhtemelen bir fırtınamahzenidir,” dedi Rushu’yu takip eden ve ışık kaynağı olarak elinde bir mücevher tutan Lopen.

“Muhtemelen,” dedi kadın.

“Veya...” dedi Lopen dibe ulaştıklarında, “sadece bir çıkmaz da olabilir.” Gerçekten de merdiven boşluğu bir taş duvarla sona ermişti aniden.

Rushu kemerinden hareket ettirdikçe şingirdayan küçük bir kese çıkardı.

“Neden bir merdiven aramamızı istedin ki?” diye sordu Lopen.

"Antik şehirlerin zaman içinde zemine gömülmesi alışılmadık bir durum değildir," dedi. "Krem birikir. Modern şehirler krem tarafından yutulmamak için kazır ama birçok eski kasaba, antik kasabaların batık kalıntılarının üzerine inşa edilmiştir. Örneğin, maden kazarken arkeolojik bir alan keşfetmek alışılmadık bir durum değil."

"Tamam..." dedi Lopen. "O zaman..."

"Yani yukarıdaki şehrin sahte olduğuna inanmak için iki sağlam nedenim var," dedi. "Gerçek Akinah muhtemelen yıllar önce kremlere gömüldü." Uzattığı eli aniden güçlü bir ışıkla parladı. Ardent'in elinde gümüş zincirlerle bağlı mücevherler vardı.

"Fırtınalar adına," dedi Lopen. "Bir Ruhdökümcü mü?"

"Evet," dedi Rushu. "Bakalım, bunun nasıl kullanıldığını hatırlayabilecek miyim..."

"Biliyor musun?"

"Elbette," dedi kadın. "Ruhdöküm ardentleri bunları her zaman kullanır. İşlerinin ne kadar sıkıcı olduğunu keşfedene kadar onlara katılmak için epeyce hevesli olduğum bir dönem olmuştu. Her neyse, kulaklarını tika ve nefesini tut."

"Neden..."

Lopen'in sorusu merdiven boşluğunu dolduran duman ve sanki okyanusun derinliklerine dalmış gibi ani bir baskıyla çınlayan kulakları yüzünden yarıda kaldı. Bağırды, sonra öksürdü. Sonra biraz Fırtınasığı çekti.

Önündeki taş duvar kaybolmuştu. Yüzündeki isi bir bezle silen Rushu sırtıyordu.

"Sen delisin," dedi Lopen ona.

“Eh, Akinah’da bir Yeminkapısı varsa ona ulaşmak için taş kesmemiz gerekeceğini düşünmüştüm. Yer altında olabileceğini tahmin etmemiştim, Harap Ovalar’daki gibi üzerinin kaplanmış olmasını bekliyordum. Neyse, bunun için Nava-ni’den bana ya bir Parekılıcı ya da bir Ruhdökümcü vermesini istedim. Ne yazık ki, daha az heyecan verici seçeneği seçti. Haklı çıkmayı seviyorum ama. İçim bir hoş oluyor.”

Lopen, nereye kapı açtığını görmek için mücevherini kaldırarak yanına geldi. Oldukça geniş bir yer altı mağarasıydı burası. Bir... plato gibiydi.

“Fırtınalar adına,” dedi Lopen. “Yeminkapısı burada, aşağıda.”

“Saklamak için olağanüstü çaba sarf edilmiş olmalı,” dedi Rushu. “Bunu kim yaptıysa, kapıyı basitçe gömebilirdi ama çalışır hâlde bırakmak istemişler. Bu yüzden etrafına bir oda inşa etmiş, sonra yıllar içinde üzerine krem birikmesini beklemişler.”

“Ama neden?” diye sordu gözlerini kısarak odaya adını atan Lopen. Işığı, merkezdeki kontrol binasını belli belirsiz ortaya çıkarıyordu. Evet, bu gerçekten de bir Yeminkapısı’ydı. “Peki saklamak için o kadar zahmete girdikten sonra neden sahtesini inşa etmişler?”

“Belli ki,” dedi Rushu, “sahte olanı bulup, sonra da Yeminkapısı’nın yok olduğunu düşünerek adadan ayrılacağımızı umuyorlardı.”

Lopen olduğu yerde durdu. Kadının sözleri kafasında oturdu. Bu fikri anlıyordu ama tadı berbattı.

“Bu bir... yedek plandı,” diye fısıldadı. “Eğer biri adaya ulaşsa bile işe yarar hiçbir şey bulamayacaktı.”

"Ama onlardan daha iyi düşündük!" dedi Rushu. "Tam zamanında gönderdiği not için Berrakhanım Rysn'e teşekkür etmeyi hatırlamam gerek. Bu..."

Lopen, Huio'nun ona verdiği mücevheri ararken, "Rushu," diye araya girdi. Yanıp sönmüyordu. "Sen bir dâhisin."
"Orası belli."

"Ama aynı zamanda fırtına kapası bir aptalsın. Denizcileri topla, burada kal ve ölmemeye çalışın." Sonra Fırtınasığı çekerek basamakları hızla çıktı. Hemen havalandı, şehirden fırlayıp sahile doğru uçu.

Burayı her kim izliyorsa gelmelerini engellemek için çok uğraşmıştı. Ama bu plan işe yaramadığında, muhtemelen keşif ekibinin sahte mücevherkalpleri toplayıp gitmesine izin vereceklerdi. Adanın gerçek sırrını bulamadıkları sürece.

Ama Rushu'yla bunu az önce yapmışlardı. Bu durumda, Huio'nun mücevheri yanıp sönmese bile tüm grubun ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu. Bir an önce diğerlerine ulaşması gerekiyordu.

İçgüdülerine minnettar kaldı çünkü sahile vardığında Huio'nun bir canavar tarafından yenmekte olduğunu gördü. Ve bu bir kuzenin kaçırmaması gereken türden bir olaydı.

Rysn'in ilk ipucu garip bir ses olarak geldi. Hareket eden bir kabuğun çıkardığı sese benzer bir tıkırdama mıydı?

Onu kıyı ekibine götürecek kayığın dönmesini bekliyordu. Kocakabuk kalıntılarını incelemek, Chiri-Chiri'ye nasıl

yardım edebileceğine dair ipucu verecek bir şey bulup bulamayacağını görmek istemişti. Şimdi, kış güvertesindeki koltuğunda döndü ve garip sesin geldiği tarafa baktı. Chiri-Chiri geri mi dönmüştü?

Hayır. Duyduğu bu ses, tek bir yaratık tarafından çıkarılamayacak kadar yüksekti. Bu... aynı anda hareket eden yüzlerce ayağın sesiydi.

Suda gördüğü şey kendini yıldırım çarpmış gibi hissetmesine neden oldu. Yüzlerce kremcik okyanustan çıkmış, geminin yan tarafı boyunca tırmanıyordu, bir insan yumruğundan daha küçük kabuklulardı. Üstelik her biri üzerinde bir et parçası taşıyor gibiydi. Hatta sırtında göz olan bir tanesini bile görmüştü.

Bu şeyler bir insanı mı parçalamıştı? Bunlar leş yiyici miydi? Yoksa daha mı kötüsüydü?

Bir çığlık attı ama bir faydası olamayacak kadar geç kalmıştı; geminin güvertesinden bir bağırış yükseldi. Gözcülük yapan denizciler, *Wandersail*'i çevreleyen su kaynamaya başlayıp binlerce benzer kremcik ortaya çıkarken bağırıyordu. Kremcikler gemiye tırmanırken tıkırtılar, takırdamalar ve çıtırtılar duyuldu.

Rysn'in ayaklarının dibinde mor korkusprenleri toplandı. Daha önce, yürüyemediği için kendini hiç bu kadar kapa kısılmış hissetmemişti. Şerit, Boynuzyiyence bir şeyler mırıldandı ve geri çekildi. Öte yandan Rysn kaçmak için önce kendini çözmeliydi.

Çok yavaştı. Titreyen parmakları tokalarla mücadelede ederken işe yaramıyor gibiydi. Garip kremcikler küpeşte-den içeri aktı.

Sonunda kemerini çözmüştü ama artık yaratıklar etrafını tamamen sarmıştı. Kendini yere atıp sürünerek uzaklaşamazdı. Altlarında kalırdı. Bunun yerine kendini koltukta daha yukarı çekmeye çalıştı.

Ancak, kremcikler bacaklarından yukarı tırmanıp ona saldırmak yerine güvertede toplanmaya koyuldular. Sonra, acayip bir şekilde birleşmeye başladılar. Kremcikler, el ele tutuşup dizilen insanlar gibi sırtlarını dışa vererek kırmıldanan bacaklarını birbirlerine kenetlediler. Üzerlerindeki et ve deri parçaları bir yapbozun parçaları gibi birbirlerine uyuyordu.

İnsansı ayaklar oluştu, sonra bacaklar. Kremcikler tırmanarak, kıvranan bir yığın hâlinde bir araya gelerek bir gövde oluşturdu, sonunda cinsel organı olmayan çıplak bir adam bedeni ortaya çıktı. En son kafa oluştu, kremcikler 'kafatasının' içine sıkışırken gözler yerine oturdu. Derideki çizgileri dövmeler gizliyordu.

Bir an için görüntü mide bulandırıcıydı; şeklin karnı, içinde hareket eden yaratıklar yüzünden kırıdayıp duruyordu. Kollarında yumrular seğirdi. Bacakların derisi sanki kesilmiş gibi ayrıldı ve içindeki böceklerden oluşan kâbusu ortaya çıkardı. Sonra hepsi sıkışarak yerleşir gibi göründü ve bir insana benzedi. Neredeyse kusursuzdu ama karın ve uyluklardaki çizgiler, eller ve yüzdekilerden çok daha belirgindi.

"Merhaba Rysn," dedi Nikli. Gülümsedi ve yüzündeki yarıklar buruştu. Rysn bunların kırıksıklıklar olmadığını artık biliyordu. "Maalesef keşif ekibin fazla ısrarcı çıktı."

Fırtınalar adına. Nikli insan da, Yokelçi de değildi. Daha

kötüsüydü: Şerit'in hikâyelerindeki tanrılardan, Jasnah'nın hikâyelerindeki canavarlardan biriydi. Tek bir varlık gibi görünen ama yüzlerce küçük parçadan oluşan bir dehşet.

Şerit elini Rysn'in omzuna koyup kadının irkilmesine neden oldu, sonra da Nikli ile Rysn'in arasına geçmek için bir adım attı. Boynuzyiyenli kendi melodik dilinde konuştu ve yaratık şaşırtıcı bir şekilde aynı dilde karşılık verdi.

"Şerit?" diye fısıldadı titreyen Rysn. "Ne oluyor?"

"Bilmiyordum..." diye Vedence fısıldadı Şerit. "Uyuma-
yan Tanrılar insan şekline girebiliyormuş."

"Onlarla nasıl savaşabileceğimizi biliyor musun?"

"Sana söylemiştim, savaşamazsın," dedi Şerit. "Lu-
nu'anaki, düzenbaz tanrı, büyükannemin havuzun bekçisi olduğu zamanlarda onlar hakkında uyarmıştı."

"Bu gemide Görenlerden birinin olmasını beklemiyorduk," dedi Nikli Vedence. "Terbiye'nin Dikeyselliğini uzun süredir koruyorsunuz. Bu sefere katılman çok yazık. Senin halkından olanları mümkün olduğunca öldürmüyoruz, Hu-
alinam'lunanaki'akilu."

Diğer kremcik sürülerinden bazıları da güvertede benzer insanlara dönüştü, ancak birkaçı hâlâ dağılmış yığınlar hâlinde bekliyordu. Kaptan, kalan on kadar denizciyi bir araya toplamıştı ama garip yaratıklar hemen etraflarını sardı. Fırtınalar adına. Adamlar mızraklarını kapmıştı ama böylesi bir şeyle nasıl savaşılabilirdi ki? Bir denizci, mızrağını yaklaşan bir yaratığa sapladı ve mızrak bedeninin içinden geçip çıktıktan sonra açılan boşluktan mızrak boyunca kremcikler tırmanmaya başladı.

"Durun," dedi konuşmayı sonunda başaran Rysn. "Nik-

li, gelin bir anlaşma yapalım. Lütfen, ne istediğinizi söyle.”

“Anlaşmak için tüm fırsatlar geride kaldı,” dedi Nikli başını çevirerek alçak sesle, utanca çok benzeyen bir hareketle başka yöne bakarak. “Uyarılarımı dinlemedin ve adadaki arkadaşların da önlerine attığımız yemi yutmadı. Güvenli bir şekilde kaçmak için son şansınızdı ve size bu şans vermem için bile bazılarımız uzun süre tartıştı.

Ama dediğim gibi ısrarcısınız. Bazılarımız durumun bu noktaya geleceğini biliyordu. Benden daha az idealist olanlar. Bunun senin için bir anlamı olacak mı bilmiyorum ama Rysn, üzgünüm. Birlikte geçirdiğimiz zamandan gerçekten keyif aldım. Ama kozmer tehlikede. Ne kadar üzücü de olsa, şimdi gerçekleşecek birkaç ölüm felaketi engelleyecek.”

Şerit, Nikli'ye Boynuzuzyence bir şeyler bağırdı. Nikli öfkeli gibi bir sesle karşılık verdi, sonra güvertedeki diğerlerine seslenmek için döndü.

“Bu dikkat dağıtmak içindi,” diye fısıldadı Şerit Rysn'e dönerek. “Hazır ol. Nefesini tut.”

“Nefe...”

Rysn, Şerit onu belinden kavradığında ciyaktı. Uzun boylu kadın, Rysn'i kaldırıp omzuna attı, sandalyeye sıçradı, sonra Rysn ile birlikte geminin yanından karanlık sulara atladı.

Rysn, bir an için Reshi Adaları'na geri dönmüştü.
 Düşüyordu.
 Düşüyordu.

Suya çarptı.

Böyle inanılmaz bir yükseklikten düştükten sonra bir an için yine aynı derinliklerin içindeydi. Uyuşmuştu. Işığın çekilmesini izliyordu. Hareket edemiyordu. Kendini kurtaramıyordu.

Sonra iki an birbirinden ayrıldı. Reshi Adaları'nda değil Akinah yakınlarındaki soğuk okyanustaydı. Soğuğun yattığı şok nefes almak ya da çığlık atmak istemesine neden oluyordu. Neyse ki büyük ölçüde bacaklarını kullanarak yüzen Şerit onları daha derinlere götürürken ağzını kapalı tuttu.

Daha derine.

Daha derine.

Rysn'in arkasından baloncuklar gibi korkusprenleri geliyordu. Şerit, beklenmedik derecede güçlü bir yüzücüydü. Ama bu şekilde taşınmak ve karanlığa doğru çekilmek

Rysn'in paniğe kapılmasına yol açtı. Sadece neredeyse ölmesinin hatırasını değil, arkasından gelen korkunç haftaların çaresizliğini de geri getirmişti.

Yataktan kalkmak, tuvalete gitmek, hatta kendine yiyecek bir şeyler almak gibi daha önce sıradan olan eylemler birdenbire neredeyse imkânsız hâle gelmişti. Bunun sonucunda ortaya çıkan korku, hayal kırıklığı ve çaresizlik, Rysn'i neredeyse yok etmişti. Günlerini yataktan çıkmadan, böyle bir yük hâline gelmektense ölmesinin daha iyi olacağını hissederek geçirmişti.

Bu duyguların üstesinden gelmişti. Çabalayarak, ebeveynleri ile Vstim'in yardımıyla, hâlâ yapabileceği çok şey olduğunu fark etmişti. Yaşamını daha iyi bir hâle getirebilirdi. Bir yük değildi. Bir insandı.

Ancak okyanus onu tekrar yuttuğunda, eski korkularının hâlâ canlı olduğunu, içinde gizlendiklerini fark etti. Sefil bir çaresizlik hissi. Tamamen başkalarının insafına kalmış olmanın dehşeti.

Sonra sprenleri gördü.

Korkusprenleri değil şanssprenleriydi bunlar; gūdūk, dalgalanan gövdeleri olan ok başları gibiydiler. Suyu yarararak, yanlarından geçip ilerlediler. Düzinelerce. Yüzlerce. Yukarıdaki bulutlu gökyüzünden gelen ışık kayboldu ve Rysn'in kulakları o kadar acıdı ki, burnunu tıkayıp üfleyerek basıncı dengelemek zorunda kaldı.

Ama o sprenler parlıyor, yolu aydınlatıyor ve onları ileriye doğru yönlendiriyordu.

Sizi tanıyorum sprenler, diye düşündü. Paniklemeliydi, boğulmaktan korkmalıydı. Bunun yerine sprenleri izledi. O

kadar yüksekten düştüğümde nasıl ölmedim? Herkes buna mucize demişti...

Şerit'in kollarında kımıldandı. Spremler ikiliyi önlerindeki bazı kayalardan gelen parıldayan bir ışığa doğru yönlendiriyordu. Küçük bir tünel miydi?

Rysn sonunda ciğerlerinin yanmaya başladığını fark etti. Şerit'in elinden kurtulup döndü ve kayalara tutunarak kendini çekti. Şerit arkadan geliyordu ve spremler onları karanlık derinliklere doğru yönlendirmeye devam ederek nihayet...

Rysn kendini yukarı çekerek havaya ulaştı. Hemen sonra Şerit belirdi.

Karanlıkta titreyen Rysn, derin nefesler aldı. Işığa ne olmuştu? Ya spremlere? Her yer aniden kapkaranlık olmuştu, nefes sesleri yakındaki duvarlarda yankılanıyordu. Adanın altında bir mağaraya girmiş gibiydiler.

Rysn suyun kenardaki taşları kavradı ve küreler için soetek cebindeki kesesine uzanırken sağ eliyle tutundu. Keseyi kurcaladı ve ince eminel eldiveniyle tuttuğu parlak bir elmas marka çıkardı.

Işık, kızıl saçları tenine yapışmış, yakındaki kayalara tutunan Şerit'i ortaya çıkardı. Gerçekten de bir mağaradaydılar; daha doğrusu, sonu küçük bir havuzla biten bir tünelde.

Şerit kayalara tırmandı ve sonra da çıkması için Rysn'e yardım etti. Bir süre öksürerek ve derin derin nefesler alarak kayaların üzerinde oturdular.

"Buradalar mı?" diye sordu Rysn sonunda. "Şansspremleri?"

"Apaliki'tokoe'a," dedi yukarıyı işaret eden Şerit ama Ryan hiçbir şey göremedi. "Sana göründüler mi?"

"Evet," diye fısıldadı Rysn. "Suyun altında."

"Bize yol gösterdiler, yüzerken bizi hızlandırdılar..." dedi Şerit. "Babam her zaman spronların lütuflarına sahipti. Tepeler'de Saatler Yayı'nı çözerken koluna güç verirdi ama ben hiç böyle kutsanmamıştım." Parmağı tünel boyunca devam eden bir yolu gösterdi. "Bu yöne gidiyorlar."

"Gemiye gelen yaratıklar," dedi Rysn. "Nikli... her neyse. Yuzebiliyorlar. Burada güvende olduğumuzu sanmıyorum."

"Belki bir çıkış yolu vardır," dedi Şerit. "Bakayım mı?"

Rysn, fazla umutlu olmasa da başını sallayıp onayladı. Babskiyla yaptığı seyahatlerde, ona yerel halk hakkında bir kitap okuttuğu Safgöl'ü ziyaret etmişlerdi. Kitapta, fırtınalar esnasında bütün gölün nasıl çekildiğini anlatan bir bölüm vardı ve Rysn pek anlamasa da, bu kadar derinde olan bir boşlukta yukarıya açılan başka bir çıkış yolu olmadıkça hava olamayacağından oldukça emindi.

Bu da köşeye sıkıştıkları anlamına geliyordu. Rysn sırtını bir taş a dayadı, bacakları önünde uzanıyordu. Şerit, üzerinden sular damlayarak hızlı adımlarla uzaklaştı, etrafı aydınlatmak için elinde bir küre tutuyordu. Rysn ceplerini karıştırdı. Yanında işine yarayabilecek bir şey var mıydı? Birkaç küre daha ve yakut fabrial.

Bir an için onların uzakalemlerden olduğunu düşündü. Ama hayır, bunlar sandalyesindeki yakutlardı, metal muhafazalara oturtularak yerine yerleşmeleri için kayışlarla sabitlenmişlerdi. Geminin direğine takılı duran çıpa üzerindeki bir diziyile çiftlenimlilerdi.

Kısa bir süre önce nasıl da iyimser olduğunu düşünmek bir garip geliyordu şimdi. Tüm mürettebatını bir felakete sürüklemekten önce. Belki Parlayanlar Lopen ve Huio onları kurtarabilirdi?

Ve yine bu kadar çaresiz misin, diye düşündü. Öylece oturup başka birinin gelmesini ve seninle ilgilenmesini mi bekliyorsun?

Vstim onu ekibin başına bir sebeple getirmişti. Ona güveniyordu. Kendine aynı güveni duyamaz mıydı?

"Rysn!" diye seslendi sesi tünelde yankılanan Şerit. Boynuzziyenli kadın kısa bir süre sonra nefes nefese ve gözleri koca koca açılmış hâlde belirdi. Küreyi tutan elini sallarken bedeni duvarlarda çılgın gölgeler oluştuyordu. "Bunu görmen gerek!"

"Neyi?" diye sordu Rysn.

"*Hazine,*" dedi Şerit. "Zırh, Rysn. *Parezırhı.* Tanrılar dualarımı duydu ve beni ona getirdiler!" Rysn'i tekrar omzuna atmak için eğildi.

"Bekle," dedi Rysn. "Bunları deneyelim." Bir yakutu tuttu ve mahfazanın bir parçasını çevirerek çalıştırdı. Taş havada asılı kaldı.

Şerit koşup gitti, kısa süre sonra elinde küçük bir sıra ve antika bir mızrakla geri döndü. Bu oldukça iyi iş görüyordu. Şerit, üzerindeki deri kayışları kullanarak fabrialları küçük sıranın ayaklarına bağladı. Şerit sırayı kaldırıp Rysn fabrialları çalıştırınca sıra havada asılı kaldı. Yukarıdaki geminin hareketleri sebebiyle sıra biraz sallanıyordu ama okyanusun durgunluğu sayesinde bu sallantı büyük değildi.

Kısa bir süre sonra Rysn Şerit'in yanında uçuyor ve üze-

rinde oturduğu sırayı mızrakla kontrol ediyordu. İlk geldikleri kısım işlenmemiş taşlardan meydana geliyor olmasına rağmen tünelin bir sonraki bölümü oyularak bir koridora dönüştürülmüştü. Duvarlarında garip freskler buldular. Ellerini öne uzatmış insanlar, kapı gibi görünen bir şeylerden düşüyor ve... işığa mı çıkıyorlardı?

Resimlerden çok uzaklaşmadan küçük bir odaya girdiler. Oda ancak bir buçuk metre kareydi ve Rysn'in gözleri hemen karşı duvarı kaplayan inanılmaz freske odaklandı. Parçalara ayrılan bir güneş resmedilmişti.

Şerit ona, küçük odanın bir köşesine özenle istiflenmiş Parezırhı ile bazı işlemeli silahlar ve giysileri gösterdi. Bunların hiçbirisi Paresilahları gibi görünmüyordu ama... duvar kenarında küçük kutular içine koyulmuş *Ruhdökümcüler* vardı. Dört tanesi Rysn'in oturduğu sıranın bir eşinin üzerindeydi ve diğer dördü de yerdeydi, muhtemelen onları yere Şerit koymuştu.

Odanın sol tarafındaki metal bir kapı hafifçe aralıktı. Rysn mızrakla iterek yaklaştı ve aradan baktığında tonozlu bir tavanı ile kaliteli işlemeli taş duvarları olan daha büyük bir koridor gördü. İleride bir yerlerde ışık parlıyor ve derin siyah göz yuvaları olan büyük, kabuktan kafataslarını aydınlatıyordu.

Rysn, keşfe devam etmek istese de küçük müthiş freskle ilgili bir şey onu geri çekiyordu. Şerit Parezırhı çalışıyor mu diye bakarken (mevcut durumlarına bakıldığında hiç fena fikir değildi) Rysn de freske doğru gitti. Şerit mücevherlerini istedi, Rysn dalgınca küre kesesini uzattı.

O fresk... yuvarlak ve kendi ışığıyla parlıyor gibiydi, al-

tın varaklar kakılmıştı. Bazı kısımlarındaki yazılar Rysn'e yabancıydı; seyahatlerinin hiçbirinde benzer metinlerle karşılaşmamıştı. Şafakdili bile değildi.

Büyük ölçüde simetrik parçalara bölünmüş hâlde patlayan güneşin etrafında dönen tuhaf harfler bizzat birer sanat eseriydiler. Dört parça vardı ve her biri ayrıca dört küçük parçaya ayrılmıştı.

Mızrağı parmaklarının arasından kaydı ve bir takırtıyla yere düştü. O güneşin sıcaklığını hissedebildiğine yemin edebilirdi. Güneş onu yakıyor, üzerini kaplıyordu. Rysn onun korkunç bir tür işkence aletine bağlanmış bir insan gibi parçalara ayrılmakta olduğunu biliyordu ama yine de kızgın değildi.

Resimden bir şeylerin yayıldığını hissetti. Kabullenme? Güven? Anlayış?

İşte gerçek hazine bu, diye düşündü neden olduğunu bilmesine bile. Bu kelimeler. Duvarda yanıyorlar.

Bunu kim yapmıştı? Böylesi bir ihtişamı daha önce hiç görmemişti. Gözleriyle kırılan gün ışığının parçalarını takip etti. İç kısımda altın varaklar vardı. Derinlik kazandırmak ve sınırları çizmek için dış çizgilerde kırmızı kaplamalar kullanılmıştı. Parçaları zihninde defalarca saydı, sayı için bir hürmet hissediyordu. Güneş onu yakalamıştı.

Buraya Kadim Günahların Koruyucularından biri tarafından getirildin, diye düşündü kendi kendine.

Elbette öyle olmuştu. Bu mantıklıydı.

Dur. Öyle miydi?

Evet, diye düşündü. Öyle. Onlardan sadece birkaçı kaldı. O yüzden görevi Uykusuzlar devraldı.

Doğal olarak. Adadaki tüm o saçmalıklar dikkat dağıtmak içindi. Kimsenin bunu aramaması için.

Rysn gözlerini freskten ayırarak kendini toparladı. Bunlar, zihnine giren başka birinin düşünceleri gibi gelmişti. Ona ne oluyordu? Mızrağı neden düşürmüştü? Kendi başına hareket edebilmek için onca çaba sarf ettikten sonra öylece bırakmış mıydı?

Aşağı uzandı ama yerden fazla yüksekteydi. Öne eğilince zihninde bir baskı hissetti. Fresk. Onu çağırıyordu.

Şerit alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Rysn o tarafa baktığında Boynuziyenli kadının Parezirhi'nin çizmeleri ni ayağına geçirdiğini ve şimdi de kürelerini göğüs zırhına takmak için zorladığını gördü.

"Sanırım açık mücevherler gerek Şerit," dedi. "Cam içinde olmayanlar."

"Onlardan yeteri kadar yok," dedi Şerit.

"Bunları kullanabiliriz," dedi Rysn, bankın altındaki taşları göstererek.

Şerit duraksadı.

"Sorun değil," dedi Rysn. "Eğer Zırhı çalıştırabilirsen bizi savunabilirsin."

Şerit başını salladı ve Rysn'i indirmek üzere hareketlendi. Rysn bir pişmanlık hissetti. Özgürlük hissini ne zaman tatsa, bir şey onu elinden alıveriyordu.

Şerit, Rysn'i soğuk taşların üzerine oturttu, ardından dört yakutu yuvalarından çıkardı. Mücevherleri baldır zırhına taktı, sonra bacaklarına giydi. Zırh hemen sıkılaştı ve yerine oturdu.

Göğüs zırhına baktı. "Daha fazlasına ihtiyacımız var."

Rysn odanın diğer tarafındaki aralık kapıyı işaret etti. "O taraftaki büyük tünelde ışık gördüm. Belki de mücevherlerdir."

Şerit hızla kapıyı açtı ve devasa kabuk kafataslarının ötesindeki ışığa baktı. "Sprenler var," dedi, sonra da metal çizmeleri yerde tangırdarak o tarafa yürümeye koyuldu. Son derece ağır görünmesine rağmen göğüs zırhını yanında taşıyordu.

Rysn, giderek daha da ısınan duvara bakmamaya çalışarak döndü. Ne yazık ki, çok geçmeden havuz tarafından gelen su seslerini duydu. Düşmanlar onları bulmuştu.

Kadim Günahların Koruyucuları diye düşündü. Ne demekti bu? Neden bu fikir zihninde tekrar tekrar dönüp duruyordu?

Freskin üzerine geldiğini hissetti. Tepesinde yükseliyordu. Yavaşça döndü ve patlayan güneşe baktı.

Kabul et.

Bil.

DEĞİŞ.

Durdu, bekledi. Onu...

"Evet," diye fısıldadı Rysn.

Bir şeyler zihnine dolmuştu. Resimden gözlerine aktı, kafatasını kavurdu. Onu yakaladı, kavradı, onunla birleşti. Işık Rysn'i tamamen kapladı.

Bir an sonra kendini nefes nefese yerde yatarken buldu Rysn. Gözlerini kırıştırdı, sonra da eliyle gözlerini yokladı. Akan yaşlara rağmen teni yanmıyordu, kör de olmamıştı. Freske baktı ve değişmediğini fark etti. Sadece... artık ondan yayılan sıcaklığı hissetmiyordu. Sadece bir resimdi.

Güzeldi evet ama artık...

Artık ne? Ne değişmişti?

Tıkırtı sesleri. Taş zeminden gelen yüzlerce küçük ayak sesi. Döndü ve daha önce hareket etmek için kullandığı mızrağı aldı ama bir asker değildi.

Peki neydi? İşe yaramaz mıydı?

Hayır, dedi kendi kendine. Bir daha o acıma çukuruna düşmeyecekti. İşe yaramaz değilim.

Vstim'in güvenini hak ettiğini kanıtlamanın vakti gelmişti.

Lopen, dev deniz canavarına doğru uçu. Yüz yerine tehlikeli bir gagası olan devasa bir kurtçuğa benziyordu biraz. Vücudu boyunca uzanan cılız kolları vardı ve doğrularak neredeyse dikey durmuştu. Sivri kollarını birer mızrak gibi kullanarak altındaki denizcileri şişlemeye çalışıyordu.

Huio yaratığın ağzının içine girmişti, yaratığın çenesini bir mızrakla açık tutuyor ve ezilmemek için direniyordu. Lopen hızla yükselip Huio'yu kolundan yakaladı ve çekip kurtarmayı başardı. Hemen arkalarından çenesini kapattı yaratık ve mızrak korkunç bir çatırtıyla kırıldı.

Denizciler kıyıdaki kafataslarının içine girmişlerdi ve onları birer siper olarak kullanıyorlardı. Mızraklarını tutarak canavarın önünde sinmişlerdi. Bir bina kadar büyüktü, ok başlı şanssprenleri etrafında yığılmıştı. Lopen Huio'yu da tutarak havada durdu. Kuzenler göz göze geldi.

Sonra Huio İnledi. "Bunun hikâyesi hiç bitmeyecek, değil mi?"

"Ha!" dedi Lopen. "Seni az daha yiyordu! Solucan mev-

siminde üzerine basacağın türden bir şeye benzeyen dev bir canavar tarafından yutulacaktın!"

"Dövüşe odaklanabilir miyiz?"

"Hey, Huio'yu yenilmekten kurtardığım zamanı biliyor musun? Ah evet. Az daha yem oluyordu. Hoşlandığı kadınlardan bile daha çirkin bir canavara. Ve ben yarattığın ağzının içine uçup onu kurtardım. Dilinden aldım onu. Sonra böyle kahramanca bir iş yapmama rağmen son derece mütevazı davrandım."

"Son kısmı at," dedi Huio. "Yalan söylediğini kolayca anlamalarına sebep olacak." Derin bir nefes aldı ve Lopen'in kürelerinden Fırtınasığrı çekti. "Dikkat et. Burada Fırtınasığrı'nı emen kremcikler var."

"Patron hanımınki gibi mi?"

"Hayır, daha küçükler," dedi kendini havada sabitlemek için Çivileyen Huio. "Ayrıca farklı bir tür. İyi göremedim ama sanırım küçük bir sürü hâlinde uçuyorlar."

Huio bir dalış yaptı ve yerden yeni bir mızrak kapdı. Lopen de mızrağını kaldırırken canavarı taklit etmek için şeklini değiştiren Rua'ya baktı. Rua hırlayarak hoplayıp zıpladı. Sonra canavar onlara döndü ve mızrağa benzeyen bir kolunu savurdu. Eğilen Lopen, rüzgârını hissetmişti.

"Biliyor musun?" dedi Lopen, Rua'ya. "Şimdi bir Parekılıcı olmak istediğine karar vermek için mükemmel bir zaman."

Rua bir kabuklu parmağını ona doğru salladı. 'Bunu hak etmen gerektiğini biliyorsun' diyen sinirli bir hareketti.

"Nefret ettiklerimi bile koruyacağım," dedi Lopen. "Gördün mü? Bunu söyleyebiliyorum." Bir saldırıdan daha kaçtı. "Kolay."

Rua-canavar başka bir uzvunu salladı.

"Ama *ben kimseden* nefret etmem ki!" diye söylendi Lopen. "Kimse de benden nefret etmez. Ben, Bizim Lopen'im. Nasıl nefret edebilirler ki? Bu kurallar var ya, adil değiller!"

Rua-canavar omuz silkti.

"Eskiden bu konuda benim tarafımdaydın naco," diye homurdandı Lopen. "Bu, Phendorana'nın suçu değil mi? Onun nutuklarını dinlememeliydin."

Muhtemelen böyle bir konuşmanın zamanı değildi. Yenmeleri gereken bir canavar vardı. Lopen, elinde mızrağıyla denizcilerin peşinden gitmeye çalışan canavarın dik-katini dağıtmak üzere dalışa geçti.

Rysn özenle hazırlandı. Daha önce oturduğu sırayı çekti ve önüne koydu. Bir Thaylen tüccarının pazarlık masası olmak için biraz yüksek ve inceydi ama yeteri kadar yakındı.

Eğer geleneksel şekilde pazarlık yapmak istiyorsan, yerdeki minderlerde karşılıklı otururdun. Bacaklarını toplamayı başardı, dik durmak için arkasını freske yaslayarak iyice toparlandı.

Resmî pazarlık duruşuyla avuç içlerini masaya koydu ve derslerini hatırlamaya çalıştı.

Yaratıklar duvarlar ve tavan boyunca geldi. Aynı mide bulandırıcı şekilde birleştiler: Bir insanı taklit eden kremcik yığınları toplandı ama 'derinin' altında rahatsız edici bir şekilde, hareket eden yumrular vardı.

Kısa süre sonra Nikli karşısındaydı.

Rysn, korkusprenlerini görmezden gelerek titremesine elinden geldiğince engel oldu ve ardından avuç içlerini yukarı çevirdi. "Bu iki Thaylen tüccar arasında bir pazarlık başlatılması davetinin geleneksel işaretidir," dedi. "Bir insanı taklit ederek geçirdiğin süre boyunca kültürümüzün ne kadarını öğrendiğinden emin değilim."

"Yeterince öğrendim", dedi Nikli bir adım ilerleyerek. Diğer iki beden arkada kaldı. Biri bir erkeği, diğeri bir kadını taklit ediyor gibiydi ama bunu kesin bir şekilde söylemek zordu. Nikli, zırh yığınındaki birkaç mızrağın üzerine örtülmüş olan cübbeyi aldı ve üzerine geçirdi. "Halkım arasında gencim ama oldukça uzun bir süre yaşadım. Uzunkaş ile yelken açmışım. Bütün böbürlenmelerine rağmen ondan hoşlanırdım."

Fırtınalar adına. Uzunkaş dört yüz yıl önce ölmüştü. Rysn kendini hazırladı. *Ah, fırtınalar adına.* Boyunu çok aşan sularda yüzüyordu. Ve zihninin arka tarafında hâlâ o tuhaf sıcaklık vardı. Basınç. Emir.

Masanın karşı tarafına işaret etti. "Otur. Pazarlık yapalım."

"Pazarlık yapılacak bir şey yok Rysn," dedi Nikli. "Üzgünüm. Ama tüm kozmere karşı bir görevim var."

"Herkes bir şey ister," dedi yanaklarına ter akan Rysn. "Herkesin ihtiyaçları vardır. Benim işim insanları ihtiyaçlarıyla buluşturmak."

"Peki sence neye ihtiyacım var?" diye sordu Nikli.

Rysn yaratığın gözlerinin içine baktı. "Sırlarınızı saklayacak birine tabii ki."

"Hey Huio," diye bağırdı Lopen. "Canavarı hoşlandığın kadınlara benzetirken hata yaptım. Aslında sabahları, daha ornachalanı yemeden önceki hâline benziyor!"

Lopen'in yanına saplanan mızrak gibi bacağın yere çarpmasıyla kaya parçaları havaya savruldu.

"Bak aynı sen!" dedi Lopen kendini geriye doğru Çivilerken. Yaratığın dikkatini büyük oranda üzerinde tutuyordu. Denizcilere değil, kendisine ve Huio'ya odaklanmasını istiyordu. Bu çaba sayesinde, şimdiye dek yalnızca bir denizci ciddi şekilde yaralanmış gibi görünüyordu. Fimkn adamın yaralarını sarmaya çalışırken, diğerleri kayıklardan bir mızrak yığını daha kapmıştı. Adamlar silahlarda usta olduklarını gösteriyor ve mızrakları yaratığın gözlerini hedefleyerek fırlatıyorlardı. Bir tanesi çok yakına isabet etti ama sağ gözün yanındaki kabuktan sekti.

Kabukla kaplı, pembe beyaz dev bir ölüm tüpüne benzeyen yaratık kükreyip doğruldu. Bir düzine kol, yaratığa oranla cılız görünse de aslında birer ağaç gövdesi kadar kalındı.

Kollar Lopen'e saplanmakla vurmaya çalışmak arasındaydı gidip geliyordu.

Lopen alnını sildi, sonra denizcilere daha da geri çekilmelerini emretti. Ne yazık ki, yaratık suda yaşıyormuş gibi görünse de, karada da tehlikeli olabilecek kadar hareketliydi. Yerde kayan bir sümüklüböcek gibi ilerlemek için bacıklarını kullanıyordu.

Canavar yeniden denizcilere döndüğünde Lopen Rua ile birlikte dikkatini çekmek için yaratığa doğru uçtu. Mızrağını yaratığın kafasına, boynunun yan tarafına saplamayı denedi ama silah yine sekti. Canavar bir kurtçuk gibi boğumluydu ama çok daha dayanıklıydı.

Hay Cehennem! Lopen kendini çiviledi ve sallanan kolların arasında savruldu. Ha! En azından bir kurtçuk gibi yavaş hareket ediyordu. Bu şey ancak...

BAM.

Lopen kendini bir kayanın üzerinde baş aşağı yatarken buldu, Fırtınasıyla geri iyileşirken kaburgaları âdeta çıgılık atıyordu.

"Parlayan Lopen!" diye seslenen, yanında diz çöken Kstled'di. "İyi misiniz?"

"Hapşırınca fırlayan sümük gibi hissediyorum," dedi Lopen inleyerek. Kendini kayadan kurtardı ve Kstled'in yanına düştü. "Mızrağım bu şeyin kabuğunu aşamıyor."

"Bize bir Parekılıcı gerek!" dedi Kstled. "Sizin yok mu?"

"Maalesef hayır," dedi Lopen. "Politik sebeplerle." Yakınlarda, Huio yaratığın dikkatini üzerinde tutuyordu ama Fırtınasıyla azalıyordu. "Yine yenilme!" diye seslendi Lopen. "Ama yenilirsen de hapşırılıp çıkma! Berbat bir şey!"

"Politik mi?" diye sordu Kstled.

"Şu kelimeleri söylemem gerekiyor," dedi Lopen. "Ve söyledim de, çünkü güzel kelimeler. Ama Fırtınababa dramadan hiç anlamıyor." Gökyüzüne baktı. "Şimdi olsa harika olurdu, ey şamatacı! Nefret ettiklerimi bile koruyacağım! Anladım işte gancho tanrı şeysi!"

Cevap yoktu.

Lopen içini çekti, sonra mızrağını omuzladı. "Pekâlâ, o hâlde Huio ve ben onu daha iç taraflara çekmeye çalışacağız. Sonra sen ve denizcilerin de filikaları kapar ve gemiye ulaşmaya çalışırsınız."

"Bizi *Wandersail*'e kadar takip etmesine izin veremeyiz!" dedi Kstled. "Böylesi bir kocakabuk gemiyi batırır!"

"Eh, o zaman hepimiz geri çekilmeli ve onu adanın içlerine götürmeye çalışmalıyız. Belki iç kısımdaki binalara sığınabiliriz!"

"Ya kaçışımız onu gemiye saldırmaya teşvik ederse?"

"Sırası gelince onunla da ilgileniriz, tamam mı? Huio ve ben onun dikkatini dağıtacağız; geri kalanınız yıkık şehre doğru çekilmeye hazırlanın."

Kstled önce duraksadı, sonra başını salladı. Lopen kendini havaya Çiviledi ve yaratığa doğru fırladı. Huio'ya odaklanmışken yaklaşabilirse belki onu yaralayabilirdi. Ayrıca Huio'ya biraz daha Fırtınaışığı vermesi gerekiyordu. Lopen'in keselerinde bol bol vardı.

Canavarın arkasından uçtu ama yaratık buna hazırlıklı görünüyordu. Kollarını Huio'ya savururken boncuk gibi simsiyah gözlerinden birini Lopen'e sabitleyerek kıpırdanmaya devam etti.

Huio yaratığa bağırırdı; neyse ki dikkatini çekmişti. İşte, diye düşündü mızrağını hazırlayan Lopen. Yaklaştı. Yaratık ona tekrar baktığında, mızrağı doğrudan doğruya gözüne Çivileyecekti.

Lopen ani bir soğukluk hissetti.

Soğukluğu önce sırtında, kürek kemiklerinin arasında hissetti, sonra içini kapladı. Afallayarak irkilmesine neden oldu. Bir şeyin içinden emildiğini hissederken hareket edemedi.

Fırtınasığı.

Mızrağını sallamaya ve saldırmaya çalışarak havada dönmeyi başardı. Geç kalmıştı. Rysn'in evcil hayvan olarak beslediğinden farklı görünen bir sürü kremciği arkasında uçarken gördü. Belki yumruğu kadar ve daha yuvarlak olan iki düzine küçük yaratık havada zar zor asılı duruyordu. Ama beslenmeleri Lopen'in ışık'ını tüketmeye yetmişti.

Yere düşerken korku hissetti. Keselerini de bitirmişlerdi. Çekecek hiç ışık kalmamıştı. Lopen...

Düştü. Sertçe. Bacağında bir şey koptu.

Canavar ona doğru ilerledi, korkunç çenesini açtı ve berbat gözleriyle baktı. Onu ezmek için kollarını kaldırdı. Oldukça hevesli görünüyordu.

“**N**avani Kholin ile görüştüğümde oradaydın,” dedi Rysn Nikli'ye. “Navani'nin kolayca vazgeçecek bir tip olmadığını biliyorsun.”

“Makinelerin Anası,” dedi Nikli sanki ayırt edici bir unvanmış gibi. “Evet. Biz... farkındayız.”

"Bu adayı araştırırken Rüzgârkoşucuları korkutup kaçırmaya çalıştınız," dedi Rysn. "Bu yüzden bir gemi gönderdi. Sence bu gemi de gizemli bir şekilde ortadan kaybolursa ne olacak? Vazgeçeceğini mi sanıyorsun? Bir dahaki sefere bir filo gönderecek."

Nikli içini çekti, sonra gözlerine baktı. "Başka planlarımız olmadığını varsayıyorsun Rysn," dedi. Samimiye benziyordu. Aslında bir sürü minik canavardan meydana gelmiş olmasına rağmen Rysn'e birlikte çıktıkları yolculuk sırasında tanıdığı adam gibi görünüyordu.

"Planlarınız şimdiye kadar işe yaramadı," dedi Rysn. "Parlayanları neyin korkutacağını düşünmüş olabilirsiniz ki?"

"Ben... Keşke yemimizi yutsaydınız," dedi. "Bazılarımız, geminizi fırtınaya girer girmez batırmak istedi. Ama onları ikna ettik. Onlara mücevherkalplerle mutlu olacağınızı söyledik. Ayrıca uzun zaman öncesine ait küçük bir harita ve yazılar tomanı da bulmanız gerekiyordu; ayrılmadan önce bunun gerçekleştiğinden emin olacaktık.

Kraliçe Navani'ye döndüğünüzde, mücevherlerin sahte olduğunu keşfedecektiniz. Yazılar buranın bir fırtınayla kuşatılmasından önceki günlerden kalma eski bir korsan planının kalıntıları olduğunu gösterecekti. O korsanların, insanları Akinah'ya çekmek için hazine efsanelerini kullandıklarını, saldırmadan önce kurbanlarının dikkatlerini dağıtmak için sahillere sahte mücevherler yerleştirdiklerini öğrenecektiniz.

Her şey çok basit ve çok kolay olacaktı. Bu hikâyelerle, herkes Akinah'daki zenginliklerle ilgili efsaneleri bir ke-

nara bırakacaktı. Bizi kendi hâlimize bırakacaklardı. Kimse de ölmek zorunda kalmayacaktı. Yalnız..."

"Yalnız, burada bir Yeminkapısı var," dedi Rysn. "Kapıyı asla boş vermezler Nikli."

"Yok edildiğini düşünecekler," dedi Nikli. "Burada... üzülerek sana ve mürettebatına yapmak zorunda olduğumuz şeyden sonra... bazılarımız denizcilerin kılığına bürünecek. Geminiz limana zar zor geri dönecek ve bir hikâye anlatacağız. İçinden geçerken çok fazla cana mal olan fırtınayı. Garip bir kocakabukla savaş. Yok edilmiş Yeminkapısı. Sahte mücevherler. Bundan sonra kimse bizi rahatsız etmeyecek."

Hay Cehennem! Bu işe yarayabilirdi.

Ama Vstim'in sakın sesi okyanusun ötesinden ona fısıldıyor gibiydi. O an gelmişti. Hayatının en önemli anlaşmasıydı. Ne istiyorlardı? Ne istediklerini söylüyorlardı?

Fırtınalar adına, böyle bir şey için hazır değilim, diye düşündü.

Yine de yapman gerek.

Derin bir nefes aldı. "Gemimin denizcilerini, onları tanıyanları kandırarak kadar iyi taklit edebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Sen derindeki yarıkları gizlemek için olduğunu varsaydığım dövmeli bir vücut kullanıyorsun. Taylenli birinin nasıl davranacağını tam olarak bilmediğin için bir yabancıyı taklit ettin. Böylesi bir oyunun gerçekten işe yarayacağını mı düşünüyorsun? Yoksa sadece burayı daha da gizemli mi yapacak?"

Nikli ona baktı ama cevap vermedi.

"En başından beri sorunuz bu zaten," dedi Rysn.

"Her yalanınız gizemi daha da çekici kılıyor. Burayı korumak istiyorsunuz. Peki ya bunun için size yardım edebileceğimi söylersen?"

Rysn'in ağzı kurumuştı. Ama yaratığın gözlerine bakmayı sürdürdü. Hayır, Nikli'nin gözlerine. Onu tanıdığı kişi olarak görmeliydi. Tanıdığı, ikna edebileceği biri.

Okyanusun derinliklerden türemiş bir kâbus olabilirdi ama yine de bir bireydi. Ve bireylerin ihtiyaçları olurdu.

Kapıdaki ayak sesleri konuşmalarını böldü. Şerit, görünüşe göre çalıştırmayı başardığı göğüs zırhını giymiş olarak içeri girdi. Gerçekten de avucu, bulduğu mücevherlerle parlıyordu.

Öte yandan, Zırh'ın sadece yarısını giydiğinden biraz komik görünüyordu. Açıkta kalan başı ve kolları, Zırh'ın geri kalanı yerinde ve çalışır durumdayken bir çocuğun başı ve kolları gibi görünüyordu. Yine de yüzündeki ciddi ifade ve mızrağın dibini yere vurma şekli... Rysn, genç kadının kararlılığı sayesinde cesaretlendiğini hissetti.

Şerit, kendi dilinde ve yüksek sesle bir şeyler söyledi.

"Vedence konuşabiliriz," dedi Nikli. "Böylece Rysn de bizi anlayabilir."

"Pekâlâ," dedi Şerit. "Sana meydan okuyorum! Benimle şimdi ölümüne düello yapmalısın!"

"Sanırım bir ölümü tarafından yenilemeyeceğimi göreceksin," dedi Nikli. "Ne istediğini bilmiyorsun."

"Bu bir 'evet' mi?" diye haykırdı Şerit.

"İsrar ediyorsan öyle."

"Hah!" dedi kadın. "Kandırıldın tanrı!" Ben yeni bin yılın şafağında Saatler Yayını çekerek değişim yıllarını müjdele-

yen Fal'ala'liki'nor olan Numuhukumakiaki'aialunamor'un kızı Hualinam'lunanaki'akilu'yum! Eğer beni öldürürsen, Yedi Tepeler'in kadim anlaşmasını ihlal etmiş olursun ve bu yüzden hemen şu anda yenilgiyi kabul etmelisin!"

Nikli, çok insani görünen mutlak bir kafa karışıklığı ifadesiyle gözlerini kırıştırdı. "Bunların... ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok," dedi.

"... Yok mu?" diye sordu Şerit.

"Hayır."

"Bir dakika." Her adımı taşa yankılanarak Rysn'in yanına koştu. "İyi misin?"

"Olabilirdi," dedi Rysn. "Şerit... Sanırım sırlarını saklamak için herkesi öldürecekler."

"Kadim anlaşmalardan haberleri yok gibi görünüyor," diye fısıldadı Şerit. "Ve aslında, bu anlaşmalar başka tanrılarla yapılmıştı. Uyumayan Tanrıları da benzer şekilde bağlayacağını umuyordum ama artık emin değilim." Başını eğdi. "Ben bir savaşçı değilim Rysn. Olmak istiyorum ve bu Zırh'ı elde ettim ama savaş eğitimi almadım. Bu tanrılarla savaşabilir miyiz, onu bile bilmiyorum. Hikâyelerde hep kandırılmaları gerektiği yazıyor."

"Ben bir anlaşmaya varmayı tercih ederim," dedi Rysn, Nikli'nin duyabileceği bir sesle. "Mutlaka ikna edilebilirler."

"Belki," dedi Şerit. "Uyumayan Tanrılar yaşamın muhafızlarıdır. Sona ermesini engellemeyi amaçlarlar. Bunu kullan."

Rysn, Nikli'yi süzdü. O ve diğerleri şimdiye kadar onu öldürebilirdi. Ama bekliyorlardı; konuşmaya istekliydiler. Çözüm yok demişlerdi. Ama eğer gerçekten öyleyse neden hâlâ Rysn'i öldürmemişlerdi?

"Şerit haklı mı?" dedi Rysn. "Yaşamın muhafızları mısınız?"

"Biz..." dedi Nikli. "Dünyaların sonlarını gördük ve böyle korkunç bir şeyin bir daha olmasına izin vermemek için yemin ettik. Ama zorunda kalırsak, çok kişiyi kurtarmak için az kişiyi öldürebiliriz."

"Ya kimseyi öldürmeyi gerektirmeyen başka bir seçenek sunabilseydim?"

"Denedik," dedi Nikli. "Sizi korkutup uzaklaştırabilmek için elimizden gelen her şeyi yaptık." Derisindeki yarıklar sanki ajite olmuş gibi açıldı. "Fırtına burayı yüzyıllar boyunca korudu. İnsanların geçmesine izin verecek kadar zayıflaması ise sadece yakın zamanlarda oldu. Ama... biz kararlıyız Rysn. Şimdiye dek yüzlercesini öldürdük."

"Ve yönteminizin kusurlu olup olmadığını hiç merak etmediniz mi? Evet, başka bir hikâye daha uydurabilirsiniz Ama işe yarar mı? Yoksa gerçeğin daha fazlası mı dışarı sızar? Sonunda bu adaya akın eden insanları gördüğünüzde ne yapacaksınız? Gerçek sırlara daha da yaklaşan insanlara? Bu mağarada sakladıklarınız sırlara?"

Yaşamı korumak istediğinizi söylüyorsun. Ama bu yolda devam ederseniz Şerit'i ve beni öldürmek zorunda kalacaksınız. Parlayan Şövalyeler'i öldüreceksiniz. Eğer çaresizlikten böyle şeyler yapmak zorunda kaldığınıza gerçekten üzülyorsan, en azından başka bir yol olup olmadığını düşünmeyi kendine ve kozmere borçlu değil misin?"

Rysn avuçlarını yukarı çevirdi ve pazarlığa başlama arzusunu tekrar gösterdi.

Nikli iki arkadaşına baktı. Biri, insan gibi görünmek için

pek bir çaba sarf etmiyordu; derisinde geniş yarıklar vardı ve kremcikler vücudunda aşağı yukarı dolaşıyordu. Her ikisi de Rysn'in anlayabileceği bir yanıt vermedi, ancak etraflarını saran rahatsız edici uğultu daha da yükseldi.

Sonunda Nikli öne çıktı ve Rysn'in fazlasıyla rahatlama-sını sağlayarak masaya oturdu.

Lopen, yuvarlanarak onu şişlemeye çalışan koldan kurtulmayı güçlükle başardı. Ama ayağından yayılan ciddi bir acı vardı ve bacağının ucunda garip bir şekille sallanıyordu. Acı gözlerini yaşırtıyor ve yıldızlar görmesine neden oluyordu. Etrafında o kadar çok acıspreni sürünüyordu ki fırtına kapası bir geçit töreni yapabilirlerdi.

"Antik Herdazlıların tanrıları, lütfen," diye fısıldadı Lopen. "Bu kadar salak tipli bir canavarın beni öldürmesine izin vermeyin. Lütfen."

Denizciler, yaratığın dikkatini dağıtmak için haykırıyor ve üzerinden seken mızraklar fırlatıyordu. Lopen belki sekerek uzaklaşabilmek için tek ayağının üzerinde doğrulmaya çalıştı ama acı çok fazlaydı. Zar zor sürünebiliyordu. Ve fırtınalar adına, hiç tek bacaklı Herdazlı esprisi de bilmiyordu.

Yaratık kükreyip dikkatini tamamen ona odaklarken taşların üzerinde kımıldandı. Bir Parlayan'ın denizcilerden daha lezzetli bir yemek olduğunu biliyordu. Ya da Lopen'in muhteşemliğinin cazibesine kapılmıştı. Her tarafı kan içinde yerde yatmış ağlayan cazibesine. O yüzden belki kapılmamış da olabilirdi.

Rua, bir baltatazısına dönüşerek Lopen'e cesaret vermeye çalıştı. Endişeyle etrafında sıçradı. Huio, elinde mızrağıyla doğrudan Lopen'in önüne indi ama parıltısı solmuştu. Yaratıklar onun ışık'ını da mı tüketmişti yoksa kendisi mi harcamıştı?

Lopen ona uzaklaşması ve denizcilerle birlikte kaçması için elini salladı. Ama o olduğu yerde kaldı. Chul kafalı aptal canavarla Lopen'in arasına girdi. Yaratık saldırmak için gövdesini dikleştirirken Huio doğrudan Lopen'e baktı, sonra yaklaşan mızrak gibi kola döndü ve durdu.

"Huio!" diye haykırdı Lopen.

Kuzeni ışıkla patladı. Lopen üzerini bir soğukluğun kapladığını hissetti ve kendini yerde buzdan oluşmuş bir rün şeklinde bir desenin üzerinde buldu.

Yaratığın kolu Huio'ya ulaştığında, adamın elini çevreleyen bir sis belirdi ve Lopen'in o ana kadar gördüğü er büyük, en muhteşem Pareçekici'ne dönüştü. Huio, canavarın koluna tüm gücüyle vurdu. Yaratığın kolundaki kabuk çatlayıp yarılarak taşların üzerine effatun rengi bir sıvı püskürttü.

Nikli yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?" diye sordu Rysn.

"Arkadaşların çok iyi dövüşüyor," dedi.

"Hâlâ hayattalar mı? Onları öldürmediniz mi?"

"Kaptan ve gemideki mürettebat esir alındı," dedi Nikli.

"Diğerlerini seninle konuşana kadar öldürülmemeleri için ikna ettim." Ellerini uzattı. "Bu iş nasıl yapılıyor?"

"Pazarlığı başlatan benim," dedi Rysn. "O yüzden bir teklifte bulunmak bana düşüyor."

"Bizim istediğimiz bir şey yok sende."

"Öldürmekten kaçınmanın bir yolunu bulmak istiyorsunuz," dedi Rysn, sesini kontrol altında tutarak. "Size yardım edebilirim."

"Yanlış," dedi Nikli. "Kozmeri yok edebilecek bir kuvvetin kontrolünü kaybetmekten kaçınmak istiyoruz. Her ne kadar mümkün olduğunca az acıya sebep olmayı arzu etmek de, istediğimiz bu."

"Öyleyse size yardım edebilirim," dedi Rysn. "Başkalarının inanacağı bir hikâye mi yaratmak istiyorsunuz? Bu konuda sizden çok daha iyisini yaparım. Hem Kraliçe Navani, hem de Thaylen meclisi, onlara Akinah'nın bir tuzaktan ibaret olduğunu senin söylemendense benim söylemeye daha iyi tepki verecektir."

"Bu, sızmasına izin vermeyeceğimiz kadar tehlikeli bir sırmı sana teslim etmemiz anlamına geliyor," dedi Nikli. "Dahası gemideki mürettebat bizim türümüzü gördü. Seninle bir uzlaşmaya varsak bile denizciler ölmek zorunda."

"Hayır," dedi Rysn.

"Bu konuda pazarlık..."

"Ne kaptanımın ne de mürettebatımın hayatlarından vazgeçmem. Bu pazarlık konusu değil. Onlar benim sorumluluğumda."

Nikli ellerini sanki, 'pazarlık edilecek bir şey olmadığını söylemişim' der gibi iki yana açtı. Bu hareketin parmaklarının her birinin biraz gevşeyerek alttaki böcek bacaklarını ortaya çıkarması ürperticiydi.

Rysn buna bakmadan edemedi. "Siz... nesiniz?" diye fısıldarken buldu kendini, görevine odaklanması gerektiği hâlde.

"Ben senin gibi bir şeyim," dedi Nikli. "Senin vücudun hücre adı verilen minik parçalardan oluşur. Benim vücudum da parçalardan oluşuyor."

"Kremcikler," dedi Rysn.

"Ben ve türüm bu gezegenin yerlisi olmadığımızdan 'oğuldaş' demeyi tercih ediyoruz."

"Ve bir tanesi senin beynin mi?" diye sordu Rysn.

"Pek çoğu. Anılarımızı, bunun için özellikle yetiştirilmiş özel oğuldaşlarda saklıyoruz. Zihinsel yetiler, sürünün çok sayıda farklı üyesi arasında paylaşıyor."

Parmaklarını salladı ve yine birbirinden farklı küçük kremcikler ayrıştı. Hayır, oğuldaşlar. "İnsan parmaklarını taklit edebilecek oğuldaşlar elde etmek için halkımın üç yüz yıl boyunca seçici üreme yapması gerekmişti. Yine de çoğumuz insan gibi davranmak konusunda berbatız. Davranışlarımız, düşüncelerimiz yanlış.

Diğerlerinden daha gencim ama bu konuda diğerlerinden daha... yetenekliyim." Rysn'e baktı. "İnsanları az çok anlamaya başladım Rysn. Seninle konuşmak, yanında olmak hoşuma gidiyor. Türünü sevmeme rağmen ben bile bunun yapılması gerektiğine ikna oldum. Bu açmaz başka türlü çözülemez," dedi.

"Hayır," dedi Rysn. "Bir yol var." Babskının içine işlettiği dikkatli, makul tonu kullanmaya gayret ediyordu. "Denizcilerin seni gördüğünü söylüyorsun; bu faydalı olur. En iyi yalanlar büyük ölçüde doğrudur ve söylediklerimi doğru-

layan çok sayıda tanık olması iyi olacaktır."

Nikli başını salladı. "Rysn, kozmerde bırak izini sürmeyi, zar zor farkına varabildiğimiz güçler var. Ellerinden gelse dünyaları yok edecek kötü güçler. Burayı arıyorlar. Artık Akinah'nın Kadim Muhafızlarının neredeyse soyu tükendi ve onu biz, Uykusuzlar, korumalıyız. Düşmanlarımız onu bulursa milyarlarca kişinin ölümüne neden olabilirler." Eli ni duvardaki resme salladı. "Şafakparesi..."

Durdu. Sonra gözlerini kıstı. Sonra ayağa fırladı. Kanatlı oğuldaşlar kafatasından sürünerek çıktı ve freskin üzerine konmak için uçtu. Üzerinde dolandılar ve diğer iki bedenden gönderilen diğer oğuldaşlar da onlara katıldı.

"Ne yaptın sen!" diye kükredi Nikli. Kafası ikiye bölünmüş hâlde, bir gözü yüzünün kenarında gezinirken konuştuğunu görmek ürkütücüydü. "Sen ne yaptın?"

"Ben... sadece baktım ve..."

Nikli aniden hareket etti, konuşma bitmişti. Masadan karşıya uzandı ve Rysn'i yeleğinden yakaladı. Şerit bağırdı ve ona vurmaya çalıştı, ama vücudu darbe gelmeden önce parçalara ayrıldı ve oğuldaşlar kollarından yukarı çıkarak, Zırhına doğru sürünmeye başladılar.

Adam canavara dönüşürken diğerleri Rysn'in üzerine üşüştü. Onu öldürecekti. Rysn ne yaptığını bilmiyordu ama bunun pazarlığın sonu ve idamının başlangıcı olduğu açıktı.

Bu sırada tok, gürleyen bir kükreme mağarayı salladı.

Lopen, Huio'nun dönüşümü karşısında o kadar afallamıştı ki, acısını bir süreliğine görmezden gelebildi. Huio. Huio Üçüncü İdeal'e ondan önce mi ulaşmıştı?

Fırtına kapası! Rua tezahürat yapıyordu ve... eh, Lopen de Huio ile spreni için mutluydu. Ama fırtına kapası! Yarattığın diğer kolundan kaçır ve sonra da uysalca mızrağa dönüşen Pareçekici'ni kaldırıp fırlatırken, nezaketen utanmış gibi bile yapmadı kuzeni. Gümüş rengi bir ışık çizgisi gibi dümdüz ve doğrudan uçan mızrak yarattığın kafasına çarptı. Gözüne gelmemişti ama bir Paresilahı'yla çok da fark etmezdi. Mızrak, yarattığın kalın kabuğunun içinden geçti ve diğer taraftan çıktı.

Dev bir kurtçuğa benzeyen canavar sendeledi, sonra Lopen'e ne kadar aç olduğunu hatırlatan bir çatırtı sesiyle yere yığıldı. Dayak yemekle geçen zor bir günün ardından yengeç bacakları gibisi yoktu.

Huio nefes alıp verdi, sonra Pareçekici yeniden oluşurken huşu içinde ellerine baktı. Yüzünde aptal bir sırıtışla

döndü. Sonra Lopen'in oturmasına yardım etmek için koşarak geldi.

Bu ikisine de kabarmaya ve çalkalanmaya başlayan körfezin harika bir manzarasını sunmuştu. Bu canavarların altı tanesi daha sudan çıkmaya başladı.

"Hay Cehennem," diye mırıldandı Huio. "Fırtınasığın kaldı mı kuzen?"

"Hayır. Sende?"

"Hayır. İdeal'i söylediğimde biraz geldi ama hızla tükendi."

"Anlıyorum," dedi Lopen. "Söylesene. Koşarak uzaklaşırken muhteşem kuzenini de sırtında taşımak konusunda ne düşünürsün?"

Kükreme o kadar yüksekti ki odanın tavanından parçalar döküldü. Rysn ve Şerit'in üzerlerine üşüşen oğuldaşlar durdu. Nikli'nin insani görüntüsünden geriye pek az şey kalmıştı. Yüzü ve göğsü açılmıştı ve seğiren bacaklı parçalarının sırtlarından deriler sarkıyor ve içindeki oğuldaşlar kımıldanıp vızıldıyordu. Ama oğuldaşların çoğu sesin geldiği tarafa doğru dönmüştü.

Yan taraftaki kapı tamamen açıldı ve ölü kocakabukların kafataslarıyla dolu daha büyük koridor görüldü. Rysn onların küçük odaya bakmak için döndüklerine yemin edebilirdi. Altı tanesi, ilerledikçe daralan koridorun duvarlarında karşılıklı sıralanmış, ölü gözleriyle önlerindekiilere bakıyordu.

Rysn etrafında bir şeylerin titreştiğini hissetti. Parlayan

beyaz ok başlı sprenler, görünmez bir nehirde yüzen balıklar gibi hareket ederek Rysn ile Şerit'in etrafında dörün-yordu. O kükreme kulaklarında, hafızasında yankılandı. Kükreme tekrarlanmadı ama bunun yerine koridordan gelen tiz bir gıcırtı yükseldi. Sonra küçük bir şekil belirdi ve kafataslarından birinin üstüne kondu. Kanatlarını çırpı ve kudretli ama minyatür bir sesle kükredi.

Chiri-Chiri geri dönmüşdü. Rysn'i sarsan o ilk kükreme-nin kaynağı Chiri-Chiri olamazdı elbette. Yine de Chiri-Chiri elinden gelenin en iyisini yaparak tekrar kükredi. O büyük kafatasının üstünde oldukça... küçük görünüyordu; zırh kuşanmış şövalyelerin arasındaki tahta kılıçlı bir çocuk gibiydi. Yine de kafatasından atladı ve sıçraya sıçraya koşarak geldi; kükrüyor, her sıçrayışında kanatlarını çırpıyor ve tüm gücüyle haykırıyordu, Rysn'in onu hiç görmediği kadar öfkeliydi.

Larkin hoplayarak Rysn'in yanına geldi ve masaya sıçradı, sonra da tüm gücüyle üç Uykusuz'a karşı öttü. Nikli'nin oğuldaşları bedeninin içine çekildi ve vücut yeniden insanımsı şekline büründü.

Chiri-Chiri çok daha iyi görünüyordu. Kabuğundaki tebeşire benzer beyazlık kaybolmuş, doğal eflatun-kahverengi renkleri geri dönmüşdü. Boyutu göz önüne alındığında çok korkutucu değildi ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu. Rysn ile Nikli'nin arasında durdu. Hırlıyor, tıkırdıyor ve meydan okuyarak uluyordu.

"Kadim Muhafız," dedi hâlâ Vedence konuşan Nikli, masada karşısında duran Chiri-Chiri'ye. "Bu odaya giden yolu bulacağını tahmin etmemiz gerekirdi ama artık sırrı

koruman gerekmiyor. Türünün sonu geldiğinde, benim türüm görevi devraldı."

"Sır," dedi Rysn, "bir Şekilde... beynime girdi."

"O durumu yakında düzelteceğiz," dedi Nikli.

"Bu yaratıklar..." dedi Şerit. "Bir zamanlar burayı koruyorlardı yani, öyle mi?" Titredi. Rysn, teninde dolaŐan o tuhaf böcekleri hissettikten sonra onu suĉlayamazdı. Şerit koridordaki kafataslarına, sonra Chiri-Chiri'ye baktı. "Bu, onlardan biri. Hazineyi korumak iĉin geri döndü."

"Tesadfl" dedi Nikli. "Chiri-Chiri sadece büyümeye devam edebilmesi iĉin bir mandrayla bağ kurması gereken boyuta ulaştı."

"Türünün diğer örnekleri hiĉ büyümüyor," dedi Rysn. "Chiri-Chiri büyüdü. Beni buraya o getirdi."

"Sprenler bize yol gösterdi," dedi Şerit. "Bu tanrıların arzusu."

"Zihnimdeki kuvvet seĉmemi istedi," dedi Rysn. "Her ne ise, benim kabul etmemi istiyordu."

"Hayırl" dedi Nikli. "Şafakparesi canlı değil. O bir Şey isteyemez. Onu ĉaldın!"

Ve Rysn onun kısmen haklı olduğunu biliyordu, en azından hissetmişti. Zihnindeki Şey canlı değildi. O... başka bir Şeydi. Bir Emir. Bir iradesi yoktu ve Rysn'i buraya ynlendirmemiŐ veya onu seĉmemiŐti.

Ama Chiri-Chiri bunların ikisini de yapmıştı.

"Onları görüyor musunuz?" diye sordu mağaranın tavanını gösteren Şerit. "Bize katılıyor, bizi izliyorlar? Tanrıları görüyor musunuz?"

Rysn derin bir nefes aldı ve avuĉlarını yeniden yukarı

çevirdi. "Görünüşe göre, bende istediğiniz bir şey varmış," dedi. "Pazarlığa devam edelim mi?"

"Sen bir hırsızısın!" dedi Rysn'e doğru adım atarken vücudundan oğuldaşlar dökülen Nikli. "Çalıntı malla pazarlık edemezsin!"

Rysn'e uzandı ama Chiri-Chiri şahlandı ve yeniden haykırdı. Bu kez farklıydı, sadece bir uyarı değildi. Bir ultimatordu. Odada yankılanmasındaki bir şeyler Nikli'nin duraksamasına yol açtı.

Düşün Rysn. Ona bir şey vermelisin. Birçok tüccar, insanlara istemedikleri bir şeyi 'kelepir' diye satmaya çalışırdı ancak sürdürülebilir bir ortaklığa giden yol bu değildi. Onlara gerçekten ihtiyaç duydukları şeyleri vermeliydin.

Nikli bir adım daha attı. Chiri-Chiri homurdandı.

"Mecbur kalırsak bir Kadim Muhafız'ı öldürmeyeceğimizi farz etme," dedi Nikli.

"Bu şeyi korumak istediğini iddia ediyorsun," dedi Rysn. "Ama tek yaptığın yok etmekle tehdit etmek."

"Eğer Şafakparesi'nin nelere muktedir olduğunu bilseydin..."

"Artık içimde. Her neyse."

"Neyse ki onu kullanamayacaksın," dedi Nikli. "Kapasitenin ötesinde. Ama kozmerde onu korkunç eylemler için kullanabilecek olanlar var."

Rysn diğer ikisine baktı ve oğuldaşların ne kadar gergin göründüklerini fark etti. Nikli'nin sesindeki kararsızlığın da farkındaydı. Ve ilk kez onları gerçekten anladı.

Dehşet içindelerdi.

Dağılıyorlardı. Kaybediyorlardı. Sarıldıkları sır, tüm ça-

balanna rağmen ellerinden kayıp gidiyordu. Vstim'in ona öğrettiği gibi, olaya onların gözünden bakmaya çalıştı. Korkularını, başarısızlıklarını ve kararsızlıklarını hissetti.

"Ne kadar düşmüşsünüz," diye fısıldadı. "Saygı duyduğunuz muhafızları mı öldüreceksiniz? Şafakparesi'ni taşıyanın zihninden zorla mı söküp alacaksınız? Karşıymış rolünü yaptığınız şeylere dönüşürsünüz."

Nikli yere yığıldı. Derisi yarıldı ve boş bir kabuğa benzedi.

Onlara istediklerini ifade ettikleri şeyi verme, diye düşündü Rysn. İhtiyaç duydukları şeyi ver.

"Yerlerini bulamadığınız gizli düşmanlarla savaştığınızı söylüyorsunuz," dedi. "Bu şeyi onlar kullanabilir ama ben kullanamam. O hâlde, bence bunu saklamak için en güvenli yer benim zihnim olmalı."

"Nasıl?" diye sordu Nikli.

"Sırrınız açığa çıkmak üzere Nikli. Bunu daha fazla gizli tutamayacağınızı biliyorsun. Fırtına sürekli esiyor ve duvarlar çatlıyor. Çatlakları onarmak için çırpınıyorsunuz ama binanın kendisi çöküyor. Yalanlarınız birbirleriyle çelişiyor.

Gelecekler. Korktuğunuz düşmanlar. İzleyip, geldiklerinde kim olduklarını görebilmek sizin için ne kadar değerli? Masum denizciler yerine onlara tuzak kursanız olmaz mı?"

"Masum mu?" diye sordu Nikli. "Burayı yağmalamaya geldiniz."

"Mal kurtarmaya," dedi Rysn. "Kulağa daha medeni geliyor. Dahası bunun buraya gelme amacımızın sadece küçük bir parçası olduğunu sen de biliyorsun."

Nikli düşündü. "Fazla tehlikeli," dedi. "Düşmanlarımız buraya gelse sırrımızı bulurlar."

"Burada yoksa bulamazlar," dedi Rysn. "Mesela, hiç beklenmedik bir yerde, rastgele bir insanın zihninde olsa. Kadının birinin bu kadar güçlü bir şeyi öylece alıp gitmesine izin vereceğiniz kimin aklına gelir?"

Nikli, değerli bir şey bulan pek çok kişi, bir gün o şeyi sattığında ne kadar kâr edeceğini hesap ederek bekler de bekler. Ne kadar muhteşem olacağını düşünürler! Ne kadar çok para kazanacaklarını! Bu arada yemek artıklarıyla idare ederler. Kaç kişinin o hiç harcanmamış, hiç kullanılmamış birikimi elinde dururken öldüğünü biliyor musun?

İstedığınız şey mümkün, bu sır korunabilir, ama öylece bekleyerek olmaz bu dediğiniz. O satışı yapmanız gerek; ittifaklar kurmanız ve düşmanlarınızı belirlemeniz gerekiyor. Burada öylece oturup umut etmek... işe yaramaz. Bana güven Nikli. Bazen kaybettiğini kabullenmen ve ilerlemeye devam etmen gerekir. Ancak o zaman kazandıklarının farkına varabilirsin."

Bedeni yerdeydi, ama oğuldaşlarının çoğu Rysn'e bakıyordu. Ürkütücü olsa da umut verici bir manzaraydı karşındaki.

"Nikli," diye fısıldadı Rysn. "Sana öğrettiklerimi hatırla. Denizcilerle arkadaş olmanı. Aralarına kabul edilmeni. Mükemmel bir çözüm değil ama..."

"Mükemmel olmayan bir dünya için mükemmel olmayan bir çözüm," diye fısıldadı Nikli. Boş bir kabuk gibi durmaya devam etti ama oğuldaşları diğer iki sürüye doğru vızıldamaya başladı.

Uzun süren vızıldamalann ardından Nikli konuştu.

"Bu anlaşmayı yapmak için ne gerekiyor?" dedi.

"Fazla bir şey değil. Freskten hiç bahsetmeden, diğer her şeyi bire bir anlatabilirim. Şerit ve ben buraya yüzdük, Zırh ve Ruhdökümcüleri bulduk. Bu hazineleri korumak için bize saldırıcaktınız ama buranın Kadim Muhafızları'ndan biri olan Chiri-Chiri'den etkilendiniz.

Beni savunurken gösterdiği cesaret duraksamanıza neden oldu. Birlikte geçirdiğimiz zaman ve ikna edici doğam sayesinde sizi düşmanınız olmadığımıza ikna ettim. Bizi bırakmaya karar verdiniz."

"İnsanlar Yeminkapısı'nı duyacaklar. Bunu saklayamazsınız. Herkes adaya gelecek."

"Aynen öyle!" dedi Rysn. "İstedüğimiz de bu. Yeminkapısı bulunsun ve âlimler akın akın buraya gelsin! Korktuğunuz o düşmanlar da artık burada olmayan sırrı adada ararken delirsin!"

"Çünkü senin zihninde olacak," dedi Nikli. "İzin vereceğimize asla inanmayacakları bir şey. Gezegenleri koruyan bizler, bu gücün bir ölümlünün elinde olmasına izin veriyoruz... Mükemmel bir çözüm değil ama belki..." Rysn'in gözlerine baktı. "Bir kusur var. Senin halkın, öylece gitme-ne izin verdiğimizize inanabilir belki ama ya düşmanlarımız? Gerçeği bulmak için uğraşacaklar."

"O zaman başka bir katmana daha ihtiyacımız var," dedi Rysn başını sallayarak. "Keşfetmeleri için bir sır daha. Herkese bizden etkilendiğiniz için gitmemize izin verdiğinizizi söyleyeceğiz. Belki biraz daha mitolojik bir şeyler... Şerit, hikâyeler böyle bir karşılaşmanın nasıl olacağını söylüyor?"

Şerit biraz düşündükten sonra yavaşça başını kaldırdı. "Şansspremleri. İnsanları hazinelere götürdüklerine dair efsaneler var, değil mi? Ama hazinelerin her zaman muhafızları olur. Ve hikâyelerde onların sınavlarını geçer ve ödüllendirilirsin."

"O zaman herkese bunu söyleyeceğiz," dedi Rysn. "Ama kraliçelerimize ve diğer ileri gelenlere daha incelikli, gerçeğe epey yakın bir yalan söyleyeceğiz. Onlara sizinle Parezirhı ve Ruhdokümcülerden oluşan hazine için pazarlık ettiğimi söyleyeceğiz, zihnimdeki şeyden bahsetmeyeceğiz. Sır arayan casuslar bunu bulacaklar."

"Hâlâ inanılır bir ödemeye ihtiyacımız var," dedi Nikli. "Düşmanlarımızın sizden isteyeceğimize inanacağı bir şeye. Ama halkımın pek az ihtiyacı var..."

"Ama var," dedi Rysn. "Kendin söyledin. Halkın insan taklidi yapmakta çok başarısız, ödemenizi size eğitim ve rerek gerçekleştiriyor olacağız. Bazılarınızı yanıma almayı ve size nasıl insan rolü yapacağınızı göstermeyi kabul edeceğim. Sizi eğiteceğiz."

"Bu..." dedi Nikli. "İşe yarayabilir. Evet, bu yalana inanırlar. Ruhdökümcüler benim türüm için neredeyse anlam-sız. Uzun zaman önce Kadim Muhafızlar'a hediye edildikleri için onları saygıdan tutuyoruz. Ama bir Kadim Muhafız senin yanında, onları sana vermemiz mantıklı... ve eğitime gerçekten ihtiyacımız var. Bu, sıklıkla şikâyet ettiğimiz bir konu." Şerit'e baktı. "O da sırrımızı bilecek."

"Ben Tepeler'denim," dedi Şerit. "Havuzun muhafızlarıyız. Güvenilir olduğumu biliyorsunuz."

Nikli, diğerleriyle karşılıklı vızıldadı, sonra Şerit'i baş-

tan aşığı süzdü. "Bu anlaşmayı kabul edersek, insan taklit etme konusunda eğitim ve yardım karşılığında Ruhdökümcüleri Rysn ile takas edeceğiz. Ancak kuşandığın o zırh Şafakparesi'nin muhafızları için ayrılmıştı. Eğer zırhı taşıyacaksan, o yük de senin omuzlarında olacak."

"Ben... bu görevi düşüneneğim," dedi Şerit. "Bu şeyden önce gelen çok görevim var."

"Kabul edeceksek, ki kabul edeceğimize söz veremem çünkü bir oylama yapılması ve diğer Uykusuzların da kabul etmesi gerekiyor, bu kadın korunmalı. Bir muhafıza ihtiyacı olacak!"

"Şafakparesi'nin larkin muhafızı yanımda olacak," dedi Rysn. "Eğer söyledikleriniz doğruysa, gerçek muhafız da o zaten. Daha iyi korunmaya itirazım olmaz ama unutmayın, tüm bunların amacı yaptığımız şeyi belli etmemek. Çok sıkı koruma altında olursam bu da dikkat çeker. Oğuldaşlarınızın beni gizlice izleyebileceğini varsayıyorum. Sizi engelleyemem ve açıkçası yanımda olduğunuzu bilmeyi tercih ederim."

"Ayrıca bu şey yalanı sürdürmenize yardımcı olacak," dedi Şerit. "Düşmanlarınız sizi Rysn'in yakınında gördüğünde, yaptığınız anlaşma gereğince eğitim aldığınızı düşünecektir."

"Yapmayı düşündüğümüz anlaşma," dedi Nikli. "Daha kabul etmedik. Ne yaptığını bile bilmiyorsun Rysn. Şu anda kafanın içinde olan şeyin ne olduğunu anlamıyorsun."

"Eh, anlat o zaman."

Nikli güldü. "Sıradan kelimeler yetmez. Şafakpareleri Emirler'dir Rysn. Bir tanrının iradesi."

"Söylediklerinin doğru olduğunu hissediyorum, ama... ben Şafakpareleri'ni hep efsanevi Şerefkılıçlarına benzer silahlar olarak hayal etmiştim." Dürüst olması gerekirse, 'Şafakparesi' kelimesini nadiren duymuştu ama onları her zaman Şerefkılıçları ile karıştırdığından oldukça emindi.

"Dalgabağlama'nın en güçlü biçimleri, geleneksel ölümlü anlayışını aşar," dedi Nikli. Oğuldaşları yerlerine dönmeye, bedeni yeniden şekillenmeye başladı. "En müt-hiş uygulamalarının hepsi Niyet ve bir Emir gerektirir. Hiç kimsenin tek başına başaramayacağı seviyedeki taleplerdir bunlar. Böyle Emirleri vermek için, bir tanrının anlayışının, muhakemesinin enginliğine sahip olmak gerekir. Şafakpareleri bunlar. Her şeyi var eden dört esas Emir." Durdu. "Ve sonunda Adonalsium'un kendisine karşı kullanıldılar..."

Şerit kendi dilinde bir şeyler fısıldadı.

"Yani biliyorsun," dedi Nikli ona.

"Şarkılar var..." dedi Şerit. "Çok eski zamanlardan. Bu... Emir'in havuzun içinden geldiği zamanlardan." Kendi dilinde, kulağa dua gibi gelen bir şeyler fısıldadı tekrar.

Rysn, etrafından dolaşmış olan birkaç oğuldaşı izliyordu. Bunlar çarpıcı bir şekilde minik birer Chiri-Chiri'ye benziyordu.

"Bir zamanlar son larkinin de öldüğünü ve onlardan geride, türettiğimiz birkaç oğuldaştan başka hiçbir şey kalmadığını düşünürdük," dedi Nikli, Rysn'in bakışını fark ederek. "Onlar oldukça zayıf bir tür ama bize bazı Fırtınasığığı kullanımlarını engelleme becerisi veriyorlar. Seninki, şimdi hayatta kaldığını öğrendiğimiz üçüncüsü ama bura-

ya geri dönebilecek kadar büyüyen tek larkin."

Chiri-Chiri masaya oturmuştu ama üç Uykusuz'u izliyor ve uyanırcasına tıkırdıyordu.

"Neden geri dönmesi gerektiğini söyledin?" diye sordu Rysn. "Yine hastalanacak mı?"

"Daha büyük kocakabukların kendi ağırlıkları tarafından ezilip ölmek için mandralarla bağ kurmaya ihtiyaçları vardır, siz onlara şansspreni diyorsunuz. Buradaki mandralar özeldir. Türlerinin yaygın üyelerinden daha küçük ama daha güçlüler. Larkin kadar ağır bir yaratığın uçuşmasını sağlamak kolay bir şey değil. Chiri-Chiri tamamen büyüyene kadar birkaç yılda bir geri dönmek zorunda kalacak."

"Tamamen büyüyene kadar mı?" dedi Rysn ve sonra yine dönüp o kafataslarına baktı. "Ah fırtınalar..."

"Buraya hiç gelmemeliydin," dedi Nikli. "Vazgeçmen gerekirdi. Fakat... söylediklerinin doğru olduğunu inkâr edemeyiz. Seni buraya bir Kadim Muhafız'ın ihtiyaçları getirdi. Ve ne yazık ki söylediklerinin geri kalanı da doğru. Sırmız dünyaya yayılıyor. Bu Şafakparesi artık güvende değil. İtiraf etmeliyim ki... Bu konuda ikna edilmeyi bekle-miyordum."

"Bir tüccarbaşının işi ihtiyaçları görmek ve bunları karşılamaktır," dedi Rysn. Zihninin arkasındaki garip baskıyı hissetti. Bu bir Emir miydi? Freskin içine nasıl girmişti ve şimdi kafasını nasıl işgal ediyordu? Yazıyı okuyamamıştı. Nasıl bir Emir yazılmak yerine, bir küreye doldurulan Fırtınası gibi bir cismin içine koyulabilirdi?

Nikli ayağa kalktı, oğuldaşları kapandılar. Cübbesini sıktı. "Tartuşacağız." Arkasındaki diğer ikisi tamamen da-

ğıldı ve birer yığın hâline geldiler. "Sonra da oylayacağız. Uzun sürmez çünkü diğerleri konuştuklarımızı bütün sürülere aktarıyordu. İnsanlardan daha hızlı iletişim kurarız."

"Nikli," dedi Rysn. "Onlarla konuşurken senden bir ricam olacak. Halkım arasında, önemli anlaşmalar sırasında her iki taraf da genellikle bir tanık getirir. Tarafların ahlaki karakterlerine şahitlik edecek biri. Söyle bana, aylar boyunca benimle seyahat eden kişi sen miydin? Bir şekilde gerçek Nikli'nin yerine geçmedin, değil mi?"

"En başından işe aldığın adamım," dedi. "İlk baştaki görevim Kadim Muhafız'ı izlemek ve ona iyi bakılıp bakılmadığını değerlendirmektir. Bunun ötesinde, yakında bir Taylen gemisiyle buraya bir keşif grubunun geleceği yönünde bir tahminimiz vardı. Ve senin gemin, filonun en iyisiydi. Beni *Wandersail*'in mürettebatının arasına yerleştirmek basit bir karardı."

"O zaman sen benimle yelken açtın," dedi Rysn. "Beni tanıyorsun. Diğerleriyle konuştuğunda, onlara benim hakkımda ne düşündüğünü dürüstçe söylemeni istiyorum."

"Ben bunu..."

"Tek istediğim dürüst olman," dedi Rysn. "Onlara benden bahset ve nasıl bir tüccarbaşı olduğumu anlat."

Nikli başını salladı, sonra soğuk Güney rüzgârlarında donarak paramparça olan bir insan gibi dağılarak oğuldaşlara dönüştü.

Şerit yanına gelip Rysn'in yanında diz çöktü. "Çok iyi iş çıkardın," diye fısıldadı. "Şarkılarda anlatılan, tehlikeli tanelerle karşılaşan insanlar gibiydin. Ama onu kandırmadın."

"Umarım böylesi daha iyi olmuştur," diye fısıldadı Rysn.

Şerit başını salladı, sonra da hemen son parçalarını da giymek için Zırh üzerinde çalışmaya başladı. Her ihtimale karşı hazır olmak istiyordu.

Bu yeterli olmazdı. Rysn gergin bir şekilde beklerken oğuldaşların tıktırılar eşliğindeki hareketlerini izledi. Parçaların pek çoğu sanki bağımsız hareket ediyor gibiydi. Nikli, diğerleriyle konuşmasının uzun sürmeyeceğini söylemişti ancak bu bekleyiş Rysn için neredeyse dayanılmazdı.

Nikli yaklaşık beş dakika sonra yeniden oluştu. "Bitti."

"Peki... nasıl gitti?" diye sordu Rysn.

"Bizi... dinlediler. Diğerleri önerinin umut vadettiğini düşünüyor ve düşmanlarımızı kandırmak için hazırladığın iki katmanlı yalanları beğendiler. Yine de iki ilave şart konusunda ısrarcılar. Parlayan olmak için asla bir sprenle bağ kurmamalısın."

"Ben... Chiri-Chiri'nin beni paylaşmaya istekli olacağından şüpheliyim zaten," dedi Rysn. "Bunu ciddi bir şekilde düşünmemiştim."

"Ve sana ne olduğunu kimseye anlatmayacaksın," dedi. "Birilerine bahsetmek zorunda kalırsan da bunu ancak bize sorduktan sonra yapabilirsin. Onlara... insanların çoğu zaman güvenilebilecekleri başka insanlara ihtiyaç duyduğunu anlattım. Şerit'i önerdiler ama bundan daha fazlasına ihtiyacımız olabileceğini söyledim. Bu sırrı saklayacak ve Şafakparesi'ni korumak için insanlarla birlikte çalışacaksak, başkalarına da ihtiyacımız olabilir. Bunu yapmadan önce bizimle konuşacaksın ve ancak sadece sana izin verdiğimiz kadarını söyleyebilirsin."

"Bu şartları kabul ediyorum," dedi Rysn, "Müretteba-

tımdan kimseye zarar vermeyeceğinize söz veriyorsanız. Onlar... hayatta değil mi?"

"Ne yazık ki sahilde bizim daha... özelleşmiş oğuldaşlarımızla aralarında bir çatışma oldu," dedi Nikli. "Parlayanlar mürettebatı saklanmaları için şehre götürdü ve sanırım üç denizci öldü. Gemidekiler güvende."

Rysn'in ölüm haberi karşısında içi burkuldu. Öte yandan, çok daha fazlasının ölmüş olabileceğinden endişelenmişti ve bu da korktuğundan çok daha iyi bir sonuçtu.

"Ve sen," dedi Nikli Şerit'e. "Şafakparesi'ni koruyacak ve savunmak için savaşacak mısın?"

"Hayır," dedi Zırh'ın miğferini kolunun altında tutarak ayağa kalkan Şerit.

"Ama..." diye başladı Nikli.

"Ben asker değilim," dedi Şerit alçalarak. "Savaşçı değilim. Bir işe yarayacaksam önce eğitim almam gerek. Savaşa gidecek ve bu armağanı kullanmayı öğreneceğim. Babamın reddettiği şeyi yapıp Yok'la savaşacağım. Bu hedefe ulaştığım zaman talebinizi değerlendireceğim."

Nikli, omuz silken Rysn'e baktı. "Yani... haksız değil, Nikli."

"Pekâlâ," dedi insan gibi iç çeken Nikli. "Ama Şerit, bu sırrı saklayacağına ve kimseye söylemeyeceğine hem anenin hem de babanın şerefi üzerine yemin edeceksin. Akrabalarına bile."

"Halkımı bu kadar iyi tanıdığınızı düşünmemiştim," dedi Şerit. "Bu yemini edeceğim." Sonra kendi dilinde bir şeyler söyledi.

"Anlaştık mı?" diye sordu Rysn umutla.

"Evet," dedi Nikli. "Daha sonra ilgileneceğimiz küçük detaylar da olacak. Ancak şartlarını kabul ediyoruz, Rysn Ftori bah-Vstim. Şerefli olman karşılığında hayatın. Bizi eğitmek ve yardım etmek sözünün karşılığında Ruhdökümcüler ve Zırh."

Rysn ezici bir rahatlama hissetti. Vstim'in derslerini dinlerken, bir gün hayatı için pazarlık yapmak için ihtiyaç duyabileceğini hiç düşünmemişti. Ve belki daha fazlası için.

"Peki Rysn şimdi bir Paredar mı yani?" diye sordu Şerit. "Bir Şafakparedan?"

"Hayır," dedi Nikli. "O bir şeyin sahibi değil. O Şafakparesi'nin kendisi. Bu böyle." Rysn'e dönerek eğildi. "Tekrar görüşeceğiz."

Rysn oturduğu sıranın üzerinde dimdik durdu, sonra da rahatlayarak başını öne eğdi.

Fırtınalar adına, diye düşündü. Ne yaptım ben?

Yapman gerekeni, dedi içinden bir ses. Uyum sağladın. Kendini Yeniledin.

İşte tam o anda içindeki Emir'in doğasını azıcık da olsa kavradı. Bir tanrının bir şeyleri yenileme iradesiydi bu, daha iyi olmalarını talep etmesiydi.

Değişimin gücü.

SONDEYİŞ

Lopen kayaları sevgiyle okşadı. "Sizi asla unutmaya-
cağım," dedi. "Birlikte geçirdiğimiz zamanı da."

Rushu defterini çantasına koydu, görünüşe göre harabe şehrin son eskizini de bitirmişti. Savaştan birkaç saat sonra son bir kere şehri geziyorlardı.

"Yaptığınız cesurca bir şeydi," dedi Lopen kayalara. "Sadece kaya olduğunuzu ve ölü olduğunuz ya da hiç yaşamadığınız için beni duyamadığınızı biliyorum ama fedakârlığınızı takdir ettiğimi bilmelisiniz."

"Biraz daha... az acayip olabilir misin?" diye sordu Rushu. "En azından bir günlüğüne. Bir denesen? Dünyayı geri kalanlarımız gibi tecrübe etsen?"

"O kayaların ne yaptığını gördün."

"Canavarlardan birinin onlara takıldığını gördüm," dedi Rushu. "Eğer kastettiğin buysa."

Lopen Huio'nun sırtında, canavarlar onları yakalamadan önce şehir harabelerine ulaşmışlardı. Yıkılmış binalardan birinin içinde saklandıklarını hatırlıyordu; Rushu onlar

için çatısı olan bir yer bulmuştu. Sonun gelmesini bekliyordu. Sonra canavarlardan biri tökezlemişti.

Beş dakika sonra ise canavarlar gerisingeri okyanusa dönmüşlerdi. Lopen o sırada bilmiyordu ama bu Berrakhanım Rysn'in pazarlık yaparak barışı sağlaması yüzündendi. Yine de o canavar kayalara takıldığında en az on saniye kazanmışlardı.

"Kuzenin hayatını doğrudan kurtarmadı mı?" dedi sahi-
le doğru yürürken Lopen'in yanına gelen Rushu.

"Evet, kurtardı," dedi Lopen.

Huio'ya teşekkür etmek, bir grup taşta teşekkür etmek-
ten daha zor olacaktı. Lopen o yüzden pratik yapmak istemişti.

Sahilde, Kstled onları *Wandersail*'e götürmek üzere iki
filikayla bekliyordu. Bir şekilde neredeyse ölmekten çılgınca bir ganimetle geri dönmeye geçiş yapmışlardı. Parezir-
hi, bir sürü gerçek mücevherler ve Ruhdökümcüler.

"Bana Berrakhanım Rysn'le asla ters düşmemem gerektiğini hatırlat," dedi Lopen. "Nasıl sınavlardan geçtiğini bilmiyorum ama bu kadar zengin olmamızla sonuçlandığına inanamıyorum. Ve bu kadar canlı da."

"Evet, katılıyorum," dedi Rushu. "Tüm bunlarda bir tuhafılık var, değil mi?" Kalemmini dudaklarına dayadı, sonra başını salladı ve filikalardan birine binmek için ilerledi. Thaylenah'ya dönüyorlardı; şimdi gizemli sınavlar geçildiği için onlara orada kalma şansı verilmişti ama kimse buralarda takılmak istemiyordu. Şanslarını neden zorlayacaklardı ki?

Sahilde Lopen, Rushu ile filikaya yerleşen ve Lopen ile

Huio'yu diğer kayıkta yalnız bırakan Kstled'i başıyla selamladı. Huio şaşırılmış görünüyordu ama bunu Lopen ayarlamıştı. Oturdu ve kürek çekmeye başladı. İki kolun olduğu zaman bu zor bir iş değildi.

"Buradan canlı çıkabildiğimize inanamıyorum," dedi Huio, adanın uzaklaşmasını izleyerek. "Sence o mağarada ne oldu?"

"Bizi ilgilendiren bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi Lopen.

Huio homurdandı. "Bilgece sözler küçük kuzen. Gerçekten. Bilgece sözler."

Lopen filikayı *Wandersail*'e doğru götürürken bir süre sessizce oturdular. "Ee," dedi Lopen sonunda. "Üçüncü ideal demek. Tebrikler büyük kuzen."

"Teşekkürler."

"Bu... nefret ettiğin insanları bile korumaya yemin ettiğin ideal. En azından Kaladin, Teft ve Sig için öyleydi."

"Evet," dedi Huio.

"Ve sen söylemeden hemen önce doğrudan bana baktın," dedi Lopen yumuşak bir sesle.

"Düşündüğün anlama gelmek zorunda değil," dedi Huio. "Teft'in bize yemini anlatmasını dinledin. Onun için bu, kendinde duyduğun nefreti sürdüremeyeceğinin farkına varmak demekti."

"Senin için de öyle miydi?" diye sordu Lopen kürekleri yavaş yavaş çekerken. Çek, sonra bir daha çek. Huio cevap vermeyince daha yumuşak bir sesle devam etti. "Sorun değil Huio. Söyleyebilirsin. Duymam gerek."

"Senden nefret etmiyorum Lopen," dedi Huio. "Kim

edebilir? İnsanın özellikle kötü ruhlu biri olması gerekir."

"Bu lafın arkasından kocaman bir ama gelecek sanki."

Huio gülümsedi, sonra öne eğildi. Lopen'in büyük kuzeni hemen her zaman ciddiye. Saçsız kafası ve koca cüssesiyle büyük bir kaya parçasına benziyordu. Herkes Huio'yu yanlış anlıyordu. Belki Lopen'in kendisi bile.

"Senden nefret etmiyorum," dedi Huio. "Ama bazen gerçekten çok sinir bozucu olabiliyorsun küçük kuzen. Ben, Punio, Fleeta, hatta Lond Ana. Şakaların bazen bizi incitiyor."

"Sevdiğim insanlarla şakalaşırım. Ben doğam böyle."

"Evet ama böyle olmak zorunda mı?" diye sordu Huio. "Biraz daha az alay edemez misin?"

"Ben..."

Fırtınalar adına. Bu doğru muydu? Onu böyle mi görüyorlardı? Lopen yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve konuşma bu kadar iyi gittiği için epey rahatlamış gibi görünen Huio'ya başını salladı.

Gemiye ulaştılar. Lopen karşılaştığı denizcilerle birlikte gülerken Rua başının etrafında dolandı ama sonra yavaş yavaş Huio ile paylaştığı küçük kamaraya doğru gittiler. Huio ona yalnız kalması için zaman tanımıştı. Oturdu. Ve boş boş baktı.

"Başkaları da... benden şikâyetçi mi?" diye sordu Lopen masaya yerleşen Rua'ya. "Şakalarım... gerçekten de insanları incitiyor mu?"

Küçük spren omuz silkti. Sonra başını salladı. Bazen incitiyordu.

"Fırtınababa," diye fısıldadı Lopen. "Sadece onları mut-

lu etmek istiyordum. Yapmaya çalıştığım şey bu. Onları gülümsetmek."

Rua ciddi bir şekilde başını salladı.

Lopen aniden göğsünde keskin bir acı hissetti, etrafına kırmızı çiçek yaprakları gibi utançsprenleri döküldü. Yayılıyor, onu kuşatıyorlardı. Bu dertop olup yatmayı ve bir daha tek kelime etmemeyi istemesine neden oluyordu. Belki bundan hoşlanırlardı. Sessiz bir Lopen'den.

Fırtına kapsın, diye geçirdi içinden. Hayır. Hayır, bununla Köprü Dört gibi yüzleşeceğim. Ok tam kalbe saplandı ama onu çıkarabilir ve iyileşebilirim. Huio gerçeği saklayabilir, her şeye gülüp geçebilirdi. Ama bu yarayı taşıyabileceği konusunda Lopen'e güvenmişti.

"Tamam o zaman," dedi ayağa kalkarak. "İnsanları korumak zorundayım, biliyorsun. Kendimden bile. Kendimi, mümkün olan en iyi Lopen olmaya adanmalıyım yeniden. Daha iyi, daha gelişmiş, ekstra harika bir Lopen."

Rua bir elini yumruk yapıp havaya kaldırdı. Sonra küçük spren yana devrildi.

"Rua?" dedi Lopen eğilerek. "Bana bir oyun mu oynuyorsun naco?"

Rua kayboldu. Sonra yerinde gümüş rengi küçük bir hançer belirdi. Bu neydi ki? Lopen hançeri aldı. Gerçek bir hançerdi, görüntü değildi. Bu...

BU KELİMELER KABUL EDİLDİ.

Lopen'in çevresinde bir buz ve güç patlaması oldu.

"Hay fırtına götüresi!" diye bağırdı tavana bakan Lopen. "Yine mi? Orada neredeyse ölüyordum ama Kelimeleri şimdi mi kabul ediyorsun?"

DOĞRU ZAMAN BU.

"Bunun havası nerede?" diye hesap sordu Lopen gökyüzünden. "Dramatik zamanlama nerede? Bu işi hiç beceriyorsun be penhito!"

BUNU HAKARET ADDEDERİM. ELİNDE OLANLA MUTLU OL.

"Bir şey dediğimin bile farkında değilim!" diye mırıldandı.

Fırtına kapası. Aptal yemin. Ama hançeri denedi ve hançer gümüş gibi görünen, alımlı ve süslemeli bir kılıca dönüştü. Üzerinde, kaba bir el hareketi yapan küçük bir Rua kabartması olmasını beklerdi. Ve elbette, bunu düşündüğü anda üzerinde tam olarak hayalindeki şey belirdi. Hım.

Bununla neler neler yapıldı...

Hayır, hayır. Daha iyi olmalıydı. Şaka yapmayacaktı. Ya da, eh, daha az şaka yapabiliirdi. Öyle olurdu. İnsanları kendinden koruyacaktı. Böyle yemin mi olurdu ulan?

Ama nihayetinde o bizim Lopen'di. İşlerin onun için farklı olması gerekirdi. "Hey, Huio!" diye bağırdı kapıyı çekiپ açarak. "Demin ne oldu hayatta tahmin edemezsin!"

Rysn, rüzgâr esmeyi bırakıp kamarasının lombozundan içeri sakin güneş ışığı girene kadar rahatlatamıadı. Gemi Akinah çevresindeki fırtınadan çıkmıştı.

Gitmelerine gerçekten izin verilmişti.

Gerçi yalnız değildi. Birkaç oğuldaş gizlice ona eşlik ediyordu. Bunlar, onunla çalışacak ve onu koruyacak olan Uykusuz temsilcileriydi. Muhtemelen hayatı boyunca yakınında olacaklardı.

Artık anlaşma yapılmış ve ayrıntılar halledilmişti. Yalanları çok az yalan içereceği için en iyi türdendi. Söyleyeceklerinin neredeyse tamamı doğrudu ve tüm sırrı bilen yalnızca Rysn ve Şerit'ti.

Chiri-Chiri, havlular kullanılarak yapılmış yuvasında öttü. Şimdi ne kadar memnun görünüyordu, renkleri tamamen yerine gelmişti. Yolculuğu odanın içinde hoplaya zıplaya dolaşarak ya da tavanın hemen altında uçarak geçirmişti. Rysn'in onu hiç görmediği kadar enerji doluydu.

Büyüyüp de bir uçurumşeytanı kadar olduğu zaman uçma yeteneğini koruyabilecek miydi? Nikli, öyle olacağını ima etmişti. Fırtınarüzgârları adına. Rysn bununla nasıl başa çıkacaktı? Bu ne kadar sürecekti?

Eh, bunları zamanı geldiğinde düşünecekti. Diğer yükü konusunda ise bu kadar emin değildi. Hani şu zihninde olan. Bütün yolculuğunu oraya, o koltuğa ait olup olmadığını merak ederek geçirmişti. Ve şimdiyse hiçbir babskırı ona yelken açmayı öğretemeyeceği sulardaydı.

Neyse ki son yıllarda dik oturma konusunda çok pratik yapmıştı. Ve bir şekilde rahatladığını hissetti. Bu yoldan daha önce kimse geçmediyse, kendini başkasıyla kıyaslamasına gerek yoktu, değil mi? Vstim olmak zorunda değildi. En azından bu konuda.

"Beni bu yüzden mi seçtin?" diye sordu Chiri-Chiri'ye. "Bunu kaldırabileceğimi biliyor muydun?"

Larkin cesaret verici bir şekilde öttü. Ve bunun ona kendini ne kadar iyi hissettirdiği inanılmazdı. Rysn kollarını kullanarak oturduğu sıranın üzerinde ilerledi ve kendine çay doldurdu. Sonunda hükümdarlardan gelen cevapları

okuyabilecek kadar rahatlamış hissediyordu kendini. Mesajların çoğu, gönderdiklerinin onaylanmasıydı. Ayrıntılar için onunla şahsen konuşmak istiyorlardı. O zaman ikinci yanm yalanını söyleyerek Uykusuzlar'ı eğitmeye söz verdiğini anlatacaktı.

Fırtınalar adına. Rysn'e mi öyle geliyordu, yoksa bu çayın tadı çok mu güzeldi? Çayı inceledi, sonra lombozdan sızan güneş ışığına baktı. Güneş... normalde olduğundan daha mı parlaktı? Odasındaki renkler neden bir anda bu kadar olağanüstü canlı görünmeye başlamıştı?

Kapı çaldı.

"Girin," dedi, harika çaydan bir yudum daha alarak.

Kaptan Drlwan girdi, sonra eğilip selam verdi. Dışarıdaki Şerit, üzerinde Parezirhi ile Rysn'in kapısında nöbet tutmaya devam ediyordu. "Gerçekten Zirh'ı ona mı bırakacaksınız?" dedi Drlwan, doğrulurken alçak bir sesle.

"Şerit buldu," dedi Rysn. "Bir Pare'yi ilk bulana bırakmak gelenekseldir." Bunu söylerken Emir sıcaklıkla titredi. "Dahası Şerit hayatımı kurtardı."

"Alethiler memnun olmayacak," dedi Drlwan. "Pareler üzerinde şaibeli bile olsa ısrarcı bir şekilde hak iddia etme huyları var."

"Bunu kaybetmenin acısıyla başa çıkacaklardır," dedi Rysn. "Üç tane Ruhdökümcüleri oluyor ne de olsa."

Drlwan buna gülümsedi. Yeni Ruhdökümcülerin beşi Thaylenah'ya gidecekti. Alethiler yıllardır yiyecek üreten Ruhdökümcüler konusunda neredeyse tekel konumundaydı ama Thaylenah'nın da şimdi iki tane olacaktı; bunun yanında bir metal, bir duman ve bir de tahta üreten

vardı, Thaylenah'nın çağlardan beri gemicilik için en iyi ahşapları üretmek için kullandığı Ruhdökümcü'ye artık bir yenisi ekleniyordu.

Thaylenah'ya nesiller boyu fayda sağlayacak, gerçek bir servetti bu. Ve mağaralarda bulunan mücevherler sayesinde mürettebat da onlara söz verilen zenginliğe kavuşacak ve yüzleştikleri tehlikenin karşılığını alacaklardı.

Hâlâ kaybettikleri üç adamın yasını tutmaya devam ediyordu. Böylesine kısa bir zaman zarfı içerisinde anlaşılmaya varılması yüzünden hayatları gerçekten de boşa harcanmış gibi geliyordu. Generallerin de bir anlaşma imzalanmadan hemen önce ölen son askerleri için yas tutup tutmadıklarını merak etti.

Kaptan Drlwan masanın yanındaki koltuğa yerleşti. Uzun süre konuşmadı, bunun yerine Rysn'in arkasına lombozdan sızan gün ışığına baktı.

"Güneşi tekrar görebileceğimizi sanmıyordum," dedi Drlwan sonunda. "O... şeyler geldikten sonra. Siz döndükten sonra bile bir canavarın *Wandersail*'i yolda batırmasını ve suçu fırtınaya atmasını bekliyordum."

"Aynı endişeleri bizzat taşıdığımı itiraf etmem gerekir," dedi Rysn.

"Neydi onlar Rysn?" diye sordu kaptan. "Gerçekten neydi? Kâbuslardan ve Yok'tan gelmiş canavarları gibi görünüyordlardı."

"Bizden farklı olan çoğu insan ilk başta korkutucu gelir," dedi Rysn. "Ama Vstim'in bana öğrettiği bir şey, kendi beklentilerimin ötesini görmeye çalışmaktır. Bu seferde İnsanı insan yaptığını düşündüğüm şeyin ötesine bakmak

ve bir kâbus gibi görünen şeydeki insanlığı ve korkuyu görmek anlamına geldi."

"Ne yaptığınızı anlattılar," dedi kaptan.

Rysn fincanı ağzına götürürken ani bir korku hissetti. Ne? Bütün bunlardan sonra Şafakparesi'nden mi bahsetmişlerdi?

"Gemidekiler giderken," dedi. "Siz dönmeden önce. Bana kendi hayatınız için pazarlık etme şansınız olduğunu söylediler. Mürettebatın tamamının güvenliğini de kapsamadığı sürece anlaşmayı reddettiğinizi anlattılar."

Ha. O kısım. Rysn'in endişesi geçmişti. "Her rebskin yapacağı şeyi yaptım."

"Hayır," dedi kaptan. "Sadece iyi bir rebskin yapacağı şeyi yaptınız. Bu mürettebatı hak eden bir rebskin."

Göz göze geldiler ve Rysn minnetle başını salladı.

"Üçüncü seyahatimizde limandan ayrıldığımız zaman," dedi Drlwan ayağa kalkarak, "kısa bir süreliğine dümene geçtiğinizi görmek mürettebatın morali için iyi olur, değil mi?"

"Şeref duyarım," dedi Rysn. Bunu söylerken sesini güçlükle kontrol altında tutmuştu. "Gerçekten."

Drlwan gülümsedi. "Bir sonrakinin biraz daha... sıradan bir yolculuk olmasını umalım."

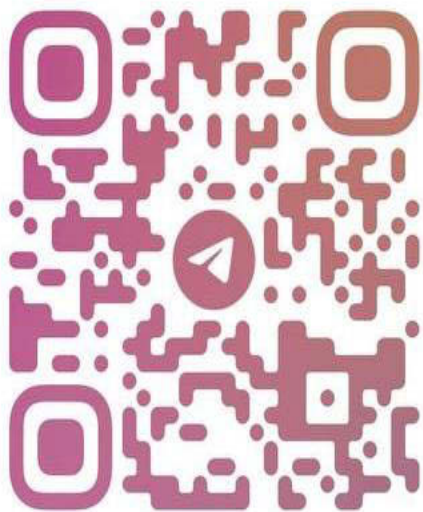
Rysn'in gözleri, duvarın tavanla buluştuğu noktadaki gölgede saklanan mor bir oğuldaşa kaydı. Şimdi gölgelelerin yarattığı zıtlığı bu kadar keskin görebilmesi garipti. Ve... Drlwan'ın sesi neden daha müzikal geliyordu?

"Sanırım," dedi Rysn, "bulabileceğim en sıkıcı, en sıradan seferi seçeceğim Kaptan."

Bu Drlwan'ı memnun etmişti. Rysn arkasına yaslandı. Başının üzerinde bir şanspreni soluyordu ve bu sözleri düşündü. Sıradan. Sıkıcı. Bu kelimelerin bir daha onun hayatını isabetli bir şekilde tarif edeceğini hiç sanmıyordu.

Ayisigi Kitaplığı

@AYISIGIKITAP